

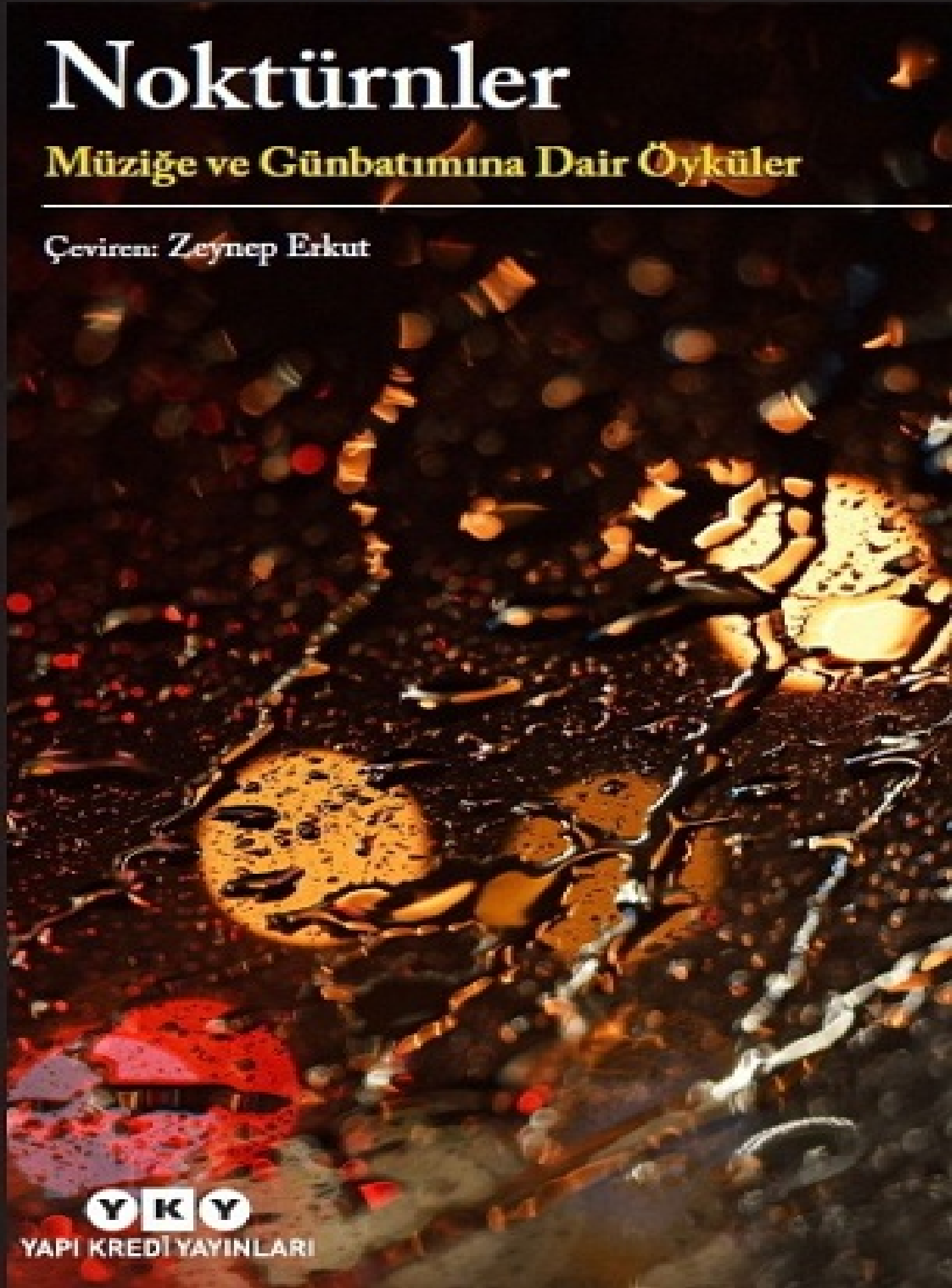
Kazuo Ishiguro

Noktürnler

Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler

Çeviren: Zeynep Erkut

OYKU



YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Noktürnler

Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler

Kazuo Ishiguro

Çeviren: Zeynep Erkut

Yapı Kredi Yayınları

Noktürnler - Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler / Kazuo Ishiguro
Özgün adı: Nocturnes - Five Stories of Music and Nightfall
Çeviren: Zeynep Erkut

Kitap editörü: Berna Akkıyal
Düzeltili: Korkut Tankuter

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa Tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Akgül Yıldız

Çeviriye temel alınan baskı: Vintage International, New York, 2010
1. Baskı, Turkuvaaz Kitap, 2009
YKY'de 1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Mart 2016
Ekim 2015 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2013
Sertifika No: 12334
Copyright © Kazuo Ishiguro, 1986

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) - Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Kazuo Ishiguro, 1954'te Japonya'nın Nagasaki şehrinde doğdu. Eğitimini, babasının Ulusal Oşinografi Enstitüsü'nde çalışmaya başlaması üzerine beş yaşındayken ailesiyle birlikte geldiği İngiltere'de tamamladı. Kent Üniversitesi'nde İngilizce ve felsefe eğitimi aldı. Mezun olduktan sonra Londra'da sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışmaya başladı. East Anglia Üniversitesi'nde Malcolm Bradbury'den yaratıcı yazarlık eğitimi aldı ve yazarlık kariyerinin ilk dönemlerindeki akıl hocası Angela Carter'la tanıştı. 1981'de üç kısa hikâyesi yayımlandı ve Kazuo Ishiguro o tarihten beri sadece yazarlık yapıyor. 1982'de ilk romanı *Uzak Tepeler* (çev. Pınar Besen, YKY, 2012) yayımlandı ve Winifred Holtby Memorial Ödülü'nü kazandı. 1983'te *Granta* dergisi tarafından en iyi genç İngiliz yazarları arasında gösterildi. 1986'da yayımlanan ikinci romanı *Değişen Dünyada Bir Sanatçı*yla (çev. Suat Ertüzün, YKY, 2015) Whitbread Book of the Year Ödülü'nü aldı, Booker Ödülü'ne aday gösterildi. 1989'da yayımlanan üçüncü romanı *Günden Kalanlar* (çev. Şebnem Susam-Saraeva, YKY, 2015), Booker Ödülü'nü kazandı ve 1993'te James Ivory tarafından filme alındı. 1995'te Cheltenham Ödülü'nü alan romanı *Avunamayanlar* (çev. Roza Hakmen, YKY, 2009), 2000'de Booker Ödülü'ne ve Whitbread Ödülü'ne aday olan *Öksüzlüğümüz* (çev. Yasemin Ortwein, YKY, 2014) yayımlandı. *Beni Asla Bırakma* (çev. Mine Haydaroglu, YKY, 2007), yayımlandığı yıl (2005) *Time* tarafından İngilizce yazılmış en iyi 100 roman listesinde gösterildi, Alex Ödülü'nü aldı ve National Book Critics Circle Ödülü'ne aday oldu. 2005'te *The Saddest Music in the World* adlı ilk uzun metraj sinema filmi senaryosunu tamamladı, ilk öykü kitabı *Noktürnler - Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler* (çev. Zeynep Erkut, YKY, 2015) 2009'da yayımlandı. Son romanı *Gömülü Dev* (çev. Roza Hakmen, YKY, 2015) yılın en büyük edebiyat olaylarından biri olarak kabul edildi. Romanları otuzdan fazla dile çevrilen Kazuo Ishiguro, karısı ve kızıyla birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Zeynep Erkut, İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Koleji'nden mezun oldu. Çeşitli yabancı kuruluşlarda yönetici asistanlığı ve yöneticilik yaptı. Öyküleri ve denemeleri çeşitli dergilerde yayımlandı. Daniel de Foe'nun *Robinson Crusoe* (Antik Kitap, 2013), Nora Roberts'ın *Sıcak Buz* (Epsilon Yayınları, 2004), Linda Fairstein'in *İlk Günkü Gibi* (Epsilon Yayınları, 2007) başlıklı eserlerini dilimize kazandırdı.

Aşk Şarkıcısı

Tony Gardner'ın turistlerin arasında oturduğunu fark ettiğim sabah, bahar Venedik'e yeni yeni geliyordu. Her gün meydanda çalabildiğimiz ilk haftaydı; doğrusunu söylemek gerekirse, kafenin arka tarafından, merdivenleri kullanmaya çalışan müşterilerin yolunu tıkayarak çaldığımız bunaltıcı saatlerden sonra rahata ermiştik. O sabah oldukça güçlü bir esinti vardı, gıcır gıcır tentemiz tepemizde uçuşuyordu, ama biz kendimizi her zamankinden daha neşeli ve dinç hissediyorduk; sanırım bu da müziğimize yansıyor.

Şimdi burada, sanki sabit bir grup elemanı gibi konuşuyor olsam da, diğer müzisyenlerin deyimiyle “çingenelerden” biriyim; etrafta dolanıp, meydandaki üç kafe orkestrasından biri ihtiyaç duyduğunda eksik elemanın yerine geçenlerdenim. Çoğunlukla Caff  Lavena'da çalarım, ama yoğun geçen öğleden sonralarımda Quadri Boys'la ilk bölümü tamamlar, sonra Florian'a geçer, ardından yine Lavena'ya dönerim. Herkesle iyi anlaşırım (garsonlarla da) ve biliyorum ki eğer başka bir şehirde olsaydım şimdiye kadar çoktan gruplardan birinin daimi üyeleri arasına girerdim. Ancak geleneklerine ve geçmişine sıkı sıkıya bağlı olan bu şehirde her şey allak bullak. Dünyanın her yerinde gitaristler el üstünde tutulur. Ama burada... Gitar denince kafe yöneticileri rahatsız olur. Çok modern görünür gitar, turistler de bundan hoşlanmazlar. Geçen sonbahar, turistler *rock and roll*'cu olduğumu sanmasınlar diye, ses deliği oval, eski bir caz modeli satın aldım, tam Django Reinhardt'ın çalacağı türden bir şey. Bu durum işleri biraz kolaylaştırdı, ama kafe yöneticilerine yaranamadım gene de. Doğrusu, Joe Pass bile olsanız, bu meydanda çalan orkestralardan birine kapağı atmanızın yolu yoktur.

Bir de tabii, değil Venedikli, İtalyan bile olmayışım sinirlerine dokunuyor. Aynı şey alto saksafon çalan iri yarı Çek için de geçerli. Gayet beğeniliyoruz ve diğer müzisyenlerin bize ihtiyacı var, ama bordroda yer almaya uygun değiliz. Yöneticiler yalnızca, “Çenenı kapa ve çal,” demesini bilirler. Takımım giy, gözlüğünü tak, saçlarını arkaya tara; konuşmazsan turistler seni İtalyan zanneder.

Yine de durumum fena sayılmaz. Tentelerinin altındaki yerlerini almış üç kafe orkestrası, özellikle de aynı anda çalmak durumunda kaldıklarında, sesi tok, yumuşak çıkan ama amfiye bağlandığında çaldığı her nota fonda gümbürdeyen bir gitara ihtiyaç duyarlar. Aynı anda çalan orkestraların bir kakofoni yaratacağını düşünüyorsunuzdur herhalde, ama San Marco Meydanı bunu kaldıracak kadar büyüktür. Meydanda dolaşan bir turist, radyo istasyonu arıyormuşçasına, birinin sesi kısılırken diğerinin yükseldiğine şahit olur. Turistler klasik, ünlü ariyaların enstrümantal yorumlarının tekrarına pek dayanamazlar. Tamam, burası San Marco ve onlar da buraya kadar popüler liste parçalarını dinlemeye gelmiyorlar, ama birkaç dakikada bir bildikleri parçaları, mesela Julie Andrews'un eski bir parçasını veya ünlü bir film müziğini duymak istiyorlar. Geçen yaz bir öğleden sonra, orkestra orkestra dolaşıp *Baba* filminin tema müziğini tam dokuz defa çaldığımı hatırlarım.

Her neyse, Tony Gardner'ı elinde kahvesiyle sahnemizin altı metre ötesinde yalnız başına otururken gördüğüm o bahar sabahı, iyi bir turist kalabalığına çalıyorduk. Bu meydanda ünlülerle hep karşılaşırız ve hiçbir zaman olay olmaz. En fazla, parça bitince orkestra elemanları aralarında fısıldaşırlar. “Bak, Warren Beaty,” ya da, “Kissinger'ı gördün mü?” “O kadın, yüzlerini değiştiren adamların filminde oynayandı.” Bunlara alışkınsınız. Sonuçta burası San Marco Meydanı. Ama karşımda oturanın Tony Gardner olduğunu fark edince başka türlü hissettim. *Gerçekten* heyecanlandım.

Tony Gardner annemin en sevdiği sanatçıydı. Ülkemizin komünist olduğu çocukluk günlerimde

onun plaklarını bulmak çok güçtü, ama annemde bütün koleksiyonu vardı. Çocukken bu değerli plaklardan birini çizmişim. Dairemiz çok küçüktü, ama o yaşlardaki bütün çocuklar gibi ben de hareket etmek istiyordum, özellikle de dışarıya çıkmadığım soğuk kış aylarında. Koltuktan kanepeye atlama oyunumu oynarken yanlış bir hareket yapıp pikabın üzerine düştüm. Pikabın iğnesi berbat bir cızırtıyla plağın üzerinde kaydı (tabii CD'lerin piyasaya çıkmasına daha çok vardı) ve annem mutfaktan fırlayarak bağırmaya başladı. Bana bağırduğu için değil, çok sevdiğini bildiğim Tony Gardner plaklarından birini mahvettiğim için üzülmuştüm. Biliyordum ki artık o tanıdık ses Amerikan şarkılarını mırıldanırken, plaktan cazır cuzur sesler çıkacaktı. Epey sonra, Varşova'da çalıştığım yıllarda karaborsa plak satışlarından haberdar oldum ve annemin eski Tony Gardner albümlerini, çizdiğim de dahil olmak üzere yeniledim. Üç yıl boyunca arayıp taramış, annemi her ziyarete gidişimde albümleri teker teker götürmüştüm.

Altı metre ötemde oturduğunu gördüğümde neden bu kadar heyecanlandığımı şimdi anlamışsınızdır. Başta pek inanmadım, hatta akor değişirken ritme geç girmiş bile olabilirim. Tony Gardner! Annem duysa ne derdi kim bilir? Annemin hatırına, diğer müzisyenlerin gülüşmelerine ve bir komi gibi davrandığımı söylemelerine aldırmadan gidip bir şeyler demeliydim.

Elbette masaları, iskemleleri itiştirerek ona doğru hamle yapamazdım. Önce çaldığımız bölümün bitmesi gerekiyordu. Şunu bilin ki parçalar ilerledikçe adeta can çekişmeye başlamıştım, çünkü her an kalkıp gidebilirdi. Fakat o, orada öylece oturmuş, garsonun getirdiği kahvesini inceleyip duruyordu. Açık mavi polo yaka bir tişört ve düşük belli gri pantolonuyla herhangi bir Amerikalı turist gibiydi. Plak kapaklarının üzerindeki resimlerde gördüğüm koyu, parlak saçları artık bembeyazdı ama hâlâ gürdü ve eski stilinde kesilmişti. Onu fark ettiğimde güneş gözlükleri elindeydi (eğer gözünde olsaydı tanıyabileceğimden şüpheliyim), biz çalarken de bir taktı bir çıkardı. Çok dalgın görünüyordu ve dikkatini çaldıklarımıza vermediği için hayal kırıklığına uğradım.

Bir süre sonra performansımız bitti ve ben tepemizdeki tentenin dışına çıkıp bayağı panikleyerek, lafa nasıl başlayacağımı bilemeden onun masasına doğru atıldım. Arkasında duruyordum, ama herhalde altıncı hissiyle varlığını hissedip (sanırım etrafı yıllarca hayranlarıyla çevrili olduğundan) bana doğru döndü. Alelacele kendimi tanıtip ona ne kadar hayran olduğumu, dinlediği orkestrada çaldığımı, annemin en ateşli hayranlarından biri olduğunu bir çırpıda sıraladım. Tıpkı bir doktor gibi oldukça temkinli bir ifadeye dinledi. Ben konuşurken, o sadece arada sırada, “Ya, öyle mi?” diyordu. Ben artık gitme vaktimin geldiğini düşünerek ayrılmaya hazırlanırken, “Demek komünist bir ülkeden geliyorsun, bu zor olmalı,” dedi.

“Hepsi geçmişte kaldı,” diyerek neşeyle omuzlarımı silktim. “Artık özgür bir ülkeyiz. Yani bir demokrasi.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Demek biraz önce çalan senin grubundu. Otur bakalım. Kahve içer misin?”

Kendimi zorla davet ettirmek istemediğimi söylediğimde, Bay Gardner kibar ama ısrarcı bir tavırla, “Hayır, hayır otur. Annenin plaklarını sevdiğini söylüyordun,” dedi.

Bunun üzerine oturdum ve ona bir şeyler daha anlattım. Annemi, evimizi, karaborsa plakları. Ve albümlerinin isimlerini hatırlayamasam da, kapaklarındaki resimleri tarif etmeye başladım. Her seferinde parmağını havaya doğrultarak mesela, “Ha o mu? *Inimitable* galiba. *The Inimitable Tony Gardner* olmalı,” diyordu. Bence ikimiz de bu oyundan hoşlanmıştık, ama bir ara dikkati başka bir tarafa doğru kayınca, kafamı tam zamanında çevirip masamıza doğru gelen kadını fark ettim.

Yaklaşınca kadar yaşı kestirilemeyen, gayet havalı, saçı kusursuz, sık giyimli, endamlı Amerikalı hanımefendilerdendi. Uzaktan bakınca onu parlak moda dergilerinden fırlamış bir model sanabilirdim. Ama Bay Gardner'ın yanındaki iskemleye oturup, gözlüklerini anlının üzerine

kaldırınca elli yaşlarında, belki de daha fazla olduğunu fark ettim. Bay Gardner, “Eşim Lindy,” dedi.

Bayan Gardner bana biraz zoraki bir tavırla gülümseyip, kocasına döndü ve, “Demek bir arkadaş edindin, kim bu?” diye sordu.

“Doğru bildin tatlım. Burada Bay... –özür dilerim, adını bilmiyorum– ile çene çalıp hoşça vakit geçiriyorduk.”

“Jan,” diyerek araya girdim. “Ama arkadaşlarım bana Janeck der.”

Lindy Gardner, “Takma adın gerçek adından daha uzun, öyle mi? Bu nasıl oluyor?” diye sordu.

“Adama kabalık etme hayatım.”

“Kabalık etmiyorum.”

“Adıyla dalga geçme, tatlım. Uslu bir kız ol lütfen.”

Lindy Gardner çaresizce diyebileceğim bir ifadeyle bana baktı. “Ne diyor bu adam böyle? Sana hakaret mi ettim?”

“Yo, yo Bayan Gardner, asla böyle bir şey olmadı.”

“İnsanlara çok kaba davrandığımı söylüyor sürekli, ama ben kaba değilim. Biraz evvel sana kabalık ettim mi?” dedikten sonra Bay Gardner’a dönerek, “Ben herkesle *doğal* konuşuyorum, tatlım. Bu *benim* tarzım. Ben asla kaba değilimdir.”

“Tamam, tatlım, büyütmeyselim. Her neyse, karşımızdaki adam herhangi biri değil.”

“Değil mi? Kimmiş? Uzun zamandır kayıp olan yeğenin falan mı?”

“Nazik ol, tatlım. Bu adam bir meslektaşım. Profesyonel bir müzisyen.” Tentemizi işaret ederek, “Orada çalarak hepimize hoşça vakit geçiriyor,” dedi.

“A, doğru, akordeon çalıyordun, değil mi? Doğrusu çok güzel.”

“Çok teşekkürler, ama ben gitaristim.”

“Gitarist mi? Şaka yapıyor olmalısın. Bir dakika önce bas çalan adamın yanında oturmuş güzel güzel akordeonunu çalıyordun, gördüm.”

“Affedersiniz, ama akordeonu çalan kel kafalı, iri yarı Carlo’ydu.”

“Emin misin? Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Tatlım, sana kabalaşma demiştim.”

Aslında bağırmamıştı ama sesi katı ve kızgındı. Tuhaf bir sessizlik çökmüştü masaya. Bunu bozan gene Bay Gardner oldu ve kibarca, “Üzgünüm tatlım, kırııcı olmak istememişim,” dedi.

Elini uzatarak kadının bir elini avucunun içine aldı. Kadının silkelenerek elini kurtarmasını bekledim, ama o, adama daha da yaklaşarak diğer elini birleşen ellerinin üzerine koydu. Bir süre Bay Gardner önüne, kadınsa onun omuzları üzerinden boş boş kiliseye doğru baktılar, ama aslında ikisi de hiçbir şeyi görmeyerek öylece oturuyordu. O dakikalarda sadece beni değil, meydandaki kalabalığı da unutmuş gibiydiler. Derken Bayan Gardner adeta fısıldayarak, “Tamam hayatım, hepsi benim hatamdı. Seni üzdüm,” dedi.

Birkaç dakika daha elleri kenetli oturdular. Derken Bayan Gardner iç geçirdi ve gözleri Bay Gardner’dan bana kaydı. Daha önce de bana bakmıştı, ama bakışları bu sefer daha derindi. Cazibesini hissedebiliyordum. Sanki elinde düğmeleri sıfırdan ona kadar ilerleyen bir alet vardı ve benim notumu altı ya da yediye çevirmeye niyetliydi. Bunu o kadar güçlü hissediyordum ki, bana meydanın öbür ucuna koşup bir demet çiçek getir dese, seve seve yapardım.

“Janeck,” dedi. “Adın buydu, değil mi? Özür dilerim, Tony haklıydı. Seninle bu şekilde konuşmaya hakkım yoktu.”

“Bayan Gardner, lütfen üzülmeğin...”

“Sohbetinizi de böldüm. Bahse girerim, konu müzikti. En iyisi, sizi yalnız bırakayım.”

“Gitmene gerek yok, sevgilim.”

“Evet var, tatlım. Şuradaki Prada mağazasına gidebilmek için dakikalardır *kıvranyorum*. Aslında sana gecikeceğimi haber vermek için gelmişim.”

“Tamam, sevgilim.” Tony Gardner ilk defa oturduğu yerde doğruldu ve derin bir nefes aldı. “Sen mutlu olduğun sürece benim için fark etmez.”

“O mağazada keyifli vakit geçireceğim kesin, bu arada sizler bol bol kaynatın bakalım.” Ayağa kalktığı anda omzuma dokundu. “Kendine iyi bak, Janeck.”

Bir süre arkasından baktık, sonra Bay Gardner Venedik’te müzisyen olmakla ilgili birkaç soru sordu ve özellikle o sırada çalmaya başlayan Quadri orkestrasını merak etti. Benim cevaplarımı çok dikkatli dinlemiyordu, ama tam özür dileyip kalkmak üzereydim ki birdenbire söze girdi:

“Sana vermek istediğim bir iş var, ahbap. Aklımda olanı sana aktarayım, yapmak istemezsen reddedersin.” Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Lindy ile Venedik’e yirmi yedi yıl önce balayımızda gelmiştik. Fakat burada onca mutlu anımız olmasına karşın bir daha gelemedik. En azından birlikte. O yüzden, bu seyahati planlarken birkaç günümüzü Venedik’e ayırmayı özellikle çok istedik.”

“Yıldönümünüz mü, Bay Gardner?”

“Yıldönümü mü?” derken rahatsız görünüyordu.

“Şey, özür dilerim. Siz özel bir seyahat deyince öyle sandım.”

O huzursuz hali biraz sürdü, sonra art arda kakhaha patlatmaya başladı. Birden annemin sık sık dinlediği parçalardan birini hatırladım, Bay Gardner’ın bir bölümünde konuştuğu parçayı. Kendisini terk eden kadına aldırmadığını söylerken sahte kakhahalar atan bir adamın şarkısıydı. Şimdi aynı kakhaha herhalde meydanın öbür ucundan duyuluyordu. Birden şöyle dedi:

“Yıldönümümüz değil, ama sana teklif edeceğim iş çok da alakasız sayılmaz. Çünkü romantik bir şey yapmak istiyorum. Ona serenat yapacağım. Tam Venedik usulü. İşte sana bu noktada ihtiyacım var. Sen gitar çalacaksın, ben söyleyeceğim. Gondolla balkonun altına yanaşacağız ve ben yukarı doğru bakarak şarkımı söyleyeceğim. Yakınlardaki bir otelde bir süit kiraladık. Yatak odasının penceresi kanala bakıyor. Karanlıkta mükemmel olacak. Duvarlardaki lambalar tam da uygun yerleri aydınlatıyor. Seninle ben gondoldayız, o da balkona çıkıyor. Sevdiği bütün parçalar. Çok uzun sürdürmeyiz, çünkü geceleri serin oluyor. Üç ya da dört şarkı düşünüyorum. Tatminkâr bir ödeme yapacağım. Ne diyorsun?”

“Şeref duyarım, Bay Gardner. Söylediğim gibi, benim için çok önemlisiniz. Ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?”

“Eğer yağmur yağmazsa neden bu gece olmasın? Sekiz buçuk civarında. Yemeğimizi erken yiyoruz, dolayısıyla o saatte dönmüş oluruz. Bir mazeret uydurup daireden çıkar, seninle buluşurum. Önceden bir gondol da ayarlarım. Kanal boyunca ilerleyip tam pencerenin altında dururuz. Mükemmel olacak. Ne dersin?”

Tahmin edersiniz ki bu teklif bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Bunun yanı sıra, âşık yeniyetmeler gibi davranmaları da bana sevimli geldi –adam altmışında kadın ise ellisinde. Hatta o kadar sevimliydi ki biraz önce şahit olduğum gerginliği bile unuttum. Yani demek istediğim, işlerin adamın anlattığı gibi düzgün yürümeyeceği daha bu aşamadan belliydi.

Birkaç dakika içinde Bay Gardner’la detayları konuştuk; hangi şarkıları istiyor, hangi perdeleri tercih ediyor, buna benzer şeyler. Orkestrama dönme vaktim gelmişti. Bir sonraki bölüm başlamadan ayağa kalkarak elini sıktım ve akşam yüzünü kara çıkarmayacağımı söyledim.

O gece Bay Gardner'la buluşmaya giderken caddeler karanlık ve sessizdi. San Marco Meydanı'ndan uzaklaştığım anda kaybolurdum hep. O yüzden, epey erken çıkmama rağmen, Bay Gardner'ın beklediği köprüye birkaç dakika geç varabildim.

Tam da lambanın altında ayakta duruyordu. Üzerinde kırışık bir keten takım vardı. Gömlek yakası göğüs kıllarını ortada bırakacak şekilde açıktı. Geç kaldığım için özür dileyince, "Birkaç dakikanın ne önemi var, Lindy ve ben yirmi yedi yıldır evliyiz, birkaç dakika nedir ki?" dedi.

Kızgın değildi ama ciddi ve gergindi, romantik de görünmüyordu. Gondol tam arkasında suda sallanıp duruyordu, gondolcu da aksi gibi hiç sevmediğim Vittorio'ydu. Vittorio yüzüme hep dostça gülümser, ama bilirim ki ben ve benim gibilerin yani "yeni ülkelerden gelen göçmenlerin" arkasından hep yalan yanlış şeyler uydurur. Bu nedenle o gece beni içten bir tavırla selamladığında bile karşılık vermedim ve Bay Gardner'ı elinden tutarak gondola bindirişini izledim. Sonra gitarımı uzattım (İspanyol gitarımı getirmiştım, oval delikli olanı değil), ardından kendim atladım.

Bay Gardner gondolun ön kısmında kıpır kıpırdı, duruşunu sürekli değiştiriyordu; aniden öyle bir geriye kaydıldı ki neredeyse devriliyorduk, ama kendisi suya bakmaya devam ettiğinden farkına varmadı.

Birkaç dakika kadar sessizce karanlık binaların arasından ve alçak köprülerin altından süzöldükten sonra derin düşüncelerinden sıyrıldı:

"Dinle dostum, bu gece için birkaç şarkı üzerinde anlaştık, ama düşündüm de Lindy 'By the Time I Get to Phoenix'e bayılır. Bu parçayı çok uzun zaman önce kaydetmişim."

"Tamam, Bay Gardner. Annem hep sizin yorumunuzun Sinatra'ninkinden de Glenn Campbell'inkinden de daha iyi olduğunu söylerdi."

Bunun üzerine Bay Gardner başını öne eğdi ve bir süre öyle durdu. Vittorio, köşeyi dönerken duvarlarda yankılanan bir gondolcu narası attı.

"Bu şarkıyı ona çok söyledim, bu nedenle bu gece duymaktan memnun kalacağını sanıyorum. Besteyi biliyorsun, değil mi?"

Gitarımı kutusundan çıkarmıştım, şarkının birkaç notasını tıngırdattım.

"Yükselt, yükselt, mi bemol'e kadar çık. Albümümde de böyle kaydetmişim."

Notaları o perdeden çalmaya başladım. Bay Gardner birinci bölümden sonra gayet yumuşak bir sesle, sanki sözleri hatırlayamıyormuş gibi eşlik etmeye başladı. Sesi o çıt bile çıkmayan kanalda çok hoş yankılanıyordu. Aslında, gerçekten çok iyiydi. Bir an için tekrar o küçük oğlan çocuğu oluvermişim. Tekrar evimizdeydim ve Tony Gardner'ın plağı salonun köşesindeki pikapta dönerken halının üzerinde uzanıyordum; yorgun, belki de kalbi kırık annemse kanepede oturuyordu.

Bay Gardner gayet kararlı bir tonda, "Tamam, 'Phoenix'i mi bemolden yorumlayacağız, sonra planladığımız gibi 'I Fail in Love too Easily', derken 'One for My Baby'yle de bitireceğiz. Zaten daha fazla dinlemeyecektir," dedikten sonra tekrar düşüncelere daldı ve karanlıkta Vittorio'nun küreğinin çıkardığı şapırtılardan başka bir şey duyulmaz oldu.

"Bay Gardner, umarım sormamın bir sakıncası yoktur, ama Bayan Gardner bu resitali bekliyor mu, yoksa sürpriz mi olacak?"

Derin derin iç geçirdi ve, "Sanırım bunu mükemmel bir sürpriz kategorisine koymalıyız, ama nasıl tepki göstereceğini tanrı bilir. 'One for My Baby'ye hiç başlayamayabiliriz de," diye cevapladı.

Vittorio'nun gondoluyla bir köşeyi daha döndük ve birdenbire kahkahalar hatta gürültüler gelmeye başladı. Pırıltılı bir restoranın önünden geçiyorduk. Yılın bu döneminde geceler o kadar sıcak olmasa da bütün masalar doluydu, garsonlar koşuşturuyordu ve yemeklerini yiyenler memnun gözüküyorlardı. Sessizliğin ve karanlığın ardından bu restoranın gürültüsü garip kaçmıştı. Sanki biz karadaydık da, önümüzden ışıltılı ışıltılı bir parti yatı geçiyordu. Birkaç kişinin bizden tarafa baktığını fark

ettim, ama başlarını öylesine çevirmiş kişilerdi yalnızca. Derken restoran arkamızda kaldı.

“Ne komik. Bu turistler önlerinden efsanevi Tony Gardner’ın geçtiğini bir bilseler, neler olur, hayal edebiliyor musunuz?” dedim.

Vittorio İngilizce bilmemesine rağmen esprimi anlayıp gülümsedi, Bay Gardner’sa bir süre karşılık vermedi. Tekrar karanlığa ve etrafları pek az aydınlatılmış kapıların bulunduğu dar kanala girmiştik ki, “Dostum, sen komünist bir ülkeden geliyorsun, o nedenle bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmezsin,” dedi.

“Bakın Bay Gardner, benim ülkem artık komünist değil. Bizler özgür insanlarız.”

“Ülkeni aşağılamak istememiştin, özür dilerim. Sizler cesur insanlarsınız. Umarım barış ve esenlik içinde yaşarsınız. Demek istediğim, doğaldır ki sizin geldiğiniz ülkelerde buraları anlamınıza engel olan bir sürü yerel algılama biçimi vardır; aynen benim de sizin ülkelerinizin bazı davranışlarını anlayamayacağım gibi.”

“Sanırım bu doğru, Bay Gardner.”

“Önlerinden geçtiğimiz insanlara gidip de, ‘Tony Gardner’ı hatırlıyor musunuz?’ diye sorsanız, birçoğu hatırlar herhalde. Ama biraz önce yaptığımız gibi gondolla önlerinden süzülürken beni görseler heyecanlanırlar mı? Bilemem. Çatallarını bırakmazlar ya da mum ışığındaki kalp kalbe duruşlarını bozmazlar. Neden geçmişte kalmış bir aşk şarkıcısı için bunları yapsınlar?”

“Buna katılmıyorum, Bay Gardner. Siz bir klasiksinsiz. Siz bir Sinatra ya da Dean Martin’siniz. Bazı klasikler vardır ki asla demode olmazlar. Pop yıldızlarına benzemezler.”

“Çok iyi kalplisin, dostum. İyi niyetli olduğumu biliyorum. Ama bu gece şaka kaldıracak halde değilim.”

Tam itiraz edecekken, tavrındaki bir şey bana bu konuyu tamamen kapatmam gerektiğini hissettirdi. Bir süre ağzımızı açmadan yolumuza devam ettik. Doğrusunu söylemem gerekirse, nasıl bir olayın içine düştüğümü, bu serenat meselesinin ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Sonuçta bunlar Amerikalıydı. Bildiğim bir şey varsa o da, Bay Gardner şarkılarını söylemeye başladığında Bayan Gardner’ın tabanca ya da tüfekte bize ateş edecekti.

Vittorio da aynı şeyi düşünüyordu galiba, çünkü yan duvardaki lambanın altından geçerken bana, “Hey *dostum*, adam epey tuhafmış,” der gibi baktı. Buna karşılık vermedim. Bay Gardner’dan hoşlanıp hoşlanmama konusunda onunla aynı tarafta olmayacaktım. Vittorio’ya göre, benim gibi yabancılar turistleri soyuyor, kanalları pisletiyor, yani özetle şehri her açıdan mahvediyordu. Hatta eğer kötü bir günündeyse, bizleri tecavüzcü ya da hırsız olarak bile yaftalayabilirdi. Bir seferinde, bütün bunları söyleyip söylemediğini yüzüne karşı sormuştum da, yemin billah ederek duyduklarımın yalan olduğunu söylemişti. Anası gibi sevdiği Yahudi bir yengesi varken nasıl ırkçı olabilirdi? Ama bir öğleden sonra müziğimize ara vermiş, Dorsoduro köprüsünden aşağıyı seyrederek zaman öldürürken, altımızdan gondoluyla geçen Vittorio’nun, elinde uzun küreğiyle üç turistin tepesinde dikilip saçmalıklarını tekrar ettiğini kulaklarımızla duymuştuk. Dolayısıyla istediği kadar gözlerimin içine baksın, onun tarafım tutmamı çok bekler...

Bay Gardner birdenbire, “Sana bir sır vereyim,” diyerek söze girdi. “Bu geceki performansımız hakkında profesyonelce, küçük bir sır. Oldukça basit. Bir şeyler bilmen lazım, ne olduğu önemli değil, ama seyircilerin hakkında bir şeyler bilmen önemli. Bu geceki gösterini sunacağın seyirciyi bir gece öncekinden ayıran bir özellik. Diyelim ki Milwaukee’desin. Kendi kendine, ‘Milwaukee seyircisini diğerlerinden ayıran, ona *özel* olan nedir?’ diye sormalısın. Eğer aklına bir şey gelmiyorsa, ginceye kadar düşünmelisin. Milwaukee, Milwaukee... Mesela Milwaukee’de çok güzel domuz pizolası yaparlar. Sahneye çıktığında bunu düşünürsen işe yarayabilir. Bu kelimeyi onlara söylemek zorunda değilsin elbette, sadece onlara şarkı söylerken bunu aklında tut. Önünde

duran insanlar kaliteli domuz pirzolası yiyen insanlar. Yani yüksek standartları var. Ne dediğimi anlıyor musun? Böylelikle seyirciler sana tanıdık gelir, tıpkı yakından tanıdığın birileri gibi. İşte benim sırrım da bu.”

“Çok teşekkürler, Bay Gardner. Bu tüyo sizin gibi birinden geldiği için, aklımdan hiç çıkarmayacağım.”

“Sonuçta bu gece Lindy için çalışıyor, söylüyoruz. Lindy bizim seyircimiz. Dolayısıyla sana Lindy hakkında bir şeyler anlatacağım. Duymak istiyor musun?”

“Gayet tabii, Bay Gardner,” dedim. “Onun hakkında her şeyi bilmek isterim.”

Yirmi dakika boyunca, sürekli daireler çizen gondolda oturup Bay Gardner’ı dinledik. Sesi bazen kendi kendine konuşurcasına alçalıyor, fısıltı halinde çıkıyordu. Köşe başlarındaki lambalardan yüzüme ışık vurduğu anlarda ise bana anlattığını fark edip sesini yükseltiyor ve ara ara, “Ne dediğimi anlayabiliyor musun, dostum?” diye soruyordu.

Söylediğine göre, karısı Minnesota’da küçük bir kasabadan geliyordu. Okul döneminde dersleri yerine sinema yıldızlarına aşırı ilgili olması, başının hocalarıyla sık sık derde girmesine yol açmıştı.

“Bu hanımların farkına varamadıkları şey, Lindy’nin gelecekle ilgili büyük planları olduğuydu. Ona bir baksana; zengin, güzel, dünyanın her tarafını gezmiş bir kadın. Ya hocaları, onlar neredeler? Nasıl bir hayatları var dersin? Eğer sinema dergilerine daha fazla göz gezdirip, daha fazla hayal kursalardı, onlar da Lindy’nin sahip olduklarının bir kısmına sahip olabilirdiler belki.”

Lindy on dokuz yaşındayken Hollywood’a gitmek için otostopla yola çıkmış, California’ya varmaya çalışırken kendisini Los Angeles’ta bir yol üstü restoranında garson olarak bulmuştu.

“Şansa bak ki bir sürü müdavimi olan, otoyolun kenarındaki bu küçücük restoran, tam da Lindy’nin amaçlarına uygun bir yerdi. Hırslı kızlar, yedi sekiz kişilik hatta daha kalabalık gruplar halinde sabahtan akşama burada takılıp kahve içer, sosisli sandviç yer, saatlerce sohbet ederlerdi.

Lindy’den birkaç yaş büyük olan bu kızlar Amerika’nın dört bir yanından buraya gelmişlerdi ve en az iki üç yıldır şanslarını deniyorlardı. Dedikodu yapıp acıklı hikâyeler anlatmak, taktikler üzerine kafa patlatmak ve birbirlerinin gelişimini izlemek için buraya geliyorlardı. Ama bu mekân ilgi odağı haline getiren, Lindy’nin birlikte çalıştığı kırk yaşlarındaki Meg’di.

“Bu kızlara göre, Meg onların ablaları, akıl hocalarıydı; çünkü bir zamanlar o da aynen kendileri gibiydi. Diğer kızlar gibi makyajdan, giysilerden, ayakkabılardan bahsediyorlar mıydı? Gayet tabii, ama sadece bir yıldızla evlenmelerine yardım edebilecek giysiler ve ayakkabılar üzerinde tartışıyorlardı. Sinemalardan ya da film müziklerinden bahsediyorlar mıydı? Bahse girerim bunun cevabı da evettir, ama hangi filmin erkek yıldızının bekâr olduğu ya da boşandığı, hangisinin mutsuz olduğu ya da ne tip kızlardan hoşlandığı daha çok ilgilerini çekiyordu. Bütün bunların ve daha fazlasının cevapları Meg’deydi. Meg bu yollardan onlardan önce geçmişti. Bir yıldız tavlamanın bütün kurallarını, bütün taktiklerini o bilirdi. Lindy hep onlarla oturur, söyledikleri her şeyi aklının bir köşesine yazardı. Bu küçücük restoranda bir sosisli eşliğinde yapılan sohbetler onun için Harvard ya da Yale ayarında bir eğitimdi. Minnesotalı bir on dokuzluk... Başına neler gelebileceğini düşünmek şimdi bile tüylerimi ürpertiyor, ama o şanslıydı.”

“Bay Gardner, özür dilerim, ama madem bu Meg her şeyi çok iyi biliyordu, neden kendisi bir yıldızla evlenmemişti ve hâlâ restoranda sosisli hazırlıyordu?”

“Güzel soru, ama sen bu işlerin nasıl yürüdüğünü göremiyorsun. Tamam, bu Meg denen hanım kendisi becerememişti, ama becerenleri izlemişti. Şimdi anladın mı, dostum? Kimilerinin başarısına, kimilerinin de başarısızlığına şahit olmuştu. Tuzakları da görmüştü, altın merdivenleri de. Onlara bütün hikâyeleri anlatırdı ve kızlar dinlerlerdi, sonuçta bazıları öğrendi. Lindy de bunlardan biriydi.

Dediğim gibi, burası onun Harvard'ıydı ve bu eğitim onu bugünkü Lindy yaptı, güçlü kıldı. İlk çöküşünü altı yıl sonra yaşadı. Altı yıllık manevra, plan ve hazırlık faslını düşünebiliyor musun? Her seferinde kötü bir toslayış ve yeniden başlama. Tıpkı müzik sektöründe olduğu gibi. Daha ilk darbeye yere yığılıp pes edemezsin. Öyle yapan kızları adı sanı bilinmedik bir kasabada, sıradan adamların karısı olarak görürsün, öylelerinin sonu bellidir. Sadece Lindy gibiler her düşüşten ders alarak güçlenip katılaşıp geri dönerler; onlar savaştan kaçmayan çılgınlardır. Bütün güzelliğine ve çekiciliğine rağmen Lindy'nin dışlanmadığını mı sanıyorsun? İnsanların farkına varamadıkları ayrıntı, güzelliğinin bu işin yarısı bile olmadığı. Kötü kullanırsan fahişe muamelesi görürsün. Neyse, kurtuluş tam altı yıl sonra geldi."

"Sizinle tanıştığı zaman mı, Bay Gardner?"

"Benimle mi? Yo, yo, ben çok sonra sahneye çıkacağım. Dino Hartman'la evlendi. Dino'yu duymadın mı?" Bay Gardner burada acımasızca sessiz bir kahkaha atarak, "Zavallı Dino," dedi. "Sanırım Dino'nun plakları komünist ülkelere ulaşamamış, ama Dino o günlerde çok ünlüydü. Vegas'ta çok sahne aldı ve birkaç altın plağı vardı. Dediğim gibi, Lindy turnayı gözünden vurmuştu. Onunla tanıştığımda Dino'nun eşiydi. Meg'in tavsiyelerine göre, ilk evliliğinde çıkış yakalayan, Sinatra ya da Brando'ya kadar yüксеlebilirdi, ama bu sık rastlanan bir durum değildi. Bir kız asansörden ikinci katta inmeye hazırlıklı olmalıdır. O kattaki havaya alışmalıdır. Bir gün, en üst kattan o kata bir şeyler almaya gelmiş birine rastlayabilir ve o kişi, 'Benimle yukarı çıkmaya ne dersin?' diye sorabilir. Lindy oyunun genellikle böyle oynandığını biliyordu. Dino'yla evlenmesi hırslarını zayıflatmış ya da azaltmış değildi. Dino düzgün bir adamdı. Onu hep sevmişimdir. Bu nedenle Lindy'ye ilk görüşte tutulmama rağmen hemen harekete geçmedim. Tam bir beyefendi gibi davrandım. Sonradan öğrendiğime göre, bu halim Lindy'nin gözünü iyice karartmasına yol açmış. Bir gün mutlaka böyle bir kadınla tanışıp ona böyle tapınmalısın dostum. En parlak dönemimdi. Annenin beni dinlediği zamanlardı herhalde. Dino'nun yıldızı ise hızla sönüyordu. Birçok şarkıcı için çok zor günlerdi. Her şey değişiyordu. Gençler Beatles ve Rolling Stones dinliyordu. Zavallı Dino tam Bing Crosby gibi söylüyordu. Herkesin alay ettiği bir *bossa nova* albümü yapmıştı. Lindy'nin bir an evvel kaçması gerektiği açıktı. Kimse bizi suçlayamazdı. Dino'nun bile suçladığını sanmıyorum. İşte o zaman hamlemi yaptım ve böylece Lindy en üst kata çıktı.

"Las Vegas'ta evlendik. Kaldığımız otel, odamızdaki küveti şampanyayla doldurmuştu. Bu akşam söyleyeceğim 'I Fail in Love too Easily'yi neden seçtiğimi biliyor musun? Evlendikten kısa bir süre sonra Londra'ya gitmiştik. Kahvaltıdan sonra odamıza çıktık, süitimizin temizlendiğini gördük, ama biz tavşanlar gibi azmıştık. Paravanla ayrılmış olan yatak odası bölümüne çocuklar gibi parmaklarımızın ucunda yürüyerek geçtik ve kapıyı kapattık. Gördüğümüz kadarıyla bu bölümün temizliği bitmişti, dolayısıyla geri gelme ihtimalleri yoktu; zaten umurumuzda da değildi. Üstümüzü başımızı yırtarcasına çıkararak yatakta sevişmeye başlamıştık. O sırada temizlikçiler hemen yan tarafta bizden habersiz işlerine devam ediyorlardı. Sonunda bu işi çok komik bularak katıla katıla gülmüştük. Birbirimizin kollarında yatarken temizlikçinin şarkı söylediğini duyuyorduk. Berbat bir sesi vardı. Sessiz sessiz kıkırdayıp duruyorduk. Sonra kendisi söylemeyi bırakıp radyoyu açtı ve birdenbire Chet Baker'ın yumuşak ve derin sesinden 'I Fail in Love too Easily' odayı doldurdu. Chet'i dinlerken birbirimize daha sıkı sarılmıştık. Bir süre sonra, yattığım yerde kollarımı karıma dolayarak Chet'e eşlik etmeye başladım. İşte bu nedenle bu gece bu parçayı listeme koydum. Lindy hatırlar mı bilmem. Kim bilir?"

Bay Gardner konuşmayı kesti. Gözyaşlarını sildiğini gördüm. Vittorio bizi bir köşeden daha döndürünce, aynı restoranın önünden bir kez daha geçtiğimizi fark ettim. Bu kez daha da hareketli gözüküyordu; dipteki piyanoda tanıdıklarından biri olan Andrea oturuyordu.

Gene karanlığın içinde ilerlerken, “Üstüme vazife değil, ama son zamanlarda Bayan Gardner’la aranız pek iyi değil gibi görünüyor. Bu işlerden biraz anlarım; çünkü annem de tıpkı sizin gibi zaman zaman acı çekerdi. Mesela çok mutlu olduğu birini bulurdu, hatta bana bu kişinin yeni babam olacağını söylerdi. İlk zamanlar ona inanırdım, sonra kazın ayağının öyle olmadığını anladım. Ama annem inancını asla yitirmedi. Ne zaman morali bozulsa sizin plaklarınızı dinlerdi. Uzun kış günlerinde elinde bir kadeh içki, kanepede ayaklarını altına alarak oturmuş, şarkılarınıza alçak sesle eşlik ederken onu izlerdim. Şunu hatırlıyorum, Bay Gardner; üst kat komşularımız özellikle ‘High Hopes’ ya da ‘They All Laughed’ gibi yüksek tempolu şarkılarınızda tavanımıza vururlardı. Annemse uyarıları duymuyormuşçasına başını sallayarak aynen eşlik ederdi. Demek istediğim, zamanında müziğinizin anneme çok yararı dokunmuştu ve eminim daha milyonlarca kişinin yaralarına merhem olmuştur. Bugün de sizin işinize yarayacağına inanıyorum,” dedim. Söylediklerimin ardından gülmeye çalışırken sesim tahminimden daha yüksek çıktı. “Bu gece yüzünüzü kara çıkarmayacağım, Bay Gardner; çünkü içimdeki coşkuyu müziğime katmaya çalışacağım. Göreceksiniz, tek kişilik orkestra gibi çalacağım. Hatta Bayan Gardner bizi ta uzaktan duyacak ve belki de aranız yeniden düzelecek, kim bilir? Her çiftin zor zamanları olur.”

Bay Gardner gülümsedi ve, “Sen çok tatlı bir çocuksun. Bana bu gece yardımcı olduğun için minnettarım, ama daha fazla konuşmaya zamanımız yok; çünkü Lindy odasına girdi, ışığını görebiliyorum,” dedi.

Daha önce defalarca önünden geçtiğimiz otele yanaşınca, Vittorio’nun bizi neden döndürüp durduğunu anladım. Bay Gardner pencerelerden birinin aydınlanmasını bekliyordu; karanlık olduğunu gördüğünde yeniden daire çizmeye başlıyorduk. Üçüncü kattaki odanın ışıkları bu kez yanıyordu ve panjurlar da açıldı. Durduğumuz noktadan tahta tavan kirişlerinin bazılarını görebiliyorduk. Pencerenin tam altına gelince, Vittorio’ya durması için işaret etti.

Ayağa kalkınca öyle bir sallandık ki Vittorio dengeyi sağlamak için hızlı hareketlerle müdahale etmek zorunda kaldı. Derken önce alçak bir ses tonuyla, “Lindy, Lindy,” diye seslendi, sonra sesini yükselterek çağırdı karısını: “Lindy!”

Bir el panjurları açtı ve daracık balkonda bir silüet belirdi. Tam üzerimizde duvara takılı bir lamba vardı, ama etrafı pek aydınlatmıyordu; dolayısıyla kadını hayal meyal görüyorduk. Sabahkinden farklı olarak saçı toplanmıştı. Belki de az önce yedikleri akşam yemeği için hazırlanırken toplamıştı saçlarını.

Balkonun parmaklıklarından eğilerek, “Sen misin tatlım, kaçırıldığını filan düşünmeye başlamıştım. Beni merakta bıraktın,” diye seslendi.

“Komik olma, hayatım. Böyle bir şehirde bana ne olabilir? Üstelik not da bırakmıştım.”

“Notunu görmedim, tatlım.”

“Meraklanmayasın diye bıraktım o notu.”

“Nerede bu not, ne yazmıştın?”

Bay Gardner rahatsız bir ses tonuyla, “Hatırlamıyorum tatlım, ‘Sigara almaya gidiyorum’ gibi bir nottu işte,” diye cevapladı.

“Yani aşağıda sigara almaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır hayatım, bu farklı bir şey. Sana serenat yapacağım.”

“Şaka mı bu?”

“Hayır hayatım, şaka değil. Burası Venedik. Burada insanlar bunu hep yapıyorlar.” Sonra da Vittorio’yla beni, sanki varlığımız tezinin ispatıymış gibi zarif bir jestle işaret etti.

“Dışarısı benim için biraz serin, tatlım.”

Bay Gardner iç geçirerek, “O zaman içeriden dinleyebilirsiniz. Haydi odaya gir hayatım, rahat et. Pencereleri açık bırakırsan bizi rahatça duyabilirsiniz,” dedi.

Lindy bir süre aşağı baktı, aynı anda kocası da gözlerini yukarı dikti. Birbirlerine başka bir şey söylemediler. Bay Gardner onun içeri gireceğini önceden tahmin etmesine rağmen bayağı bozuldu ama renk vermedi. Başını öne eğdiğinde devam edip etmeme konusunda kararsız olduğunu fark ettim ve, “Haydi Bay Gardner, ‘By the Time I Get to Phoenix’le başlayalım,” dedim.

Sonra ağır ağır, giriş ya da bitiş olabilecek birkaç notayı tıngırdatmaya başladım. Amerika’daki hüzünlü cadde üstü barlarının ya da uzun otobanların havasını yaratmaya çalıştım. Kanepede oturup, plağın kabındaki Amerikan arabasına kurulmuş şarkıcıyı inceleyen annemi de hatırladım galiba. Demek istediğim, çalarken aynen annemin hayal ettiği dünyayı yarattım.

Uyumlu bir tempoyu yakalamama kalmadan, Bay Gardner söylemeye başlamıştı bile. Gondolun içinde o kadar dengesiz bir biçimde ayakta duruyordu ki her an düşecek diye korkuyordum. Sesi aynen hatırladığım gibi çıkıyordu (hafif, neredeyse çatlak ama tam anlamıyla devleşen bir ses), sanki görünmeyen bir mikrofon vardı elinde. Tabii bütün iyi Amerikalı şarkıcılar gibi sesinde yorgun bir ifade, hatta biraz tedirginlik vardı; kalbini böylesine açmaya alışık değilmişçesine. Bütün büyük şarkıcılar bu tavrı takınırlar.

Bu şarkıyı içine yolculuklar ve vedalar doldurarak çaldık. Bir Amerikalı adamın karısını terk edişi... Adam kadını her durakta ve her satırda tekrar tekrar hatırlıyor; Phoenix, Albuquerque, Oklahoma derken, annemin hiçbir zaman yapamadığını yapıyor, uzun bir yol katediyor. Keşke hepimiz dertleri böylece arkamızda bırakabilsek –herhalde dinlerken annem böyle düşünmüştür. Keder böyle bir şey olabilseydi keşke.

Şarkıyı tamamladık ve Bay Gardner, “Tamam, haydi hemen öbürüne geçelim,” diyerek “I Fail in Love too Easily”ye başladı. Ona ilk kez eşlik ettiğimden, yolumu duygularımla bulmaya çalıştım; neyse ki iyi gitti. Bana bu şarkıyla ilgili anlattıklarını anımsayınca sürekli pencereye baktım, ama ne bir kıpırtı, ne bir ses vardı. Bitirdiğimizde karanlık ve sessizlik tekrar çevremizi sarmıştı. Yakınlarda bir odanın sakinlerinin belki de daha iyi duyabilmek için panjurlarını açtıklarını fark ettim, ama Bayan Gardner’dan tek bir hamle gelmedi.

Yavaş yavaş “One for my Baby” adlı parçayı çalıp söyledik. Ardından etraf yine sessizliğe büründü. Yukarı bakmaya devam ettik ve sonunda belki de dolu dolu tam bir dakika sonra bir şeyler duyduk. Herhalde yanılmıyorduk. Bayan Gardner hıçkırıyordu.

“Becerdik Bay Gardner,” diye fısıldadım. “Evet becerdik, onu kalbinden yakaladık.”

Ama Bay Gardner memnun değildi. Yorgun bir edayla başını salladı, oturdu ve Vittorio’ya bir işaret çaktı. “Bizi binanın öbür tarafına götür, içeri girmemin vakti geldi.”

Hareket ettiğimizde bana bakmamaya çalıştığını fark ettim, yaptığımızdan utanıyor gibiydi. Bir anda, gösterimizin kötü bir şaka olduğu düşüncesi geçti aklımdan. Bildiğim bir şey varsa o da bütün bu şarkıların Bayan Gardner için anlamının feci olduğuydu. Bu hisle gitarımı tekrar kılıfına koyup sıkkın bir halde öylece oturdum kaldım.

Derken daha genişçe bir kanala vardık. Yanımızdan bir kanal taksisi son sürat geçti, dalgalarıyla bizi salladı. Bay Gardner’ın otelinin ön kapısına gelmiştik ve Vittorio iskeleye yanaşıyordu.

“Bay Gardner, ben büyürken hayatımın önemli bir parçasıydınız; bu gece de benim için çok özel bir gece oldu. Şimdi veda ettikten sonra sizi bir daha hiç görmesem bile, biliyorum ki ömrümün sonuna dek düşüneceğim. Bayan Gardner’ın gözyaşlarının üzüntüden mi, mutluluktan mı kaynaklandığını açıklayabilir misiniz lütfen?”

Cevaplayamayacağını sanmıştım. Gondolun ön bölümündeki kamburlaşmış silueti cılız ışıktaki zar zor seçiliyordu. Ama Vittorio ipi bağlarken, alçak bir sesle şöyle dedi:

“Sanırım ona şarkı söylemem bir şekilde hoşuna gitti, ama üzüldüğüne eminim. İkimiz de üzgündük. Yirmi yedi yıl çok uzun bir zaman ve biz bu seyahatin sonunda ayrılıyoruz. Bu, birlikte son yolculuğumuz.”

Gayet kibarca, “Gerçekten çok üzüldüm, Bay Gardner,” dedim. “Sanırım yirmi yedi yılın ardından bile olsa, birçok evlilik sona erebiliyor. Hiç değilse bu şekilde sonlandırabiliyorsunuz. Venedik’te bir tatille. Gondoldan serenat yaparak. Ayrılırken bu kadar medeni bir tavır sergileyen çok fazla çift olduğunu sanmıyorum.”

“Neden medeni olmayalım ki? Birbirimizi hâlâ seviyoruz. Lindy o nedenle yukarıda ağlıyordu. O da hâlâ benim onu sevdiğim kadar seviyor beni.”

Vittorio iskeleyle çıkmıştı, bizse karanlıkta öylece oturup kalmıştık. Sözlerini sürdürmesini bekliyordum, ama söze yeniden girmesi bir dakikayı buldu:

“Daha önce de söylediğim gibi, Lindy’ye ilk görüşte vuruldum. Acaba o zamanlar o da bana âşık mıydı? Bu soruyu kendi kendisine sorduğundan emin değildim. Ben bir yıldızdım ve onun için önemli olan buydu. Ben onun gerçekleşmiş hayali ve planlarını o eski restoranda yaptığı vurgunuydum. Beni sevip sevmemesi önemli değildi. Ama yirmi yedi yıllık bir evlilik çok garip olabiliyor. Birçok çift birbirini severek başlıyor, sonra bıkmıyor ve sonunda nefret ederek sona erdiriyor. Bazen de tam tersi oluyor. Birkaç senesini aldı, ama Lindy azar azar beni sevmeye başladı. İlk zamanlar pek inanmadım, ama bir süre sonra bütün işaretler bunu gösterir oldu. Masadan kalkarken omzuma hafifçe dokunurdu. Ortada gülünecek hiçbir şey yokken odanın bir köşesinden muzip tebessümler gönderirdi. Eminim o da herkes gibi şaşkındı, ama olanlar oluyordu. Beş altı sene sonra birbirimizin yanında en doğal halimizle yaşamaya başladık. Birbirimiz için endişeleniyorduk, birbirimizi önemsiyorduk. Söylediğim gibi birbirimizi seviyorduk ve hâlâ seviyoruz.”

“Anlayamıyorum, Bay Gardner. O halde neden ayrılıyorsunuz?”

İç geçirdi. “Senin geçmişine ve geldiğin yere bakarsak, nasıl anlayabilirsin ki dostum? Ama bu gece bana büyük bir iyilik ettin, o yüzden açıklamaya çalışacağım. Gerçek şu ki ben bugün bir zamanlar olduğum gibi büyük bir isim değilim. Ya bunu kabullenir, solar gider ve geçmişimdeki başarılarımla övünürüm. Ya da ben daha bitmedim der ve küllerimden yeniden doğarım. Birçoğu ya benim durumumda ya da daha bile beter. Ama bu dönüş kolay bir oyun değil. Bazıları çok güç olan bir sürü değişiklik yapmaya hazır olmak gerek. Kendini değiştirmen, hatta sevdiğin bazı şeyleri değiştirmen lazım.”

“Bay Gardner, sizin sahnelere dönebilmeniz için mi ayrılacağınızı söylüyorsunuz?”

“Benim neslimden olup hâlâ ortalarda olan diğer yıldızlara bir bak. Her biri tekrar tekrar evlenmişlerdir. Hepsinin kollarında genç eşleri vardır. Ben ve Lindy alay ettikleri gruptanız. Bunun yanı sıra, aklımın kaldığı genç biri var ve onun da benimle ilgilendiği apaçık. Lindy bu hesapları ta Meg’i dinlediği yıllardan beri bilir. Üzerinde çok konuştuk ve yollarımızı ayırmak konusunda anlaştık.”

“Hâlâ anlayamıyorum, Bay Gardner, geldiğiniz yerdeki âdetler bizimkinden bu kadar da farklı olamaz. Tam da bu nedenle yıllardır söylediğiniz şarkılar herkesi duygulandırıyor. Sizin şarkılarınız genellikle ne der? İki kişinin birbirini artık sevmemesi ve ayrılmak zorunda olmaları çok üzücüdür. Ama eğer hâlâ seviyorlarsa, sonsuza dek bir arada olmalıdırlar. Şarkılarınızda bu vardır.”

“Tavrının nedenini anlıyorum, dostum. Bunun sana ağır gelebileceğinin farkındayım. Ama bu işler böyledir. Ayrıca, bu durum Lindy için de geçerli. Buna şimdi karar vermemiz onun için de hayırlı olacak. Onu gördün, hâlâ çok hoş bir kadın, yaşlı sayılmaz. Tekrar aşkı bulmak ve evlenmek için zamanı var. Çok geç olmadan bu işten sıyrılmalı.”

Buna ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Tam o anda, “Annen bunalımlarından çıkamamıştı,

değil mi?” diye sorup beni şaşırttı.

Bir an düşündüm ve sessizce, “Hayır, Bay Gardner, çıkamadı. Ülkemizdeki değişiklikleri görecektir kadar da yaşamadı,” dedim.

“Bu çok kötü. Çok iyi bir kadın olduğuna eminim. Eğer dediklerin doğruysa, müziğim onu mutlu ettiyse, çok memnun olurum. Onun başına gelenin Lindy’nin de başına gelmesini istemiyorum. Hayır, hayır, ben Lindy’nin başarmasını istiyorum.”

Gondol iskeleye hafif hafif çarpıyordu. Vittorio seslendi ve elini Bay Gardner’a uzattı. Birkaç saniye içinde Bay Gardner tekrar karaya ayak basmıştı. Ardından ben de gitarımla iskeleye çıktım (Vittorio’ya beni geri götürmesi için ricada bulunmayacaktım). Bay Gardner cüzdanını çıkarmıştı.

Vittorio kendisine verilen miktardan memnundu. Her zamanki mimikleri ve kelimeleriyle gondoluna atlayarak kanaldan aşağı doğru süzüldü.

Onun karanlıklar içinde kayboluşunu izledik. Bay Gardner elime bir tomar banknot tutuşturdu. Ona bunun fazla olduğunu, onunla birlikte zaman geçirmenin beni fazlasıyla gururlandırdığını söyledim, ama beni duymazdan geldi.

Elini yüzünün önünde sallayıp, “Yo, yo,” diyerek, sadece para konusunda değil, benden, bu geceden ve hatta yaşamının bu saatlerinden oldukça memnun olduğunu söylemek istiyordu. Otele doğru yürürken birkaç adım sonra bana bakmak için arkasına döndü. Uzaktan duyulan televizyon sesinin dışında, bu daracık sokağa, kanala, her şeye sessizlik hâkimdi.

“Bu gece çok güzel çaldın dostum, yorumun oldukça iyi.”

“Teşekkürler, Bay Gardner. Siz de güzel söylediniz ve her zamanki gibi muhteşemsiniz.”

“Belki dönmeden bir kez daha meydana gelirim ve seni orkestranla çalarken dinlerim.”

“Umarım, Bay Gardner.”

Fakat onu bir daha görmedim. Birkaç ay sonra Bay ve Bayan Gardner’ın boşandığını duydum; Florian’daki garsonlardan biri bir yerde okumuş. Bunu duyunca, o gecenin bütün ayrıntıları zihnimde canlandı. Bunları düşünmek bile beni hüznlendirdi; çünkü Bay Gardner düzgün bir adamdı. Olaya nasıl bakarsanız bakın, eski formunu bulsun ya da bulamasın, o her zaman en büyüklerden biri olacak.

Come Rain or Come Shine^[1]

Emily de benim gibi, eski Amerikan şarkılarına bayılırdı. O daha çok Irving Berlin'in "Cheek to Cheek"i ya da Cole Porter'ın "Begin the Beguine"i gibi yüksek tempoluları severdi; ben de "Here's That Rainy Day" veya "It Never Entered My Mind" gibi acı-tatlı baladları tercih ederdim. Her şeye rağmen müthiş uyumlu sayılırdık; çünkü o günlerde Güney İngiltere'deki bir üniversite kampüsünde böyle tutkuları paylaşan birini bulmak çok zordu. Bugün genç insanlar her tarz müziği dinlemeye yatkınlardır. Bu sonbaharda üniversiteye başlayacak olan yeğenim Arjantin tangoları dönemini yaşıyor. Aynı zamanda hem Edith Piaf'ı hem de bağımsız grupların parçalarını dinliyor. Bizim zamanımızda zevkler böylesine tezatlar barındırmazdı. Okul arkadaşlarım iki gruba ayrılıyordu: Uzun saçlı, giysileri dökülen hippiler "progresif rock" severlerdi; düzgün giyimli, efendi görünenlerse klasik müzikten başkasını gürültü olarak kabul ederlerdi. Arada sırada cazla ilgilenen birlerine rastladığım olurdu; ama hepsi de müziğin değiştirilmiş yorumuyla ilgiliydi; güzelim parçaların motiflerini alıp, onlara saygısızlık sayılacak kadar uzun doğaçlamalar yapanların yorumlarını beğenirlerdi.

Bu yüzden klasik Amerikan müziği repertuarının kıymetini bilen birinin varlığını keşfetmek, üstelik de bu kişinin bir kız olması tek kelimeyle harikaydı. Emily de benim gibi klasiklerin duygusal yorumlarını içeren plakları topluyordu. Bu plakları büyüklerimizin uğramadıkları eskici dükkânlarından alırdık. O Sarah Vaughan'ı ve Chet Baker'ı tercih ederdi, bense Julie London'ı ve Peggy Lee'yi. İkimiz de Sinatra'ya ya da Ella Fitzgerald'a o kadar düşkün değildik.

Emily ilk yıl yurtta kalmıştı ve odasında o sıralarda popüler olan pikaplardan vardı. Büyük bir şapka kutusunu andıran pikap, açık mavi suni deri kapaklı, içten takma tek hoparlörlü olanlardandı. İçindeki diski ancak kapağını kaldırıp görebilirdiniz. Bugünün standartlarına göre oldukça ilkel sesler çıkarırdı; fakat hatırladığım kadarıyla yanına oturup saatlerce mutlu mutlu dinlerdik, biri bitince iğneyi diğerinin üzerine yavaşça bırakırdık. Bir şarkının değişik yorumlarını dinleyip, sonra üzerinde tartışmaya bayılırdık. O mısranın bu kadar alaycı bir tavırla yorumlanması uygun muydu? Acaba "Georgia on My Mind"ı söylerken Georgia'nın bir kadın olduğunu hissettirmek, bir yer olarak ele almaktan daha mı etkili olurdu? Özellikle de Ray Charles'ın sözleri mutluluk, yorumu ise derin bir keder içeren "Come Rain or Come Shine"i gibi parçaları bulduğumuzda çok sevinirdik.

Emily'nin bu plaklara olan sevgisi o kadar derindi ki başka öğrencilerle uyduruk bir *rock* grubu ya da aptal saptal bir Californialı şarkıcı - şarkı sözü yazarı üzerine sohbet ettiğini gördüğümde şaşar kalırdım. Zaman zaman bir "konsept" albüm üzerine tartışma başlatır ve konuyu tıpkı benimle Gershwin veya Howard Ailen üzerine tartıştığı gibi ciddiyetle ele alırdı. Ben de bir köşede oturur, rahatsızlığımı belli etmemek için dudağımı ısırırdım.

O zamanlar Emily zayıf ve güzeldi, eğer üniversite yıllarında Charlie'ye takılıp kalmasaydı, eminim bir sürü adam onu elde etmek için rekabete girerdi. Ama o hiçbir zaman cilveli ya da oyunbaz bir kız olmadı; o yüzden de Charlie'yle birlikteliği başlayınca diğer adaylar geri çekildiler.

Bir gün bana ciddi bir ifadeyle, "İşte Charlie'yi bu nedenle yanımda taşıyorum," demişti; ben çok şaşırınca da katıla katıla gülmeye başlamış ve, "Şaka şapşal şey, Charlie benim sevgilim, sevgilim ve sevgilim," diye eklemişti.

Charlie üniversitedeki en yakın arkadaşımdı. İlk yılımızda sabah akşam birlikteydik; Emily'yi de öyle tanımıştım. İkinci yılımızda Charlie ile Emily birlikte eve çıkmışlardı; onları çok sık ziyaret etsem de, Emily'nin pikabının başında yaptığımız tartışmalar geçmişte kalmıştı. Başlarda ne zaman uğrasam, eve başka öğrencilerin doluştuğunu, gülüp söylediğini görüyordum. Artık evlerinde yüksek

sesli şık bir stereo sistem vardı ve *rock* çaldıklarında sesimizi ancak bağırarak duyurabiliyorduk.

Charlie'yle yakınlığımız yıllarca sürdü. Eskiden olduğu gibi sık sık bir araya gelemesek de, bunun başlıca nedeni mesafeydi. Ben yıllarımı burada, yani İspanya'da, ayrıca İtalya ve Portekiz'de geçirirken, Charlie Londra'dan ayrılmadı. Bu tabloya bakıp beni jet-sosyeteden, onu da yerleşik düzende biri olarak görmemiz komik olur. Çünkü Charlie yüksek düzey toplantılara katılmak üzere sık sık –New York, Texas ve Tokyo'ya– seyahat eder, bense aynı rutubetli binalarda oturup aynı imla testlerini hazırlar ve İngilizcenin yavaş yavaş, kırık dökük konuşulduğu sohbetler düzenlerim. Benim... adım... Ray. Senin... adın... ne? Çocuğun... var... mı?

Üniversiteden sonra İngilizce öğretmenliğine başvurduğumda, bana yeterince iyi bir yaşam biçimi gibi gelmişti; adeta üniversitenin devamı gibiydi. Öğretim işi yorucu ve çalışma saatleri aşırı uzun olsa da, o yaşta aldırımyordunuz. Barlarda çok vakit geçiriyor, kolay arkadaş ediniyor ve dünyanın dört bir yanına yayılmış bir ağa dahil olduğumu hissediyordum. Peru ya da Tayland görevlerinden yeni dönmüş eğitimcilerle konuşunca, istersem sonsuza dek hayal ettiğim ülkeleri dolaşabileceğime inandırıyorlardı kendimi. Daima sıcak, adeta kocaman bir aile hissi yaratan bu gezgin eğitimciler grubunun bir parçasıydım; içki eşliğinde hikâyelerini dinliyor, psikopat okul müdürlerini ve British Council görevlilerini çekiştiriyordum.

80'lerin sonuna doğru Japonya'da öğretimin çok para getirdiği söylenirdi; ben de oraya gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordum, ama bu planımı gerçekleştiremedim. Brezilya'yı da gözüme kestirmiştim, hatta başvuru formlarını doldurup, hakkında birkaç kitap karıştırmışlığım da vardır. Ama nedense onu da yapamadım. Güney İtalya'ya ve Portekiz'e kısa dönemli tayinlerim oldu, ama sonunda gene İspanya'ya döndüm. Derken farkına bile varmadan bir de baktım ki yaşıma kırk yedi olmuş ve birlikte yola çıktığım arkadaşlarım birer birer yerlerini tamamen farklı konularda konuşan, benimle aynı müziği dinlemeyen gençlere bırakmışlar.

Bu arada Charlie ve Emily evlenip Londra'ya yerleşmişlerdi. Bir süre sonra Charlie eğer çocukları olursa, birinin vaftiz babası olmamı istediğini söylemişti. Ama böyle bir şey olmadı. Demek istediğim, çocukları olmadı ve sanırım artık çok geç. Bu konuda kandırıldığımı düşünürüm hep. Çocuklarının vaftiz babası olmam, yüzeysel de olsa onların İngiltere'deki hayatıyla benimki arasında resmi bir bağ kurmamı sağlayabilirdi.

Neyse, bu yazın başında onlarda kalmak üzere Londra'ya gittim. Çok önceden telefon edip yoklamıştım. Charlie bana her ikisinin de “fevkaladenin fevkinde” olduklarını ve beni beklediklerini söylemişti. Son birkaç ayım kötü geçtiği için şımartılmayı ve bir güzel kafa dinlemeyi umuyordum.

Hatta onların bölgesindeki metro durağından çıkarken, son ziyaretimden bu yana odamda ne gibi değişiklikler yaptıklarını düşünüyordum. Yıllarca şu veya bu şekilde bir şeyler yapmışlardı. Bir seferinde odanın köşesine yanıp sönen bir elektronik nesne koymuşlar, diğerinde ise odayı yeni baştan dekore etmişlerdi. Her seferinde, odaya girdiğimde tam da şık otellerdeki gibi yatağın üstüne dizilmiş havlular, masanın üstünde kurabiyeler, sehpalarda ise seçkin CD'lerle karşılaşardım. Birkaç yıl önce Charlie saklayamadığı bir gururla bu odaya yerleştirdiği yanıp sönen ışıkları tek tek yakarak göstermişti.

Bir keresinde yeni yaptırdıkları panjurlara bakıp, “Bu panjurlara ne gerek vardı Charlie, ben uyandığımda dışarıyı görmek isterim,” demiştim.

Sanki yeterli bir açıklamaymışçasına, “Bu panjurlar İsviçre malı,” diyerek kestirip atmıştı.

Bu seferse beni homurdanarak yukarı çıkarmış ve odama girince birtakım mazeretler ileri sürmeye başlamıştı. Birden odanın daha önce hiç görmediğim bir halde olduğunu fark ettim. Yatak kaplanmamıştı, çarşaf katlı bir halde şiltenin üzerinde duruyordu. Yerde dergiler, bir yığın eski giysi, bir hokey sopası ve devrilmiş bir hoparlör duruyordu. Charlie valizime yer açmaya çalışırken

kapıda durup bir süre bakakaldım.

“Yöneticiyi görmek ister gibi bir halin var,” dedi acı acı.

“Yo, yo, sadece bu odayı bu halde görmek olağan bir durum değil de.”

“Çok düzensiz, biliyorum. Hatta berbat.” Şiltinin üzerine oturup iç geçirdi. “Temizlikçi kızların bunu halledeceğini düşünmüştüm ama tabii ki yapmamışlar. Tanrı bilir neden?”

Çok mahzun görünüyordu ama birden ayağa kalktı. “Öğlen yemeği için dışarıda atıştırmaya ne dersin? Emily’ye not bırakırım. Öğle yemeğini uzatırsak, o arada evdeki işleri, mesela senin odanı düzene sokarlar.”

“Ama Emily’den her şeyi düzenlemesini bekleyemeyiz ki.”

“Yok canım, hepsini kendisi yapacak değil. Temizlikçileri çağırır. Onları nasıl yola getireceğini de iyi bilir. Bende onların numarası bile yok. Acıktım yahu, haydi yemeğe. Üç çeşit yemek, yanında da bir şişe şarap; hatta belki mönüdeki her şeyi ısmarlarız.” Charlie’nin bizim daire dediği, varlıklı insanların yaşadıkları ama kalabalık bir cadde üzerinde dört katlı ve teraslı bir evdi. Ön kapıdan çıkar çıkmaz insanların ve trafiğin içine düştük. Önde Charlie, arkasında ben, küçük bir İtalyan lokantasına varıncaya kadar caddede sıralanan dükkânların önünden geçtik. Rezervasyonumuz yoktu ama garsonlar onu dostça selamlayıp bizi bir masaya oturtular. Etrafıma bakınca herkesin kravatlı ve takım elbiseli yani iş kıyafetleri içinde olduklarını gördüm. Charlie’nin benim gibi spor giyinmiş olması içimi rahatlatmıştı. Aklımdan geçenleri anlamıştı herhalde.

“Bırak küçük şehir kafasını, Ray. Her şey çok değişti, sen de Londra’dan çok uzak kaldın,” dedikten sonra sesini daha da yükselterek, “*Biz* başarmış kişiler gibi görünüyoruz, onlarsa orta sınıf memurlar gibi,” dedi. Sonra eğilerek alçak sesle, “Konuşmamız lazım. Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim,” diye ekledi.

Charlie benden en son ne zaman bir iyilik istedi hatırlamıyorum, ama sıradan bir şeymiş gibi davranarak bekledim. Mönüyü bir süre evirip çevirdikten sonra masaya koydu.

“Gerçek şu ki Emily ve ben bu aralar berbat bir dönemden geçiyoruz. Hatta son zamanlarda birbirimizi görmezden gelmeye başladık. Zaten bu nedenle seni karşılamak için evde beklemedi. Korkarım, onu ya da beni tercih etmek durumundasın. İki rolü birden aynı tiyatrocunun oynadığı oyunları düşün. Emily ile beni aynı anda aynı odada bulamayacaksın. Epey çocukça, değil mi?”

“Görünen o ki size gelmek için çok kötü bir zaman seçmişim. Yemekten sonra dosdoğru Finchley’deki Katie teyzeme gideceğim.”

“Neler diyorsun? Beni dinlemiyorsun galiba? Daha şimdi senden bana bir iyilik yapmanı istemedim mi?”

“Olanları anlatmak için öyle bir giriş...”

“Hayır be budala, gidecek olan *benim*. Frankfurt’ta bir toplantıya katılacağım ve bu akşamüstü uçuyorum. İki gün sonra ya da en geç perşembe döneceğim. Bu zaman zarfında sen bizde kalacaksın. Olayları toparlayıp, her şeyi düzelteceksin. Sonra ben döneceğim, sanki son iki aydır yaşadıklarımız hiç olmamış gibi neşeli bir merhaba eşliğinde karımı öpeceğim ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

Tam bu noktada garson siparişlerimizi almaya geldi. Garson uzaklaştıktan sonra, Charlie konuya kaldığı yerden devam etmek istemediğini belli eden bir tavırla İspanya’daki hayatım hakkında sorular yağdırdı ve ben iyi bir şeyden de bahsetsem, kötü bir şey de anlatsam, yüzünü buruşturup başını sallayarak sanki korktukları başına gelmiş gibi bir hareketle tepki verdi. Bir ara ona mutfakta ne kadar ilerleme kaydettiğimi anlatmaya çalıştım; kırk kişilik öğrenci-öğretmen karışık bir gruba tek başıma Noel yemeği hazırladığımı anlatırken sözümü kesti.

“Dinle beni,” dedi, “durumun ümitsiz. İstifanı vermelisin, ama önce yeni işin yedekte olmalı. Bu

Portekizli can sıkıcı bir tip, onu aracı gibi kullan. Madrid pozisyonunu bir kenarda tut, sonra daireni bırak. Tamam, şimdi yapacaklarını sıralıyorum. Bir.”

Elini kaldırarak, yapacaklarını parmaklarıyla bir bir sıralamaya başladı, birkaç parmak daha kalmıştı ama onlara gelemeden sözlerini bitirdi. Yemeğe başladığımızda ise, “Biliyorum bunların hiçbirini yapmayacaksın,” dedi.

“Yo, yo söylediğin her şey çok makul.”

“Dönünce aynen devam edeceğine eminim. Bir yıl sonra yeniden görüştüğümüzde de aynı şeyler hakkında homurdanacaksın.”

“Homurdanmıyorum ki...”

“Biliyor musun Ray, başkaları sana bir yere kadar fikir verir. Bir noktadan sonra yaşamının iplerini eline almalısın.”

“Tamam, sana söz, ama az önce sen benden yardım istiyordun.”

Düşünceli düşünceli lokmasını çiğnerken, “Doğru,” dedi. “Dürüstçe söylemem gerekirse, seni buraya davet etmemin gerçek nedeni buydu. Tabii seni görmek de çok hoş filan, ama esas neden benim için bunu yapmanı istememdi. Sonuçta sen benim en iyi arkadaşımsın, hayat boyu dostumsun...”

Birden yemeğine döndü, hemen ardından sessizce hıçkırdığını fark edip şaşırdım. Elimi uzatarak omzunu okşadım, ama o bana bakmadan makarnaları ağzına tıkmaya devam etti. Tekrar omzunu okşamam ona bir şey ifade etmemişti. Derken garson yemeklerimizi kontrol etmek için neşeli bir ifadeyle masamıza geldi. İkimiz de her şey mükemmeldi diyerek onu memnun ettik ve sonunda Charlie tekrar kendisi gibi davranmaya başladı.

“Tamam Ray, dinle. Senden istediğim, çok basit bir şey. Önümüzdeki birkaç gün Emily’yle takıl ve iyi zaman geçirmesini sağla, onu memnun et. Sadece birkaç gün için; zaten sonra ben geleceğim.”

“Bu kadar mı? Yani yokluğunda ona göz kulak olmamı istiyorsun.

“Evet, tam da bu. Ya da o sana göz kulak olsun. Misafir olan sensin. Yapman gereken bazı şeyleri sıraya koydum. Tiyatro biletleri vesaire gibi. En geç perşembe günü burada olacağım. Senin görevin onun moralini yükseltmek ve bu durumun sürmesini sağlamak. Böylece geri döndüğümde, ‘Selam, hayatım,’ deyip ona sarıldığımda, o da bana, ‘Hoş geldin, canım,’ diyecek ve biz gene eski günlerdeki gibi olacağız. İşte görevin bu. Çocuk oynacağı, değil mi?”

“Elimden geleni memnuniyetle yaparım, ama Charlie, onun misafir ağırlama havasında olduğundan emin misin? Görünen o ki gerçek bir krizin ortasındasınız. O da senin kadar üzgün olabilir. Açıkçası, neden böyle bir görevi üstlenmemi istediğini anlayamıyorum.”

“‘Anlayamıyorum’ da ne demek? Sen benim en eski dostumsun, o nedenle senden böyle bir şey istedim. Tamam, belki çok arkadaşım var, ama bunu üstlenebilecek tek gerçek dostum sensin.”

İtiraf etmeliyim ki bu laf beni bayağı etkiledi, ama bir şeylerin doğru olmadığını düşünüyordum, yani bana söylemediği bir şeylerin olduğunu.

“İkiniz de evde olsaydınız beni çağırmanızın bir anlamı olurdu. O zaman durumu nasıl kurtaracağımı anlardım. Birbirinizle konuşmuyorsunuz, ama adeta aracı gibi kullanacağınız bir misafir çağırıyorsunuz ki kendinizi onun karşısında nezaketen toparlayın. Bak, bu plan işlemez; çünkü sen yoksun.”

“Hatırım için bir dene, Ray. Emily senin yanında her zaman neşeli olmuştur.”

“Benimleyken neşeli midir? Biliyor musun Charlie, yardım etmek istiyorum, ama sanırım yanıyorsun; çünkü Emily en iyi zamanlarımızda bile benimleyken neşeli falan değildi. Son ziyaretimde ise çok fazla üstüme gelmişti.”

“Bak Ray, güven bana. Ne yaptığımı biliyorum ben.”

Döndüğümüzde Emily evdeydi. İtiraf etmeliyim ki onu çok yaşlanmış buldum. Sadece kiloları değildi bende bu etkiyi yaratan; güzelim yüzü bulldog gibi sarkmış, ağzına mutsuz bir ifade yerleşmişti. İçeri girdiğimizde oturma odasındaki kanepede oturmuş *Financial Times* okuyordu, dolayısıyla beni görünce suratsızca ayağa kalktı.

“Seni gördüğüme memnun oldum,” diyerek yanaklarımdan öptü ve tekrar yerine oturdu. Bu hali beni adeta, “Bu kadar kötü bir zamanınızda geldiğim için çok üzgünüm,” diyerek özür dileyecek raddeye getirdi. Ama daha ben ağzımı açamadan, yanındaki minderi işaret edip, “Haydi otur ve bana yaşamında neler olup bittiğini anlat, her şeyi bilmek istiyorum,” dedi.

Oturduğum anda, Charlie’nin restoranda yaptığı gibi, beni sorguya çekmeye başladı. Bu arada Charlie bir şeyler almak bahanesiyle odaya girip çıkarak seyahatine hazırlanıyordu. Birbirlerine hiç bakmadıklarını fark ettim, ama Charlie’nin anlattıklarının tersine, ikisi de bu durumdan rahatsız gözükmüyorlardı. Yüz yüze konuşmalarına rağmen, Charlie tuhaf bir şekilde arada sırada bizim sohbetimize katılıyordu. Mesela ben evimin kirasını paylaşacak birini bulmanın neden zor olduğunu anlatırken, Charlie mutfaktan bağıırıyordu:

“Oturduğu daire iki kişi için tasarlanmamış. Tek kişilik, ama o tek kişi, bizimkinin ömründe göremeyeceği kadar parası olan biri.”

Emily buna bir karşılık vermedi, ama Charlie’yi duymuş olmalıydı, çünkü, “Raymond, böyle bir daireyi ne diye tuttun ki?” diyerek sözlerini tamamladı.

Bu konuşmalar en az yirmi dakika kadar Charlie’nin merdivenden ya da mutfaktan seslenerek katılımıyla devam etti. Bir noktada Emily birdenbire şöyle dedi:

“Doğrusu, Raymond, gördüğüm kadarıyla bu dil okulunun seni her yönden sömürmesine ve ev sahibinin de soymasına aptalca müsaade ediyorsun. Peki, karşılığında ne yapıyorsun? İçki sorunu olan, üstelik bunu karşılayabileceği bir işten de yoksun, boş kafalı bir kızla takılıyorsun. Seni hâlâ önemseyen insanları üzmeye çalışıyor gibisin!”

Charlie, “Öyle birileri olduysa bile, geriye pek fazla kimsenin kaldığını sanmıyordur herhalde,” diye seslendi koridordan. Valizini sürüklediğini duyuyordum. “Yetişkinliğe geçmeyi on yıl ertelemekte bir sorun yok, ama elline merdiven dayamışken bu konudaki ısrarını sürdürmen çok saçma değil mi?”

“Daha kırk yediyim..”

“Demek *daha* kırk yedisin?” diye araya giren Emily’nin sesi, yanında oturduğum düşünülürse, gereksiz derecede yüksekti. “*Daha* kırk yedi. İşte bu *daha* kelimesi hayatını mahvediyor, Raymond. Daha, daha, daha. *Daha* ne yapayım.. *Daha* kırk yediyim.. Yakında sadece *altmış yedi* olacaksın ve hâlâ başını sokacak bir yer arıyor olacaksın!”

Charlie, “Lanet olası kışını toplaması gerekiyor,” diye bağırdı merdiven boşluğundan. “Öyle bir canını dişine takmalısın ki, o lanet dişlerin dökülmeli!”

Emily, “Raymond şöyle bir an dur da, ben kimim diye sor kendine,” diyerek çıkıştı. “Potansiyelini düşününce, halinden utanmıyor musun? Yaşamını ne hale getirdiğine bir bak! Bu tek kelimeyle çıldırtıcı! İnsanı çileden çıkıyorsun.”

Charlie pardösüsünü giymiş halde holde göründükten sonra da, bağıra çağıra bir araba dolusu laf etmeyi sürdürdüler. Derken Charlie sustu; çıkmak üzere olduğunu söylerken yüzünde adeta benden iğreniyormuş gibi bir ifade vardı. Hemen ardından da kayboldu.

Onun çıkışıyla Emily’nin tenkitleri de son buldu. Fırsattan istifade, ayağa kalkıp, “Affedersin, gidip Charlie’nin valizine yardımcı olayım,” dedim.

Kapıdan, “Yardıma falan ihtiyacım yok, hepi topu bir valiz,” diyen sesi geldi.

Buna rağmen, taksi çevirmek için kaldırıma doğru ilerlerken valiziyle peşinden gitmeme ses

çıkarmadı. Görünürde taksi yoktu, o nedenle endişeyle eğilerek elini kaldırdı.

Yanına yaklaştığımda, “Charlie, bu senaryonun işleyeceğine inanmıyorum,” dedim.

“Hangi senaryo işlemeyecek?”

“Emily benden nefret ediyor. Daha kaç dakika oldu, ama hislerini şimdiden belli etti. Üç günün sonunda nasıl olur, sen düşün. Bu işin sonunda uyumu ve doğru ışığı yakalayacağımızı nasıl düşünebilirsin?”

Bunu söylerken bile üzerime ağır bir şey çöküyordu; sessizleştim. Bendeki değişikliği fark ederek yüzüme dikkatle baktı.

“Sanırım sonunda bu iş için neden başkasını değil de beni seçtiğin hakkında bir fikrim oluştu.”

“Haa, bu sakın, ‘Ray tünelin sonundaki ışığı gördü,’ gibi bir şey olmasın?”

“Belki de görüyordumdur.”

“Ama ne fark eder, senden istediklerimde bir değişiklik yok,” derken gözleri gene yaşlarla doluydu. “Emily bir zamanlar bana ne kadar inandığını söyleyip dururdu, hatırlıyor musun? Yıllarca bıkmadan usanmadan tekrarladı bunu. ‘Sana inanıyorum, Charlie, sen yukarılara tırmanacaksın. Gerçekten çok yeteneklisin,’ derdi. Dört beş yıl öncesine kadar hep bunları söyledi. Bunun için ne kadar gayret ettiğimi biliyor musun? Gayet iyi gidiyordum, hâlâ da iyiyim; fakat benim bu lanet olasıca dünyanın başkanlık koltuğu için yaratıldığımı falan düşünüyordu herhalde. Oysa ben sadece adım adım yükselebilen sıradan bir herifim, ama o bunu göremiyor. İşte şu anda kötü giden her şeyin temelinde de bu yatıyor.”

Kaygılı bir halde kaldırımda yavaş yavaş yürümeye başladı. Bense ona yetişmek için tekerlekli valizini telaşla arkamdan çekiştiriyordum. Cadde oldukça kalabalıktı, dolayısıyla birilerine çarpmadan valize yol açmak güçtü. Ama yaşadığım zorluğun farkında olmayan Charlie aynı hızla yoluna devam ediyordu.

“Benim kendimi saldıgımı sanıyor, ama hayır, salmış falan değilim. Gayet iyi durumdayım. Gençken insanın ufku sonsuz olmalıdır, ama bizim yaşımıza gelince ileri görüşlü olmak çok daha önemli. Emily’nin bu konulardaki tavrı katlanılmaz bir hal alınca, beynimde bu tarz düşünceler dönüp durmaya başlar hep. Evet, ileri görüş... yani onun da bir görüşü olmalı. Kendi kendime iyi işler becerdiğimi tekrar edip duruyorum. ‘Diğerlerine, mesela Ray’e bir bak,’ diyorum. ‘Hepsi de hayatını harcadı.’ Emily’nin de bakış açısını genişletmesi lazım.”

“Anlıyorum, demek beni Bay Bakış Açısı olmam için davet ettin.”

Charlie sonunda sustu ve gözlerime baktı. “Beni yanlış anlama, Ray. Senin başarısızlık timsali olduğunu filan söylemiyorum. Gayet tabii bir uyuşturucu bağımlısı ya da katil olmadığının farkındayım. Ama kabul et, çevrendekiler arasında en başarılı kişi de değilsin. O nedenle bu iyiliği benim için yapmanı istiyorum. Bıçak kemiğe dayandı ve çaresizim, yardımına ihtiyacım var. Her zamanki tatlı Ray ol, o kadar. Ne daha az, ne daha fazla. Bunu benimle Emily için yap ne olur, çünkü aramızda her şeyin bittiğine inanmıyorum. Senden çok fazla şey mi istiyorum?”

Derin bir nefes aldıktan sonra, “Tamam, eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, kabul, ama Emily bunu fark etmeyecek mi?” dedi.

“Nasıl fark edecekmiş? Frankfurt’ta önemli bir toplantım olduğunu biliyor. Durumda hiçbir tuhaflık yok. Bir misafir ağırlıyor, o kadar. O bu işten hoşlanır, ayrıca seni de sever. Hah, işte bir taksi.” Elini öyle bir salladı ki şoför direksiyonu aniden bize doğru kırdı. Charlie telaşla kolumu yakalayarak, “Teşekkürler Ray, bizim için bütün hünelerlerini sergileyeceksin, biliyorum,” dedi.

Döndüğümde Emily’nin tavrının tamamen değişmiş olduğunu fark ettim. Beni sanki yaşlı ve düşkün bir akrabasıymışım gibi kapıda karşıladı. Destekleyici gülümsemeler, hafifçe kolumu tutmalar

da cabası. Çayda karar kılınca beni mutfığa götürdü, masaya oturttu ve endişeli bir ifadeyle bir süre ayakta durarak süzdü. Sonunda yumuşak bir ses tonuyla, “Seninle öyle konuştuğum için çok üzgünüm, Raymond. Buna hakkım yoktu,” diyerek özür diledi. Ardından çay yapmaya çalışırken, “Üniversite yıllarımızın üzerinden uzun zaman geçti. Bunu hep unutuyorum. Başka hiçbir arkadaşım la böyle konuşmaya yeltenmem. Sanırım seninle olunca işler değişiyor, her şeyi unutuyor ve eski günlerdeki gibi olduğumuzu düşünüyorum. Söylediklerime alınma lütfen,” diye devam etti.

“Hayır, hayır, bunu kalpten söylemediğini biliyorum, buna inan,” derken, hâlâ Charlie’yle yaptığımız konuşmayı hatırladığımdan olacak, mesafeli duruyordum galiba. O da bunu yanlış anladı sanırım, çünkü sesi daha da kibar bir tona büründü.

“Seni mutsuz ettimse üzgünüm,” derken, bir yandan da önümdeki tabağa bisküvi diziyordu. “Aslında Raymond, eski günlerde de sana ağzımıza geleni söyledik, sonra sen de, biz de bu şakalara güler geçerdik. Senin hâlâ öyle olduğunu düşünmekle aptallık ettim.”

“Eh, sanırım ben aşağı yukarı o günlerdeki gibiyim. Söylediklerinden alınmadım.”

Görünen o ki beni duymuyordu, devam etti: “Artık ne kadar farklı olduğun, uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğun kafama dank etmedi.”

“Bak, Emily, gerçekten... O kadar da kötü...”

“Sanırım geçen yıllar senin umutlarını söndürmüş. Küçük bir dokunuşla paramparça olacaksın.”

“Düşeceksin, demek istiyorsun.”

Çaydanlıkla oynuyordu ama birden dönerek tekrar beni süzmeye başladı. “Hayır, Raymond, böyle konuşma. Şakalaşırken bile böyle kelimeler duymak istemiyorum.”

“Hayır, hayır, yanlış anladın, eğer uçurumun kenarındaysam, dokununca paramparça olmam, düşerim.”

“Ah zavallı Raymond, o günlerde dostumuz olan Raymond’ın posası gibisin.”

Bu kez cevap vermememin daha doğru olacağını düşündüm; bir süre sessizce çaydanlığın kaynamasını bekledik. Bana bir fincan hazırlayıp önüme koydu, ama kendisine almadı.

“Özür dilerim, Ray, ama ofise dönmem lazım. Kaçırmamam gereken iki toplantı var. Ne durumda olduğun bilseydim seni bırakmazdım. Başka şeyler planlardım. Zavallı Raymond, burada yalnız başına ne yapacaksın?”

“Muhteşem zaman geçireceğim. Sen yokken akşam yemeğini hazırlamama ne dersin? İnanmayacaksın, ama mutfakta giderek ustalaşıyorum. Hatta Noel’de kalabalık bir gruba...”

“Yardım etmek istemen çok hoş, ama bence senin şu anda yapacağın en iyi şey dinlenmek olur. Tanımadığın bir mutfak seni gerebilir. Kendi evindeymiş gibi rahat et. Suya bitki aroması katıp banyo yap, biraz müzik dinle mesela? Akşam yemeğimizi ben gelince hazırlarım.”

“Yorgun argın eve gelip bir de yemek için telaş edeceksin. Seni bundan kurtarmış olurum, fena mı?”

“Hayır, Ray, sen sadece rahatına bak,” diyerek kartvizitini masanın üzerine koydu. “Bunun üzerinde direkt hattım ve cep telefonum var. Şimdi *gitmeliyim*, ama ne zaman istersen arayabilirsin. Bana bak, ben yokken kendini sıkıntıya sokma sakın!”

Uzun zamandır kendi evimde bir türlü ayağımı uzatıp rahatlayamıyorum. Eğer evde yalnızsam, dışarıda olan bir şeyleri kaçıyorum duygusuyla gittikçe daha çok tedirgin oluyorum. Ama başkasının evinde yalnızsam bir huzur duygusunun beni sarıp sarmaladığını hissediyorum. Bu şartlarda elimin altındaki herhangi bir kitapla kanepeye gömülmeye bayılırım. Emily çıktıktan sonra yaptığım ilk iş de bu oldu. Yani, yirmi dakika kadar kestirmeden önce *Mansfield Park*’tan hiç değilse birkaç satır okuyabildim.

Uyandığımda öğleden sonra güneşi salonu doldurmuştu. Kalkıp etrafta göz gezdirmeye başladım. Sanırım temizlikçiler ya da Emily, biz Charlie'yle öğle yemeğindeyken gelip etrafı toplamışlardı; çünkü salon çok düzgün görünüyordu. Düzgünlüğünün yanı sıra, modern eşyalar ve sanatsal objelerle şık bir şekilde döşenmişti; acımasız biri hepsinin yalnızca insanları etkilemek için seçildiğini de söyleyebilirdi. Kitaplara ve CD koleksiyonuna bir göz attım. CD'lerin hepsi *rock* ya da klasikti, ama biraz araştırdıktan sonra arkalara tıktırılmış Fred Astaire, Chet Baker ve Sarah Vaughan'ları buldum. Emily'nin, çok değer verdiği eski plaklarından çok azının CD baskısını edindiğini görünce kafam biraz karıştı, ama üzerinde durmayarak mutfağa geçtim.

Bisküvi ya da çikolata bulmak maksadıyla dolapları karıştırırken mutfak masasının üzerinde küçük bir defter durduğunu fark ettim. Mor renkli, kabarık kumaş kapaklı defter, çıplak masanın üzerinde hemen göze çarpıyordu. Hatırladığım kadarıyla, ben çayımı içerken Emily bu masada aceleyle çantasını boşaltıp yeniden yerleştirmişti. Defteri kazara unuttuğu aşikârdı. Ama birden aklıma bu mor defterin bir günlük olduğu ve Emily'nin onu göz atmam için bilerek bıraktığı fikri geldi. Hangi nedenle olursa olsun açıkça itiraf edemediğinden içindeki fırtınaları bu yolla anlatmayı tercih ediyordu.

Birkaç dakika deftere öylece baktım. Derken elimi uzatarak parmağımı sayfaların arasına daldırıp yavaşça birini açtım. Emily'nin sıkışık el yazısını görünce parmağımı geri çekme gereği duydum ve amacı ne olursa olsun kendime bu yazılara burnumu sokmamam gerektiğini tekrarladım.

Oturma odasına dönerek tekrar kanepeye gömüldüm ve *Mansfield Park*'tan birkaç sayfa daha okudum. Aklım mor defterde kaldığından dikkatim dağınıktı. Ya düşünmeden yapılmış bir hareket değilse? Ya Emily bunu günlerce önceden planlamışsa? Ya benim okumamı istediği için bu durumu kendi elleriyle hazırlamışsa?

On dakika sonra mutfağa döndüm ve gözümü mor deftere diktim. Derken tekrar masanın başına oturarak defteri önüme çektim, kapağını açtım.

Görünen oydu ki eğer Emily gizli saklı duygularını bir deftere döktüyse bile, o defteri başka bir yere gizlemişti. Önümde duran, önemli randevularını, bazı hatırlatma notlarını kaydettiği bir ajandaydı. Mesela bir sayfada, "Eğer hâlâ Matilda'yı aramadıysan, NEDEN ACABA??? HEMEN ARA!" yazıyordu.

Başka bir sayfaya, "Şu berbat Philip Roth'u bitir, sonra da Marion'a geri ver!" diye bir not karalamıştı.

Sayfaları çevirmeye devam ettim:

"Raymond pazartesi geliyor. İniltiler, iniltiler."

Birkaç sayfa daha çevirdim:

"Ray, yarın. Nasıl atlatacağım?"

Sonunda diğer yapılacaklar listesinin altına o sabah yazılmış bir satır: "Şarapçılar Prensi'ne şarap al."

Şarapçılar Prensi mi? Bu tanımın bana ait olduğunu kabul etmekte zorlandım. Her türlü alternatifi denedim—bir müşteri olabilir miydi ya da bir tamirci? Ama sonunda tarih ve içeriği de hesaba katınca, benden başka ciddi bir aday olmadığını kabul ettim. Sonuçta bu lakabı bana yakıştırarak yaptığı haksızlık beni beklemediğim bir güçle sarstı ve farkına bile varmadan önümdeki sayfayı avucumda buruşturdum.

Özellikle şiddet içeren bir hareket değildi, sayfayı yırtmadım bile. Sadece bir an yumruğumu sayfanın üzerinde kapatmıştım; ikinci saniyede kendime geldim ama elbette çok geç kalmıştım. Kontrol etmek için elimi açtığımda sadece en üst sayfanın değil onun altındaki iki sayfanın da öfkemin gazabına uğradığını fark ettim. Sayfaları düzeltmeye çalıştım, ama sanki tüm istekleri

kırıışmakmış gibi, tekrar kıvrıldılar.

Paniklemiş bir halde, hiç durmadan, zarar gören sayfaları ütüler gibi yapmaya devam ettim bir süre. Tam bütün bu çabalarımın bir işe yaramayacağını düşünürken (ne yaparsam yapayım hatamı düzeltemeyecektim) dairenin bir yerlerinde telefon çaldığını fark ettim.

Duymamış gibi yapmaya karar verdim. Başka ne yapabileceğimi düşünmeye çalışırken, birden telesekreter devreye girdi ve Charlie'nin sesinin mesaj bıraktığını duydum. Sanırım Charlie'nin sesi o an bana can simidi gibi geldi ya da birine itiraf etme gereğı duydum ki oturma odasına koşup cam sehpanın üzerindeki telefonu kaldırıverdim.

“Aa, *ordasın*,” dedi. Sesi, mesajını kestiğim için hafif kızgın gibiydi.

“Dinle Charlie, çok aptalca bir iş yaptım.”

“Ben havaalanındayım. Uçuşum ertelendi. Beni Frankfurt Havaalanı'nda karşılayacak olan servise telefon etmek istiyorum ama numarayı almamışım, bana okur musun?”

Telefon defterini nerede bulacağıma dair direktifler vermeye başladı. Defteri buldum, ama lafının arasına girerek, “Aptalca bir iş yaptım ve nasıl düzelteceğimi bilemiyorum,” dedim.

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra birden telaşla şunları söyledi: “Ray, bak belki de hayatımda başka birisi olduğunu, şimdi onu görmeye gittiğimi sanıyorsun ya da bana öyle geldi. Sonuçta bu ihtimal gördüğün her şeye uyuyor. Mesela ben evden ayrılırken Emily'nin takındığı tavır ve başka şeyler. Ama yanılıyorsun.”

“Seni anlıyorum, ama sana anlatmam gereken bir şey var...”

“Beni anladın mı Ray, yanılıyorsun. Başka bir kadın yok. Frankfurt'a Polonya'daki acentemizi değiştirmek üzere bir toplantıya gidiyorum. Şu anda oraya doğru yola çıkıyorum.”

“Tamam, anladım.”

“Hiçbir zaman başka bir kadın olmadı. Zaten başkasını gözüm görmez, en azından ciddi bir şekilde. Gerçek bu ve başka bir yorumu da yok.”

Bağırmaya başladı, sanırım gidiş terminalindeki gürültüden kendi sesini duyamıyordu. Sonra sustu. Kulak kesildim ama ağlayıp ağlamadığını duyamadım, gelen tek ses havaalanı gürültüsüydü. Birdenbire şöyle dedi:

“Ne düşündüğünü biliyorum. Tamam, başka bir kadın yok, o zaman başka bir *erkek* mi var? Haydi itiraf et, düşündüğün buydu, değil mi? Söyle.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse, eşcinsel olabileceğın aklıma gelmedi. Hatta finallerden sonra sarhoş olduğumuz o geceki taklitlerde...”

“Sus be, sersem. Başka bir erkek derken Emily'nin hayatında bir erkeğın olmasını kastediyorum. Emily'nin âşığı, böyle biri gerçekten var mı? Varmaya çalıştığım nokta bu ve benim yargılarıma göre, hayır, hayır, hayır. Bu kadar yıl sonra onu çok iyi okuyabiliyorum ve bu yüzden başka bir şey daha söyleyeyim sana: Beni aldatmayı düşünmeye başladı. Doğru duydun Ray, birilerine bakıyor. Mesela Tanrı'nın cezası David Corey'e.”

“O kim?”

“Tanrı'nın cezası David Corey, işleri tıkırında, uyanık bir avukat. Ne kadar iyi olduğunu, Emily'nin bana fenalık geçirten detaylı anlatımlarından biliyorum.”

“Görüşüklerini mi düşünüyorsun?”

“Hayır, sana az önce söylediğim gibi henüz ortada bir şey yok. Neyse zaten Tanrı'nın cezası David Corey ona gününün bir dakikasını bile harcamaz. Conde Nast'te çalışan göz kamaştırıcı bir fistikle evli.”

“O halde mesele yok...”

“Yok, yok, hâlâ mesele var, çünkü daha Michael Addison var. Bir de Merrill Lynch'teki Roger

Van Den Berg, her yıl Dünya Ekonomik Forumu'na katılan herif..."

"Bak Charlie, beni dinle. Benim de burada muhtemelen sana ufak gelecek bir sorunum var, ama sorun sorundur. Lütfen sadece dinle."

Sonunda neler olduğunu açık açık ve dürüstçe anlatabildim. Belki Emily'nin bana gizli bir şey ima etmek istediği faslını hafifçe geçerek. Sonuna geldiğimde, "Biliyorum, son derece aptalcaydı ama tam da önümde, mutfak masasının üzerinde unutmuştu," dedim.

Charlie sakinleşmişti. "Evet, başını büyük bir belaya sokmuşsun," diyerek gülmeye başladı. Ben de ondan cesaret alıp güldüm.

"Belki ben biraz abartıyorum. Sonuçta bu onun anı defteri değil ki, günlük notlar karaladığı bir ajanda," dedikten sonra biraz tırstım, çünkü gülmeye devam eden Charlie'nin sesinde isterik bir ton sezdim. Bir süre sonra sustu ve ifadesizce, "Eğer farkına varırsa seni testereyle hadım eder," dedi.

Havaalanı gürültüsünü dinlerken kısa bir süre sustum. Charlie devam etti:

"Altı yıl önce o ajandanın bir benzerini gene mutfakta otururken yanlışlıkla açmışım, o da yemek pişiriyordu. Hani hiçbir şey düşünmeden karşıdakiyle konuşurken takılır, açarsın ya. Anında fark etmiş ve bundan hiç memnun kalmadığını söylemişti. Aslında beni testereyle hadım edebileceğini de o zaman söylemişti. O sırada elinde tuttuğu merdaneyi işaret ederek, o söylediğini bununla yapamayacağını ima etmişim. O ise merdaneye sonradan ihtiyacı olacağını söylemişti. Önce kesecek, işe merdaneye devam edecekti."

Fonda uçuş anonsu duyuluyordu.

"Yani şimdi ne tavsiye ediyorsun?"

"Ne mi? Sayfaları düzeltmeye devam et, belki farkına varmaz."

"Zaten öyle yapıp duruyorum, ama farkına varmaması imkânsız gibi."

"Bak Ray, kafamda çok şey var. Sana söylemek istediğim, Emily'nin ilgi duyduğu bu erkekler potansiyel âşıkları değil. Onlar sadece mükemmel olduklarını düşündüğü figürler, çünkü pek çok şey başardıklarını sanıyor. Kötü taraflarını görmüyor. Zor taraflarını... *Kabalıklarını*. Zaten hepsi de Emily'nin liginin dışında tipler. İşin aslı şu ki beni hâlâ seviyor. Evet, biliyorum, hâlâ *beni* seviyor."

"Charlie, demek herhangi bir önerin yok."

"Hayır, herhangi bir önerim yok anasını satayım!" Tekrar avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Kendin karar ver. Sen kendi uçağına bin, ben kendiminkine, bakalım hangimizinki parçalanacak?"

Bu son sözü söyleyip kapattı. Tekrar kanepeye uzanıp, derin bir nefes aldım. Her şeyi düzene sokmalıyım dedim ama bu zaman zarfında panikten midemde kasılmalar olmaya başlamıştı. Aklıma bir dolu fikir geliyordu. Bir çare, arkamda bir mektup bırakarak, Charlie ya da Emily ile uzun yıllar görüşmemek üzere kaçmaktı. İçinde bulunduğum açmaza rağmen bu plan bana çok zavallı geldi. En iyisi dolaptaki içki şişesi üzerine çalışmaktı ki Emily döndüğünde beni tamamen sarhoş bulsun. Böylece bir alkol koması sonucunda defterine saldırdığımı söyleyebilirdim. Hatta alkollü halde saçmalarken, gördüğüm satırların sevgisine ve dostluğına çok güvendiğim biri tarafından yazılmış olmasının beni ne kadar yaraladığını anlatarak kendimi acınacak duruma bile düşürebilirdim. Ama iyice düşünüp taşınınca, bunun da ayrıntılarında yatan imkânsızlıklar nedeniyle o kadar kolay olmadığını anladım. Az sonra telefon çaldı. Charlie'ydi; şimdi çok daha sakin ve makul bir sesle konuşuyordu.

"Şu an kapıdayım. Biraz önce saçma davrandıysam kusuruma bakma, tamam mı? Havaalanı atmosferi beni her zaman böyle yapar. Kapının hemen yanına oturmadan sakinleşemem. Ray, dinle, stratejimizi düşünürken aklıma bir şey geldi."

"Bizim stratejimizi mi?"

"Evet, stratejimizi. Kendini daha hoş göstermek için araya bir tutam hakikat katmanın zamanı

olmadığının farkındasındır herhalde. Hele de kendini yüceltecek küçük beyaz yalanların hiç mi hiç zamanı değil. Hayır, hayır. Sana bu işi neden verdiğimi hatırlıyorsun, değil mi? Ray, kendini Emily'ye olduğun gibi göstereceğine inanıyorum. Bunu yapabildiğin sürece stratejimiz işler.”

“Bak bana, şu anda Emily'nin gözünde kahraman olacak bir halde miyim?”

“Hah evet, durumun farkındasın, sana müteşekkirim, ama bana kalırsa senin repertuarında yer alan bir şey var ki stratejimize uymuyor. Bak Ray, Emily senin müthiş bir müzik zevkin olduğuna inanıyor.”

“Aa...”

“*Seni* bana karşı kullandığı tek alan bu. Yeni üstlendiğin görevinde değinmemen gereken tek başlık da bu. Yani Ray, bu konuyu açmayacağına söz vermelisin.”

“Aman Tanrım, yapma Charlie.”

“Benim için yap bunu, Ray. Senden fazla bir şey istemiyorum ki. Onun bayıldığı nostaljik müzik konusunu açma yeter. Eğer o açarsa, oralı olma. İstedğim sadece bu. Bunun dışında doğal ol, yeter. Sana güvenebilirim, değil mi Ray?”

“Sanırım güvenebilirsin. Tabii bunların hepsi tamamen teoride. Aslında ben sohbet edeceğimizi sanmıyorum.”

“İyi, bunu hallettik, şimdi gelelim senin küçük sorununa. Biraz kafa patlattığımı duyunca sevineceksin. Bir çare buldum. Dinliyor musun?”

“Evet, dinliyorum.”

“Bize sık sık uğrayan bir çift var. Angela ile Solly. Fena insanlar değiller, ama komşumuz olmasalardı onlarla işimiz olmazdı. Her neyse, sık sık haber vermeden çay içmeye uğrarlar. Genellikle Hendrix'i yürüyüşe çıkarttıklarında olur bu.”

“Hendrix de kim?”

“Hendrix kötü kokan, gemi azıya almış, katil ruhlu bir Labrador. Angela ve Solly onu sahip olamadıkları çocuklarının yerine koyuyor. Belki de çocuk yapmak için hâlâ zamanları vardır, bilemem, ama onlar sevgili Hendrix'lerini tercih ediyorlar. Ne zaman uğrasalar sevgili Hendrix kararlı bir şekilde evi adeta hırsız girmişçesine altüst eder. Lamba devrilir. ‘Aman Tanrım, aldırma sevgilim, yoksa korktun mu?’ Sahneyi gözünde canlandırabiliyor musun? Dinle bak. Aşağı yukarı bir yıl kadar önce içinde eşcinsel erkeklerin Kuzey Afrika'da Kasbahlarla poz verdiği resimler olan çok değerli bir kitabımız vardı. Emily onu açık bir halde oturma odasındaki sehpanın üzerinde tutardı çünkü kanepenin renkleriyle iyi durduğunu düşünüyordu. Bir sayfa çevirsen delirirdi. Neyse bir gün Hendrix çıkageldi ve kitabı çiğnedi. Anecik bırakmasını söyleyerek müdahale edinceye kadar aşağı yukarı yirmi parlak sayfaya dişlerini geçirmişti bile. Bunu sana niye anlattığımı sezdin, değil mi?”

“Evet, beni kurtaracak bir şeyler seziyor gibiyim, ama...”

“Tamam, tane tane anlatıyorum. Emily'ye şöyle dersin: Kapı çaldı, sen açtın, karşında bir çift ve tasmaından kurtulmaya çalışan köpekleri duruyordu. Sana Angela ve Solly olduklarını, hatta bizim iyi arkadaşımız olduklarını söylediler. Onları içeri aldın, Hendrix eve girince çıldırdı ve bir ara günlüğü dişledi. Son derece inandırıcı değil mi?.. Ne oluyor? Neden bana teşekkür etmiyorsun? İşini görmez mi?”

“Sana müteşekkirim, Charlie. Sadece ihtimalleri gözden geçiriyordum. Ya bu insanlar Emily geldikten sonra gerçekten uğrarlarsa?”

“Olmayacak şey değil tabii, ama o zaman da senin gerçekten çok şanssız biri olduğunu düşünürüz. Çok sık uğrarlar dediğimde, ayda bir kere filan demek istemiştım. Haydi, plandaki boşlukları araştırmayı bırak da, bana teşekkür et.”

“Ama Charlie, bu köpeğin özellikle günlüğü ve yalnız o sayfaları dişlemesi çok uzak bir ihtimal

değil mi?”

İç geçirdiğini duydum. “Devamını daha ayrıntılı açıklamama ihtiyacın olduğunu sanmıyordum. Gayet tabii etrafı ona göre dağıtacaksın. Lambayı devirecek, mutfığa şeker serpiştireceksin. Yani Hendrix içeride fırtına gibi esmiş olacak. Bak beni uçağa çağırıyorlar. Almanya’ya varınca seni gene ararım.”

Charlie’yi dinlerken sanki biri gördüğü bir rüyayı anlatıyormuş ya da arabasının kapısında oluşan eziğin nasıl oluştuğunu açıklıyormuş hissine kapıldım. Planı çok güzeldi (parlak bir zekânın ürünüydü diyebilirim), ama Emily eve geldiğinde anlatacaklarım ya da yapacaklarımla ilgisini bir türlü kuramıyor ve gittikçe daha da sabırsızlanıyordum. Charlie telefonu kapatır kapatmaz, beni aramasının üzerimde hipnotik bir etki bıraktığını fark ettim. Beynim verdiği fikirleri aptalca bulsa da, kollarım ve bacaklarım onun planını uygulamaya koymak için harekete geçmişti.

Lambayı yana doğru yatırarak işe başladım. Bu işi yaparken başka şeylere çarpmamaya dikkat ediyordum. Lambanın şapkasını yavaşça çıkarıp yanına koydum. Sonra kitap rafından bir vazo alarak halının üzerine yerleştirdim ve içindeki kuru yaprakları etrafa saçtım. Derken çöp sepetini devirmek için sehpanın yanında bir yer ayarladım. Bu işleri tuhaf ve inişli çıkışlı bir ruh hali içerisinde sürdürdüm. Yaptıklarımın bir işe yarayacağını düşünmüyordum, ama yaptıklarım beni yatıştırıyordu. Birden her şeyi günlük için yaptığımı hatırlayarak mutfığa yöneldim.

Biraz düşündükten sonra dolaptan şeker kavanozunu alarak, şekerler mor deftere yakın bir yerde hafifçe saçılacak şekilde yavaşça devirdim. O ana kadar tırmanan panik halim uçup gitmişti. Sakin değildim ama içine düştüğüm bu hal bana çok aptalca gelmeye başlamıştı.

Oturma odasına döndüm, kanepeye yattım ve Jane Austen kitabımı elime aldım. Birkaç satır sonra üzerime müthiş bir yorgunluk çöktü ve bir kez daha uykuya doğru kaymaya başladım.

Telefonun çalışıyla uyandım. Telesekreterden Emily’nin sesi yükselince kalkıp cevap verdim.

“Oh Tanrı’ya şükür Raymond, oradasın. Nasılsın canım? Nasıl hissediyorsun? Biraz dinlenebildin mi?”

Onu dinlendiğime ikna ettim, hatta uyuduğumu söyledim.

“Ah, ne yazık! Belki de haftalardır doğru dürüst uyumadın ve tam da zihnini bir anlığına boşaltmışken seni rahatsız ediyorum. Özür dilerim. Hatta seni hayal kırıklığına uğratacağım için bir özür daha Ray; çünkü burada ciddi bir kriz var, dolayısıyla umduğum kadar erken evde olamayacağım. Sanırım en az bir saat daha buradayım. Çok sıkılmazsın, değil mi?”

Çok rahat ve mutlu olduğumu tekrarladım.

“Evet, sesin sakın geliyor. Üzgünüm Ray, şimdi kapatıp şu işi halletmek zorundayım. Seni şimdilik evle baş başa bırakıyorum. Hoşça kal canım.”

Ahizeyi yerine koyup gerindim. Karanlık bastırmaya başladığından, dairenin bütün lambalarını yaktım. Derken perişan oturma odasını bir kez daha gözden geçirdim. Baktıkça gözüme daha da dağınık göründü. Midemde bir kez daha panik duygusunun yükseldiğini hissettim.

Telefon yine çaldı, bu kez arayan Charlie’ydi. Söylediğine göre Frankfurt Havaalanı’nda bagaj bandının yanındaydı.

“Off, bu valizlerin gelmesi yıllar alıyor. Henüz tek bir çanta bile çıkmadı. Senin işler nasıl gidiyor? Bizim hanım daha gelmedi mi?”

“Hayır, henüz değil. Bak Charlie, planın işe yaramayacak bence.”

“İşe yaramayacak derken ne demek istiyorsun? Sakın bana bu zaman zarfında başparmaklarını birbirinin etrafında döndürerek ne yapacağını düşündüğünü söyleme.”

“Ne söyledinse yaptım, ama pek inandırıcı gözüküyor. Sanki bir köpek dağıtmış gibi değil de,

daha ziyade bir sanat sergisi gibi.”

Bir dakika kadar sessiz kaldı. Belki de bagaj bandına konsantre olmuştu. Sonunda, “Sorununu anlıyorum. Başkasının evinde kendini kısıtlanmış hissediyorsun. Dinle, orada zarar görmesini istediğim birkaç eşya var. Dinliyor musun, Ray? Sayacaklarımın kırılmasını *istiyorum*. Mesela o aptal porselen manda. CD-çaların yanında. Tanrı’nın belasası David Corey’in Lagos seyahatinden getirdiği bir hediye. Başlangıç için onu paramparça edebilirsin. Aslında ne kırarsan kır, benim için fark etmez. Hatta her şeyi kırıp dökebilirsin,” dedi.

“Charlie, lütfen biraz sakın ol.”

“Tamam, tamam. Ama o daire bir sürü ıvır zıvırla dolu. Aynen bizim evliliğimizin şu andaki hali gibi. Bir sürü yıpranmış ıvır zıvır. Mesela o kırmızı kanepeler. Hangisi olduğunu anladın mı, Ray?”

“Aslında biraz evvel onun üzerinde uyudum.”

“Onun yıllar önce atılmış olması gerekirdi. Neden kılıfını sıyrıp içindeki dolguyu etrafa saçmıyorsun?”

“Charlie, kendine gel. Güya yardımcı olmaya çalışırken, beni intikam duygunu ve bunalımlarını boşaltmak için bir araç olarak kullanmaya başladın.”

“Şu saçma sapan fikirlerini kendine sakla! Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum. Planın gayet iyi işleyeceğine eminim. Emily hem o köpekten hem de Angela ile Solly’dan nefret eder, onlardan daha çok nefret etmesine yol açacak bir fırsatı kaçırmayacaktır. Dinle...” Sesi neredeyse fısıltı halini almıştı. “Sana büyük ipucunu söyleyeceğim. İkna olmasını sağlayacak gizli malzemeyi. Bunu daha önce düşünmeliydin. Ne kadar zaman kaldı?”

“Bir saat kadar.”

“İyi. Şimdi dikkatli dinle. Koku. Evet, etrafı köpek kokutmalısın. Eve girer girmez hemen kokuyu almalı. Salona girince de David’in parçalanmış porselenini ve kanepenin içini etrafa saçılmış görünce...”

“Bana bak, ben bunları yaparım demedim ki.”

“Sadece dinle. Yıkıntıyı görür ve bilinçli ya da bilinçsiz köpek kokusuyla ilişkilendirir. Senin tek kelime etmene gerek kalmadan, Hendrix’in marifetleri olduğu gibi kafasında canlanır. İşin güzelliği burada.”

“Hayal kuruyorsun, Charlie. Her şey tamam da, evi nasıl köpek kokutacağız?”

“Köpek kokusunu nasıl yaratacağını çok iyi biliyorum, çünkü altınca sınıftayken Tony Barton’la birlikte sık sık yapardık. Bir formülümüz vardı, ama ben onu daha da geliştirdim.”

“Ama neden?”

“Nedeni şu; çünkü eski tarifle köpekten çok lahana gibi kokuyordu.”

“Hayır, demek istiyorum ki neden... Off, neyse. Dışarıya çıkıp kimyevi maddeler almamı gerektirmiyorsa, ver şu tarifi.”

“İyi. Yola geliyorsun. Bir kalem al, Ray. Bunu yaz. İşte en sonunda valizim de geliyor...” Bundan sonra telefonu cebine koymuş olmalı ki birkaç dakika kulağına karın gurultularından başka bir şey gelmedi. Sonra sesi tekrar duyuldu:

“Artık gitmeliyim, hadi yaz. Hazır mısın? Orta boy bir sos tenceresi çıkar. Zaten ocağın üzerinde duruyor. İçine bir litre su koy ve iki adet et bulyon, bir tatlı kaşığı kimyon, bir yemek kaşığı dolusu acı pul biber, iki yemek kaşığı sirke ve birkaç tane defne yaprağı at. Anladın mı? Deri bir ayakkabıyı veya botu suyun içine girmeyecek şekilde tencerenin üzerine yerleştir; ters koy ki lastik kısmı yanarak koku çıkarmasın. Tencerenin altını yak ve karışımı kaynatmaya başla. Az sonra kokunun farkına varırsın. Berbat bir kokudur. Tony Barton’ın orijinal tarifinde bahçedeki çer çöp de vardı, ama sana verdiğim tarif garantili. Kötü kokulu bir köpekle birebir aynı. Şimdi bana malzemeyi nerede

bulabileceğini soracaksın. Hepsi mutfak dolaplarında. Merdiven altındaki dolaplara bakarsan da ayakkabıları bulursun. Tabii Wellingtonları değil. Eskimiş ayakkabılardan seç. Günlük giydiğim ve atılmayı bekleyen bir çift vardır mutlaka. Ne var? Bana bak Ray, bunu mutlaka yap, olur mu? Kurtar kendini. Sana söylüyorum, Emily'nin kızgın hali şakaya gelmez. Şimdi gitmem lazım. Unutma, olağanüstü müzik bilgini göstermek yok.”

Çok net olmasına karşın sonucu şüpheli talimatlar almanın etkisiyle olacak, telefonu kapattığımda olaydan kopuk ama adeta işteymişim gibi bir duygu bütün benliğimi sardı. Ne yapmam gerektiğini apaçık görebiliyordum. Mutfığa gittim, ışığı yaktım. Gayet tabii orta boy tencere ocağın üzerinde bir sonraki görevini bekliyordu. Yarısına kadar suyla doldurup tekrar ocağa yerleştirdim. Bunu yaparken devam etmeden önce öğrenmem gereken bir şey daha olduğunu fark ettim: Ne kadar zamanım kalmıştı? Oturma odasına geçtim, telefonu kaldırdım ve Emily'nin iş numarasını çevirdim.

Telefona Emily'nin bir toplantıda olduğunu söyleyen asistanı çıktı. Çaresiz bir ses tonuyla –tabii eğer öyle bir toplantı varsa– toplantıdan çağırılması gerektiği izlenimini yarattım. Bir dakika sonra Emily hattaydı.

“Ne var Raymond? Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece nasıl olduğunu sormak için aradım.”

“Ray, sesin tuhaf geliyor. Neyin var?”

“Tuhaf demekle neyi kastediyorsun? Kendimi senin geliş saatine göre ayarlamak için aradım. Biliyorum beni boş gezenin boş kalfası olarak görüyorsun, ama yine de, bana aşağı yukarı bir saat versen çok memnun olurum.”

“Raymond, bana kızma lütfen. Sanırım bir ya da bir buçuk saat daha buradayım. Çok üzgünüm, ama burada gerçek bir kriz yaşanıyor.”

“Bir saatle doksan dakika arası. Bilmek istediğim buydu. Tamam görüşürüz. Haydi işine dön.”

Belki bir şey daha söyleyecekti ama kararlı tutumumu yitirmek istemediğim için telefonu kapatıp mutfığa döndüm. Giderek neşelenmeye başlamıştım ve daha önce neden ümitsizliğe kapılmış olduğumu anlayamıyordum. Dolapları karıştırıp bulduğum baharatları ve otları ocağın yanına sıraladım. Ölçerek su koydum, karıştırdım ve botu bulmaya gittim.

Merdiven altındaki dolapta eski püskü bir sürü ayakkabı vardı. Dolabı birkaç dakika kadar altüst edince, Charlie'nin tarifinde bahsi geçen botları buldum; topuğunda kuruyup kalmış çamurla falan, iyice ahı gitmiş vahı kalmış bir şeydi. Parmaklarımın ucuyla tutarak mutfığa taşıdım ve tabanı tavana dönük olarak tencerenin üzerine yerleştirdim. Ocağı orta hararete ayarladım ve oturup kaynamaya başlamasını bekledim. Telefon tekrar çaldığında, ocağı bırakmak zorunda kalacağım için kendimi biraz rahatsız hissettim, ama Charlie'nin makineli tüfek gibi konuştuğunu duyunca, çaresiz, ocağın altını kısıp telefonu açmaya gittim.

“Ne diyordun? Ara ara kendini acındırıyorsun gibi geldi, ama çok meşgul olduğum için kaçırdım.”

“Sadece üç yıldız olan bir oteldeyim. Yüzsüzlüğe inanabiliyor musun? Onlar kadar büyük bir şirket! Oda da ufacak.”

“Ama sen sadece birkaç gece için oradasın...”

“Dinle Ray, sana daha önce dürüstçe söylemediğim bir şey var. Haksızlık ettim. Sonuçta bana bir iyilik yapıyorsun ve Emily'yle aramı bulmak için tüm gayretini sarf ediyorsun. Bense sana karşı dürüst bile olamıyorum.”

“Köpek kokusu için verdiğin tariftten bahsediyorsan, artık çok geç. Başladım bile. Ama ilave bir bitki ya da başka şeyler eklemek gerekiyorsa, sanırım onu yapabilirim...”

“Sana dürüst olmadıysam, kendime de dürüst olamadığımdandı. Ama uzaklaşınca daha net

düşünmeye başladım. Ray, sana bir başkası olmadığını söylemişim, ama bu tam doğru değil. Bir kız var. Evet, bir kız, en fazla otuzlarının başında. Gelişen dünyada eğitim ve daha adil bir ticaret düzeni konularıyla ilgileniyor. Aslında cinsel bir çekim değildi; o iş bu durumun bir yan ürünüydü sadece. Beni etkileyen, yıpranmamış idealizmiydi. Bana hepimizin geçmişteki halini hatırlattı. Hatırlıyor musun, Ray?”

“Üzgünüm, ama senin idealist olduğun bir dönemi hatırlamıyorum. Daha ziyade bencil ve kendini beğenmiştin diyebilirim...”

“Tamam, o zamanlar hepimiz birer yitik aptal olabiliriz, yani birçoğumuz. Ama benim içimde dışarıya çıkmaya çalışan diğer bir ben hep olmuştur. İşte beni ona çeken buydu...”

“Charlie, bu ne zamandı? Ne zaman oldu?”

“Ne ne zaman oldu?”

“Bu ilişki.”

“İlişki yok ki! Onunla cinsellik falan yaşamadım, hiçbir şey olmadı. Bir öğle yemeği bile yemedim. Sadece... sadece onu sürekli görebileceğim bir düzen kurdum.”

“Ne demek sürekli görmek?” Bu arada tekrar mutfığa geçerek, karışıma göz attım.

“Yani onu görmek için çaba harcadım. Görebilmek için randevular ayarladım.”

“Bir telekız mı demek istiyorsun?”

“Hayır, hayır, aramızda cinsel bir temas olmadığını söylemişim. O bir dişçi. Dişlerimin orasında burasında ağrılar icat ederek ona gitmek için bahaneler yarattım. Biraz da abarttım. Sonrada gayet tabii Emily durumu çaktı.” Charlie sanki bir an gözyaşlarını tutmaya çabalıyormuşçasına durakladı ve ardından o kahredici patlama geldi: “Tabii çaktı... yani anladı... çünkü çok fazla diş ipi kullanmaya başlamıştım.” Şimdi adeta hıçkırıyordu. “Bana, ‘Sen *hiçbir zaman* bu kadar diş ipi kullanmazdın,’ dedi.”

“Ama bu hiç de mantıklı değil ki. Dişlerini ne kadar çok temizlersen, dişçiye gitmek için o kadar az sebebin olur.”

“Mantıklı olup olmaması kimin umurunda, ben sadece onu memnun etmeye çalışıyordum.”

“Bak Charlie, onunla yemeğe çıkmamışsın, onunla yatmamışsın, öyleyse konu nedir?”

“Konu şu: Onun gibi birinin, içimde hapsolan ikinci benliğimi ortaya çıkarmasını istedim...”

“Charlie, dinle beni. Son aradığından beri ben kendimi bayağı toparladım. Senin de kendini toparlaman lazım. Bütün bunları döndüğünde etraflıca tartışırız. Emily bir saat sonra burada olacak. Ortalığı hazır etmeliyim. Tam da iş üstündeydim, sanırım bunu sesimden de anlamışsındır.”

“Boktan kurgular! İş üstündeymiş. Aman ne iyi! Boktan arkadaşlar...”

“Charlie, sanırım otelini beğenmediğin için biraz mutsuzsun. Ama kendine gelmelisin. Bakış açını değiştir. Biraz duyarlı ol. Gerçekten iş üstündeyim burada. Köpek işini yola koyduktan sonra sırf senin için müthiş rol keseceğim. Emily diyeceğim, şu acıklı halime bir bak. Doğrusu çoğunluğun hali çok acıklı, ama senin Charlie’ne bir bak. O çok farklıdır. Charlie başka bir ligde.”

“Böyle söyleyemezsin. Bu sözler feci yapay geliyor kulağa.”

“Hay aptal hay, gayet tabii sözlerimi böyle kurgulamayacağım. Bu işi bana bırak sen. Her şey kontrolüm altında. Şimdi sakınleş. Hadi, benim işim var şimdi.”

Telefonu kapayıp tencereyi kontrol ettim. Su kaynamak üzeriydi; oldukça çok buhar vardı, ama henüz koku falan yoktu. Ateşi yükseltince gayet güzel kaynamaya başladı. Tam bu noktada temiz havaya çıkma ihtiyacı duydum, ama nasıl bir ihtiyaç! Evin terasını kolaçan etmemiştim. Mutfak kapısını açıp dışarı çıktım.

Haziran başında bir İngiltere akşamında havanın bu kadar nemli olması sürprizdi. Sadece hafif hafif esen meltemin getirdiği ufacık bir serinlik bana İspanya’da olmadığımı hatırlattı. Gökyüzü henüz

kapkaranlık değildi, ama yıldızlar belirmeye başlıyordu. Terasın korkuluğunun ötesinde komşuların pencerelerini ve arka bahçelerini seçebiliyordum. Pencerelerin birçoğu ışıklıydı, uzaktakiler ise gözlerinizi kısarak bakarsanız yıldızların birer uzantısı gibi görünüyordu. Teras büyük değildi ama romantik bir tarafı vardı. Yoğun şehir hayatının ortasında, ılık bir akşam vakti saksı çiçeklerinin arasında birbirine sarılarak günün olaylarını anlatan bir çifti hayal edebileceğiniz bir mekân.

Terasta daha uzun kalabilirdim, ama üzerime ağırlık çökeceğinden korktum. Tekrar mutfığa döndüm, kaynayan tencerenin yanından geçerek oturma odasında durup biraz önce yarattığım manzarayı inceledim. Hatam, ortalığı Hendrix gibi bir mahlukun gözünden görememektir. İhtiyacım olansa kendimi Hendrix'in yerine koyarak onun ruh haline ve bakışına bürünmekti.

Bu taktiğe geçtiğim anda, yalnız önceki çalışmalarımın yetersizliği değil, Charlie'nin tavsiyelerinin birçoğunun işe yaramayacağı da ortaya çıktı. Hiperaktif bir köpek neden müzik seti dururken küçük bir porselen mandayı paramparça etsindi ki? Kanepenin kılıfını söküp içini etrafa saçma fikri de çok aptalcaydı. Böyle bir işi başarmak için Hendrix'in dişlerinin jilet gibi keskin olması lazımdı. Mutfaktaki devrilmiş şeker çanağı iyiydi de, oturma odasının teması sıfırdan düşünülmeliydi.

Hendrix'in gözünden incelemek üzere, omuzlarım çökmüş halde odaya döndüm. Anında sehpanın üzerindeki dergiler gözüme çarptı; bir hamlede onları etrafa dağıttım. Dergilerin yerdeki duruşu tatmin ediciydi. Bu durumdan cesaret bularak dergilerden birinin sayfasını tıpkı ajandanın sayfası gibi buruşturdum ki Emily ajandayı fark edince iki durum birbiriyle uyumlu görünsün. Bu kez sonuç moral bozucuydu; çünkü bir hayvanın dışından değil de insan elinden çıktığı çok belli oluyordu. Önceki hatayı tekrarlıyordum: Kendimi Hendrix'in yerine yeterince koymamıştım.

Sonunda yerde dört ayak üstüne çöküp, dişlerimi derginin sayfalarına geçirdim. Bir başka dergide aynı işlemi tekrarlamaya başladım. Bu işlemdeki ideal tekniğin, panayırlardaki elma dişleme oyununda ellerimizi kullanmadan suyun içindeki elmaları dişlerken yaptıklarımız olduğunu keşfettim. Çeneyi serbest bırakarak hafif bir çiğneme, sayfanın güzelce kırışmasını sağlıyordu.

Sanırım bütün dikkatimi bu işe verdiğimden, Emily'nin odanın kapısına kadar gelip beni izlediğini fark edememiştim. Orada olduğunu gördüğümde içimde uyanan ilk duygu panik ya da utanç değil, geldiğini haber bile vermeden öylece durmasının yarattığı incinmişlikti. Aslında şu anda içine düştüğüm durumdan kısa bir süre önce onu ofisinden arama eziyetine katlandığımı hatırlayınca, kesinlikle planlanmış bir hilenin kurbanı gibi hissettim kendimi. Belki de ilk tepkim bu nedenle dört ayak pozisyonumu bozmadan derin ve yorgun bir iç geçirme oldu. Bunu duyan Emily odaya girip elini omzuma koydu. Yere çömelip çömelmediğinden emin değilim, ama yüzünü yüzüme epey yaklaştırıp şöyle dedi:

“Raymond, ben geldim. Biraz oturalım mı?”

Ayağa kalkmama yardım ettiği anda içimde yükselen silkinme arzusuna karşı koydum.

“Biliyor musun, çok tuhaf; çünkü daha beş dakika önce toplantıya girmek üzereydin.”

“Evet, girecektim, ama senin telefonundan sonra eve dönmem gerektiğini hissettim.”

“‘Gerekiyordu’ derken neyi kastediyorsun? Emily, kolumu tutmana gerek yok, yere yuvarlanacak falan değilim. ‘Geri dönmem gerekiyordu’ derken ne demek istiyorsun?”

“Telefonun bir yardım çağrısı olduğunu fark ettim.”

“Yo, hayır öyle bir şey değildi. Ben sadece şey yapmaya...” Yarıda kestim, çünkü Emily meraklı gözlerle etrafı inceliyordu.

Kendi kendine, “Oh, Raymond,” diye mırıldandı.

“Sanırım etrafı biraz dağıttım, ama inan, sen gelmeden toparlayacaktım. Ama erken geleceğin tuttu.”

Devrilmiş lambayı kaldırmak üzere uzanırken Emily beni durdurdu.

“Hiç önemli değil, Ray. Cidden önemli değil. Sonra birlikte düzeltiriz. Şimdi sen otur ve rahatla.”

“Bak Emily, burası kendi evin, ne istersen yaparsın da, neden içeri öyle sessizce süzıldün?”

“Yo yo, içeri sessizce süzülmedim canım. Geldiğimde seslendim, ama cevap alamayınca yoksun sandım. Tuvalete girdim, çıktığımda sen buradaydın. Ama neden daha fazla kurcalayalım ki? Hiçbiri önemli değil. Şimdi buradayım ve beraber rahat bir akşam geçirebiliriz. Lütfen otur, Raymond. Sana çay yapacağım.”

Bunu söylerken mutfığa doğru gidiyordu. Lambanın şapkasını kurcalarken birden mutfakta ne olduğunu hatırladım, ama iş işten geçmişti. Tepkisini duymak için kulak kabarttım, ama çıt çıkmıyordu. Elimdekini bırakıp mutfak kapısına yöneldim. Tencere hâlâ kaynıyordu, bot da üzerindeydi. Bu ana kadar zar zor fark ettiğim koku mutfakta daha belirgindi. Gayet keskindi ve burnuma köri gibi gelmişti. Fakat esas olarak, uzun ve terli bir yürüyüşten sonra çıkarılan ayakkabılardan gelen kokuya benziyordu.

Emily ocaktan emniyetli bir uzaklıkta durmuş, tenceredekileri görebilmek için boynunu öne uzatmıştı. Görüntü karşısında donup kalmıştı. Hafif bir kahkaha atarak varlığını belirttiğimde ne arkasını döndü ne de pozisyonunu değiştirdi.

Göbeğimi içime çekerek yanından geçip mutfak masasına oturdum. Sonunda bana dönüp, acıyan bir tebessümle, “Çok tatlı bir düşünce bu, Raymond,” dedi.

Sonra elinde olmadan bakışlarını gene ocağa çevirdi.

Önümdeki devrilmiş şeker kâsesini ve ajandayı görebiliyordum. Üzerime büyük bir yorgunluk çöktü. Birdenbire her şey üstüme gelmeye başladı ve bundan kurtulmanın yolunun olup biteni olduğu gibi, yani oyunları bırakarak açıklayıp kurtulmak olduğuna karar verdim. Derin bir nefes alarak başladım:

“Bak, Emily. Burada gördüklerin biraz tuhaf gelebilir, ama hepsi senin şu günlüğün yüzünden oldu. Hani tam önümde duran var ya,” derken kırıışmış sayfayı açıp gösterdim. “Gerçekten benim hatamdı, çok üzgünüm. Ama açmak gafletinde bulundum ve bilinçsizce bu sayfayı buruşturdum. Aynen böyle...” Önceki hareketimi daha az düşmanca bir tavırla taklit ettim ve ona baktım.

Beni hayrete düşüren bir kayıtsızlıkla günlüğe yan gözle şöyle bir bakıp ocağa dönerken, “Ha, o sadece bir karalama defteri. Özel bir şey değil. Aldırma, Ray,” dedi ve tencereyi daha yakından incelemek için yaklaştı.

“Ne demek istiyorsun? Yani aldırma derken ne demek istiyorsun? Bunu nasıl söylersin?”

“Ne oluyor, Raymond? O sadece unutmamam gerekenleri kaydettiğim bir defter.”

“Ama Charlie senin çılgına döneceğini söyledi!” Emily’nin neler yazdığını unutmuş olduğunu görünce daha da bozulmuştum.

“Sahiden Charlie sana benim kızacağımı mı söyledi?”

“Evet, hatta bir keresinde, ona eğer bu deftere bakarsa kendisini hadım edeceğini söylediğini anlattı.”

Emily’nin şaşkın bakışının nedeni söylediklerim miydi, yoksa tencerede gördükleri miydi, emin değilim. Yanıma oturarak bir süre düşündü.

Sonunda, “Hayır,” dedi, “o başka bir şey içindi. Şimdi gayet net hatırlıyorum. Geçen sene bu zamanlar Charlie bir nedenle ümitsizliğe kapılmıştı ve eğer intihar edecek olursa ne yapacağımı sormuştu. Sadece beni sınıyordu çünkü böyle bir şeye cesaret edemeyecek kadar korkaktır. Neyse, bunu sorunca, ben de, eğer böyle bir şey yapacak olursa onu hadım edeceğimi söyledim. Bunu bir kez ve sadece o an söylemiştim. Yani bu lafı gelişigüzel tekrarlayanlardan değilimdir.”

“Anlayamadım. Yani eğer intihar ederse bunu ona yapabilir miydin? Sonuçta?”

“Lafın geliyordu, Raymond. Kendisini sürekli yerin dibine batırmasından hoşlanmadığımı belirtmeye çalışıyordum. Ona değer verdiğimi anlasın istiyordum.”

“Demek istediğimi anlamıyorsun. Bu işi o öldükten sonra yapacağını söylemen onun harekete geçmesini önlemez ki; önler mi? Belki de haklısın, önler...”

“Raymond, gel bunları unutalım. Her şeyi unutalım. Dünden kalma kuzu güveç var, yarısından fazlası duruyor. Dün akşam çok lezzetliydi, bu akşam daha da iyi olur. Bir şişe de en iyisinden Bordeaux açarız. Bir şeyler hazırlamaya çalışman çok hoş, ama sanırım akşam yemeğinde güveç daha iyi gider; sen de öyle düşünmüyor musun?”

Tek bir açıklama yapacak halim kalmamıştı: “Tamam, tamam, kuzu güveç. Olağanüstü. Evet, evet.”

“Şimdilik *bu* tencereyi kaldıralım...”

“Evet, evet. Lütfen bir kenara koy...”

Ayağa kalkıp oturma odasına geçtim; gayet tabii hâlâ darmadağınktı, ama düzeltecek durumda değildim. Kanepeye uzanıp gözlerimi tavana diktim. Bir ara Emily’nin salona girdiğini fark ettim. Hole geçtiğini sanmıştım, ama bir köşede çömelmiş müzik setiyle uğraşıyordu. Hemen ardından odayı yaylıların gür sesi, nefeslilerin hüznü ve Sarah Vaughan’ın “*Lover Man*”i doldurdu.

Bir ferahlık ve rahatlama duygusu her tarafımı sardı. Yavaş ritme başımla eşlik ederken, yıllar önce, Emily’nin üniversitedeki odasında bir saatten fazla, bu şarkıyı Billie Holliday mi Sarah Vaughan mı daha iyi söylüyor diye tartıştığımızı hatırladım.

Emily omzuma dokundu ve bir kadeh kırmızı şarap uzattı. İş elbisesinin üzerine fırfırlı bir önlük takmıştı. Onun da elinde bir kadeh vardı. Kanepenin diğer ucuna, ayaklarımın dibine oturup bir yudum içti. Uzaktan kumandayla sesi kısıtı.

“Berbat bir gündü,” dedi. “Sadece fiyasko yaşadığımız işi kastetmiyorum. Charlie’nin gidişi dahil her şey. Aramızı düzeltmeden kalkıp gitmesine kırılmıyorum sanma. Sonunda sen de dengemi alt üst edip hepsinin üstüne tüy diktin.” Uzun uzun iç geçirdi.

“Yo, gerçekten Emily, söylediğin kadar kötü değil. Öncelikle şöyle diyeyim, Charlie senin için ölüp bitiyor. Bana gelince, ben iyiyim, gerçekten iyiyim.”

“Saçmalık.”

“Yoo, yo, ben gerçekten iyiyim...”

“Charlie’nin benim için öldüğü lafına cevaben dedim onu.”

“Şimdi anladım, ama eğer bunun saçmalık olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Charlie seni her zamankinden daha çok seviyor.”

“Bunu nasıl bilebilirsin, Raymond?”

“Biliyorum, çünkü... öğle yemeğinde bir şeyler söyledi. Birebir söylemediyse bile anlaşılıyordu. Bak Emily, şu aralar işlerin yolunda gitmediğini biliyorum, ama en önemli şeye tutunmalısın. O da seni hâlâ çok sevdiği.”

Tekrar iç geçirdi. “Biliyor musun, bu plağı yıllardır dinlemedim. Charlie yüzünden. Bu tarz müzik koyduğumda hemen homurdanmaya başlıyor.”

Birkaç dakika konuşmadan Sarah Vaughan dinledik. Derken enstrümantal bölüm başladığında, Emily, “Raymond, sanırım sen bunun diğer versiyonunu seversin. Piyano ve bas eşliğinde yorumladığını,” dedi.

Cevaplamadım, ama şarabımı daha rahat yudumlayabilmek için biraz doğruldum.

“Bahse girerim ki dediğim doğrudur. Sen diğer yorumunu seviyorsun, değil mi Raymond?”

“Aslında gerçekten bilemiyorum, çünkü diğer yorumu tam olarak hatırlamıyorum.”

Emily'nin kanepenin diğer ucundan kalktığını duydum. "Şaka yapıyor olmalısın, Raymond."

"Komik, ama bugünlerde böyle şeyler dinlemiyorum. Aslında bu tarz müziği neredeyse tamamen unuttum. Hatta bu şarkının hangisi olduğunu hatırlayamıyorum bile." Kulağa pek de hoş gelmeyen bir kahkaha da patlattım.

"Neden bahsediyorsun?" derken sinirliydi. "Saçmalama. Sana lobotomi falan mı yapıldı? Çünkü başka türlü bunu unutamazsın."

"Eee, aradan yıllar geçti. Her şey değişiyor."

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?" derken sesinde panik vardı. "Bu kadar değişmiş olamaz."

Konuyu başka yöne çekmek için çaresizce bir denemede bulundum: "İşyerinde tatsızlıklar olduğu için üzgünüm. Ne yazık!"

Emily bu sözümü duymamış gibiydi. "Yani ne demek istiyorsun? *Bunu* sevmediğini mi söylüyorsun? Kapatayım mı, istediğin gerçekten bu mu?"

"Hayır, hayır, Emily lütfen, çok güzel. Bir anlamda... Anıları geri getiriyor. Lütfen bir dakika önceki sessiz halimize dönüp rahatlayalım."

Tekrar iç geçirdi. Konuşmaya başladığında sesi yeniden nazikti.

"Üzgünüm, canım. Unutmuşum. Sana bağırarak hata ettim. Özür dilerim."

"Hayır, hayır, aldırma." Yatar pozisyonundan oturur pozisyona geçerek, "Biliyor musun Emily, Charlie dürüst bir adam. Hem de çok dürüst ve seni seviyor. Daha iyisini bulamazsın, biliyorsun," dedim.

Emily omzunu silkip biraz daha şarap içti. "Doğru söylüyorsun herhalde. Artık genç de değiliz. Kötülükte birbirimizden aşağı kalır yanımız yok. Kendimizi şanslı saymalıyız, ama hiçbir zaman halimizden hoşnut değiliz. Nedenini bilmiyorum, çünkü ne zaman durup düşünsem, gerçekten başkasını istemediğimi fark ediyorum."

Birkaç dakika boyunca şarabını yudumlayarak müziği dinledi. Sonra, "Biliyor musun Raymond, bir partideyken veya dans ederken ve hatta birlikte olmak istediğim kişiyle dans ederken odanın geri kalanının yok olması lazım. Ama her nasılsa olmuyor. Olmuyor. Üstelik, kollarımın arasındaki adamın yarısı kadar bile iyi bir adam da yok, biliyorum. Fakat hâlâ... odadaki herkes yerli yerinde duruyor. Bir türlü bırakmıyorlar. Bağırıyorlar, el sallıyorlar, dikkatini çekmek için her türlü maskaralığı yapıyorlar. 'Hey bu adamla nasıl birlikte olabiliyorsun? Daha iyisini bulabilirsin. Buraya baksana.' Sonunda her şeyin tadı kaçıyor ve o adamla baş başa kalıp sessizce dans edemez hale geliyor insan. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Raymond?" diye yakındı.

Bunun üzerine bir süre düşünüp şöyle dedim: "Ben, Charlie'yle sizin kadar şanslı değilim. Özel biri çıkmadı karşıma. Ama sanırım evet, bazı açılardan ne demek istediğini anlıyorum. Nereyle ve nasıl yetineceğini bilmek zor."

"Ne yazık ki haklısın. Keşke çevremizdekiler bu kadar zorlayıcı olmasa. Keşke peşimizi bıraksalar ve yolumuza devam etmemize müsaade etseler."

"Biliyor musun Emily, sana söylediklerimde şaka yapmıyordum. Charlie senin için ölüp bitiyor. İlişkinizin iyi gitmemesine çok üzülüyor."

Arkası bana dönüktü ve uzun süre bir şey söylemedi. Birden Sarah Vaughan olağanüstü yavaş yorumuyla "April in Paris"e başlayınca, Emily, Sarah sanki onun adını söylemiş gibi şarkıya katıldı. Sonra bana döndü ve başını iki yana salladı.

"İnan bana, bu müziği artık dinlemiyor olmanı hâlâ kabullenemiyorum. Eskiden annemin bana üniversitedeyken aldığı küçük pikapta bu plakları ne çok dinlerdik. Nasıl unutursun?"

Kanepeden kalkıp, elimde bardağımla sürgülü kapılara doğru yürüdüm. Terasa bakarken, gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu hissettim. Kapıyı itip dışarı çıktım, Emily bu yaşları fark etmeden

silebileyim istedim, ama peşimden geliyordu. Belki de fark etmiştir, ne bileyim?

Hoş ve ılık bir akşamdı. Sarah Vaughan’la orkestrası da terasa süzöldüler. Yıldızlar her zamankinden daha parlaktı ve komşuların ışıkları yıldızların uzantısı gibi göz kırpmıyorlardı.

Emily, “Bu şarkıya bayılıyorum,” dedi. “Herhalde bunu da unutmuşundur. Unuttuysan bile dans edebilirsin, değil mi?”

“Sanırım becerebilirim.”

“Fred Astaire ve Ginger Rogers gibi olabiliriz.”

“Evet, olabiliriz.”

Kadehlerimizi taş masanın üzerine bırakıp dansa başladık. Harika dans ediyorduk diyemem (dizlerimiz birbirine çarpıyordu), ama Emily’yi kendime doğru çektim ve elbisesinin dokusunu, saçını ve tenini hissettim. Onu kollarımın arasında tutmak bir kez daha ne kadar kilo aldığını fark etmeme yol açtı.

Kulağıma yavaşça, “Haklısın Raymond,” dedi. “Charlie iyidir. Kendimizi toparlamalıyız.”

“Evet toparlamalısınız.”

“Sen iyi bir dostsun, Raymond. Sensiz ne yapardık?”

“Eğer iyi bir dost olduğumu düşünüyorsan memnun olurum, çünkü başka hiçbir şeyde iyi değilim. Hatta biraz lüzumsuz bir adamım aslında.”

Omzumu sıkıca kavradığını hissettim.

“Böyle söyleme,” diye fısıldadı. “Böyle konuşma, sen o kadar iyi bir dostsun ki.”

Bu parça Sarah Vaughan’ın “April in Paris”inin, trompette Clifford Brown’un olduğu 1954 tarihli kaydıydı. Yani uzun bir parça olduğunu ve aşağı yukarı sekiz dakika süreceğini biliyordum. Bu durumdan memnundum; çünkü biliyordum ki şarkı sona erdiğinde dansa devam etmeyecek, onun yerine içeri girip güveç yiyecektik. Ayrıca, Emily’nin, günlüğünün başına gelenler konusunu tekrar açacağına ve bu sefer savunmamı gayet uyduruk bulacağına da emindim. Yine de, belli mi olurdu? Hiç değilse birkaç dakika daha güvendeydik ve yıldızların altında dans etmeye devam ettik.

Malvern Hills

Baharı Londra’da geçirmiştım. Sonuçta hedeflerimin hepsine erişemediysem de, bu dönem benim için oldukça heyecan verici bir ara olmuştu. Fakat hızla geçen haftalar ve yazın yaklaşıyor olması beni huzursuz etmeye başlamıştı. Mesela eski üniversite arkadaşlarımdan birine rastlama ihtimali bende belli belirsiz bir paranoya yaratıyordu. Camden Town’da aylak aylak dolaşırken veya West End’deki büyük mağazalarda pahalıya satılan CD’leri buralarda araştırırken karşılaştığım birçoğu, bana “ün ve servet peşinde koşmak” için fakülteyi bırakmama değip değmediğini sormuştu laf arasında. Yaptıklarımı anlatmaktan utanıyor değildim, fakat –çok az istisna dışında– hiçbirinin, birkaç “başarılı” ayın benim için ne ifade ettiğini anlamamasından rahatsız oluyordum.

Söylediğim gibi, gözümü diktiğim her hedefe ulaşamamıştım, ama bu hedefler uzun vadeli planlardı zaten. Gittiğim bütün denemeler, gerçekten sıkıcı olanlar da dahil, benim için paha biçilmez birer deneyimdi. Her seferinde Londra’daki sahnelerle ilgili ya da genel olarak müzik sektörü hakkında dağarcığıma bir şeyler katmıştım.

Bu denemelerden bazıları gayet profesyonel işlerdi. Ya bir depoda ya da garajdan bozma bir yerde yöneticiyle buluşmuşluğum veya grup elemanlarından birinin kız arkadaşıyla baş başa kalmışlığım vardı; bu kadınlar bana beklememi söyler, çay ikram eder, adımı bir yere not ederdi. Bu sırada yan odadan grupların durup durup başlayan sesleri uğuldardı. Denemelerin çoğu karmakarışık. Aslında grupların performanslarını dinleyince, bu sektörün neden öldüğünü şıp diye anlıyordu insan. Bazen isimsiz kenar mahallelerdeki sıra sıra balkonların önünden geçer, akustik gitarımı merdivenlerden yukarı taşır ve ahır gibi kokan dairelerin yerleri şilte ve uyku tulumlarıyla dolu odalarında gözüme hiç bakmadan mırıldanıp duran grup elemanlarını dinlerdim. Onlar beni boş boş süzerken de çalıp söylerdim. Biri çıkıp, “Tamam, çok teşekkürler, ama bizim tarzımıza uygun değil,” deyinceye kadar susmazdım. Bu çocukların denemeler konusunda utangaç ya da düpedüz acemi olduklarını anlamam uzun sürmedi; onlarla başka şeyler hakkında konuştuğumda daha rahat olduklarını keşfetmiştim. İşte o anlarda işe yarar birkaç bilgi edinirdim: Enteresan kulüplerin nerede olduğunu ya da gitarist arayan grupların isimlerini veya deneyecek yeni bir numara. Hiçbir zaman eli boş dönmezdim.

İnsanlar genellikle gitar çalışımı beğenir ve birçok kişi vokallerimin akorlara çok iyi uyduğunu söylerdi; buna karşılık, aleyhime olan iki faktörü de kısa zamanda keşfetmiştim. Birincisi ekipmanım yoktu. Grupların hemen hepsi yeni elemandan elektronik gitar, amplifikatör, hoparlör ve tercihen ulaşım konularında sorunsuz katılım arıyorlardı. Bense yalnızca dökülen bir akustik gitar ve tabanvay sunabiliyordum. Dolayısıyla ritmimi, sesimi ve çalışmalarımı ne kadar beğenirlerse beğensinler, beni geri çevirmek zorunda kalıyorlardı. Onlara hak veriyordum.

Diğer engeli kabullenmem ise çok daha zordu; itiraf etmeliyim ki bunun mesele edilmesine dahi çok şaşırmıştım. Sorun edilen esas yönüm kendi şarkılarımı yazmamdı. Dökülen bir dairede, ifadesiz yüzlere çalışacaksın, bitirdikten sonra on beş yirmi saniyelik bir sessizliği takiben birisi merakla, çaldığının kimin şarkısı olduğunu soracak ve sen kendi besten olduğunu söylediğinde kafalar sallanıp, alaycı tebessümlerle itirazlar yükselecek. İşte bu inanılmazdı.

Bu durum onuncu defa tekrarlanınca artık o kadar öfkelen dim ki, “Sizleri anlayamıyorum, ömrünüzün sonuna kadar başkalarının şarkılarını mı çalmak istiyorsunuz? Eğer öyleyse, bunların nereden geldiğini sanıyorsunuz? Evet, bildiniz, birileri yazıyor,” diye bağırdım.

Konuştüğüm oğlan bana boş boş bakarak, “Hemen savunmaya geçme dostum. Etrafta şarkı yazan o

kadar çok başıbozuk adam var ki,” dedi.

Londra piyasasının üzerine çökmüş bu aptallık hali bana bir şeylerin feci çürümüş olduğunu gösteriyor ya da etrafta neden son derece sık ve gerçeklikten uzak, yerlerde sürünen işlerin dolaştığını anlatıyordu. Bunlar, bugünlerde müzik endüstrisinde olup bitenin bir yansımasıydı.

İşte bunu anlayınca, yakında yatacak yer bulamayacağım gerçeğini de inkâr edemediğimden, Londra hayranlığımı (üniversite yıllarımı bile güzel anmıyordum artık) bırakarak şehirden uzaklaşmamın daha iyi olacağını ve yazın yaklaştığını fark ediverdim. Kocasıyla Malvern Hills’te kafe işleten kız kardeşim Maggie’yi aradım; yazı onlarla geçirmemi kararlaştırdık.

Maggie benden dört yaş büyüktür ve benim için daima kaygılanır, bu yüzden beni reddetmeyeceğinden emindim. Hatta fazladan yardım geleceği için memnun olduğunu bile söyleyebilirim. Malvern Hills’teki kafesinden kastım Great Malvern ya da A Karayolu’nda bir yer değil; gerçekten tepelerde bir kafe bu. Batı cepheli, eski Viktorya stili, tek başına bir ev. Havalar güzel olunca çayınızı veya kekinizi alıp terasta Herefordshire üzerinden görünen geniş manzarayı izleyebilirsiniz. Maggie ve Geoff kışın burayı kapatmak zorunda kalıyorlar, ama yazın etraf – arabalarını yüz metre aşağıdaki Batı İngiltere otoparkına bırakıp nefes nefese yukarı çıkan sandaletli ve çiçek elbiseli – çevre sakinleriyle ya da ellerinde haritalarla ciddi ciddi yürüyüş yapanlarla dolar.

Maggie bana para veremeyeceklerini söyledi ki bu durumda çok çalışmam gerekmeyecekti; bu da benim işime geldi. Görünüşe göre, yemek ve yatak verdikleri için üçüncü personel olmamı bekliyorlardı. Anlaşma pek net değildi ve başlangıçta özellikle Geoff yeterli çalışmadığım için kıcıma bir tekme vurmakla, misafire iş yaptırdıkları için özür dilemek arasında gidip geliyordu. Bir süre sonra program rayına oturdu. İş oldukça kolaydı (özellikle sandviç yapmakta ustaydım), hatta bazen kasabaya gelmekteki gerçek amacımın sonbaharda Londra’ya dönene kadar burada yeni şarkılar yazmak olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Doğal olarak erken kalkan tiplerdenim, ama kafede kahvaltılarının adeta bir kâbus olduğunu, müşterilerin yumurtalarını katı, ekmeklerini kızarmış yani her şeyi çok pişmiş istediklerini fark etmekte gecikmedim. Bu nedenle sabah on bire kadar ortalarda gözükmemeyi uygun buldum. Aşağıdaki takırtılar devam ederken odamın penceresini açıp cumbasına oturarak gitarımı elime alıp kilometrelerce uzanan kırlara bakarak çalmayı tercih ediyordum. Buralara varışımın hemen ertesinde art arda pırıl pırıl sabahlar yaşandı; inanılmaz bir duyguydu bu, sanki bütün ülke çaldığım melodileri dinliyordu. Ancak arkamı dönüp kafamı pencereden aşağı uzattığımda kafenin terasını, köpekleri ve pusetleriyle girip çıkan insanları tepeden görebiliyordum.

Bu bölgeye yabancı değildim. Maggie’yle ben birkaç kilometre ötedeki Pershore’da büyümüştük. Küçükken ailemiz bizi bu tepelere yürüyüşe getirirdi. Eski günlerde de bu işe pek meraklı değildim, ama büyüyünce artık onlarla birlikte gitmez olmuştum. Oysa bu yaz buranın dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünüyordum. Belki anne babamızın ayrılmış olması ve uzun zamandır berberin karşısındaki küçük gri evin “bizim olmayışı”yla bir ilgisi vardı. Her neyse, şimdilerde çocukluğumda buranın yarattığı klostrofobik hissiyat yerini derin bir bağlılığa, hatta nostaljiye bırakmıştı.

Hemen her gün tepelerde dolaşmaya çıkıyor, yağmur yağmayacağından eminsem gitarımı da yanıma alıyordum. Gününbirlikçilerin hiç uğramadıkları, meranın kuzey ucundaki Masa Tepesi’ni ve Son Tepe’yi çok seviyordum. Oralarda saatlerce kimseye rastlamadan kendi düşüncelerimde kayboluyordum. Tepeleri sanki ilk defa keşfediyordum ve yeni şarkı fikirleri adeta beynime üşüşüyordu.

Kafede çalışmak da başka bir meseleydi. Bazen tezgâhın arkasında salata hazırlarken beni geçmişe götüren bir ses duyup irkilirdim. Annemle babamın eski arkadaşları gelip beni sorgulamaya,

neler yaptığımı araştırmaya başlarlardı; sonunda yakamı bırakmalarını sağlayana kadar ağzıma geleni sayardım. Genellikle kesilmiş ekmeklere ve domateslere bakarak, “Neyse hiç değilse seni meşgul edecek bir şeyler var,” cümlesiyle sözlerini bitirir, ellerinde fincanlarıyla masalarına dönerlerdi. Ya da okuldan tanıdığım biri, yeni “üniversite” diliyle, kelimelerine son derece dikkat ederek son *Batman* filmi hakkındaki eleştirilerini sıralar veya dünyadaki fakirliğin nedenleri üzerine fikir yürütürdü.

Bunların hiçbirine aldırmaıdım. Hatta bazılarını tekrar görmekten son derece hoşnuttum. Ama o yaz kafeye gelen bir kişi vardı ki görür görmez içim buz kesmişti; toparlanıp mutfığa kaçmaya çalışmışım, ama o beni çoktan fark etmişti bile.

Bu kişi Bayan Fraser’dı veya bizim çağırdığımız adıyla Hag^[2] Fraser. Çamurlara bulanmış buldog köpeğiyle içeri girer girmez tanıdım onu. Köpeğini kafeye sokmaması gerektiğini söylemek istedim, ama bir şeyler almaya gelenlerin hepsi böyle yapıyordu. Hag Fraser, Pershore’daki okulda öğretmenlerimden biriydi. Şükürler olsun, ben altıncı sınıfa gelmeden o emekliye ayrılmıştı, ama okul yıllarımin onun yüzünden kötü gittiğini hatırlıyorum. Onun dışında okul hayatım o kadar da kötü geçmemişti, ama o daha ilk günden bana takmıştı. On bir yaşında bir çocuğun onun gibi birinden kendini koruyabilmek için yapabileceği fazla bir şey yoktur. Hag Fraser’ın taktığı de, diğer dengesiz hocalarınki gibi, cevaplayamayacağımı hissettiği sorular sormak ve bilemediğimde beni sınıfın bir köşesinde ayakta dikerek herkesi halime güldürmektir. Sonraları bana karşı bayağı kurnaz numaralar geliştirdi. On dört yaşımıdayken gelen Bay Travis adındaki yeni hoca benimle sık sık şakalaşırdı. Bu şakalar bana dair değil de, arkadaşmışızcasına karşılıklıydı. Bütün sınıf bizimle birlikte gülerdi, ben de kendimi iyi hissederdim. Ama birkaç gün sonra koridorda yürürken, Bay Travis’in *onunla* konuşarak geldiğini gördüm; tam yanımdan geçerlerken Hag Fraser beni durdurarak ya son ev ödevim ya da başka bir şey yüzünden beni bir güzel fırçaladı. Bunu yapmasının başlıca nedeni, bir “baş belası” olduğumu ve eğer Bay Travis beni saygıya değer buluyorsa çok yanıldığını göstermekti. Yaşlı olduğundan mıdır, bilinmez, diğerleri onun sözlerini tanrı kelamı gibi kabul ederlerdi.

O gün Hag Fraser içeri girdiğinde beni hatırladığı aşikârdı ama ne gülümsedi ne de adımı söyledi. Bir fincan çayla kremalı kurabiyelerden alıp terasa çıktı. Bu kadarla kalacağını sanırken, biraz sonra geri gelip boş fincanımı ve sütlüğü tezgâhın üzerine koydu, “Masayı temizlemediğin için kendim getirdim,” dedi ve bana normalden daha uzun gelen o ‘seni sinek gibi ezerim’ ifadesiyle baktı.

Yaşlı ejderhaya olan nefretim yeniden uyanmıştı. Birkaç dakika sonra Maggie aşağı indiğinde, kulaklarımdan adeta dumanlar çıkıyordu. Durumu hemen fark etti ve ne olduğunu sordu. Terasta birkaç müşteri vardı, ama içerisi boştu; bundan güç alıp, Hag Fraser’a aslında çoktandır hak ettiğini bildiğim bütün küfürlü kelimeleri kullanarak bağırmaıya başladım. Maggie beni yatıştırmaya çalıştı.

“E, o artık kimsenin öğretmeni değil. Sadece kocası tarafından terk edilmiş yaşlı kadının teki.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Ona biraz da olsa acımalısın. Tam emekliliğinin tadını çıkaracakken, daha genç bir kadın için terk edildi. Şimdiyse tek başına oda artı kahvaltı veren bir butik oteli işletmek zorunda ve gidenler mekânın döküldüğünü söylüyorlar.”

Bu durum beni tarif edilemeyecek derecede keyiflendirdi. Az sonra Hag Fraser’ı unutmuşum bile; çünkü bir grup geldi ve ben oldukça yüklü miktarda ton balığı salatası yapmak zorunda kaldım. İki gün sonra mutfakta Geoff’la sohbet ederken, ondan birkaç detay daha öğrendim; mesela kırk yıllık kocasının sekreteriyle kaçtığını, otelleri başta çok iyi bir yerken, şimdi gelenlerin ya paralarını geri istediklerini ya da girdikten birkaç saat sonra çıktıklarını... Evlere servis yaparken Maggie’ye yardım ettiğim günlerde birkaç kez bu otelin önünden geçmiştik. Hag Fraser’ın butik oteli Elgar Caddesi üzerindeydi. Tabelasında “Malvern Lodge” yazan, oldukça dayanıklı, granitten bir evdi.

Aslında Hag Fraser’ dan veya otelinden çok fazla bahsetmek niyetinde değilim. Ona veya oteline takıntılı da değilim. Bu açıklamaları, ilerideki olayları yani Tilo ve Sonja geldikten sonra olanları anlayabilmeniz için yaptım.

Geoff o gün Great Malvern’e gitmişti; kafeyi Maggie ile birlikte idare etmeye çalışıyorduk. Öğle yemeği patırtısı bitmişti, ama Kraut’lar^[3] geldiğinde hâlâ koşuşturuyorduk. Aksanlarını duyar duymaz, kafamda onları “Kraut’lar” olarak kodlamıştım. Irkçı filan değilim, ama tezgâhın öteki tarafındaysanız, kimin pancar istemediğini, kimin daha fazla ekmek istediğini ve kimin ne kadarlık hesap için kaç sterlin bahşiş verileceğini açıkladığını duyar ve ister istemez fiziksel benzerlikleri saptar, karakter tahlilleri yapar ve isimler takarsınız. “Eşek suratlıya bir çiftçi sandviç ile iki kahve”, “Winston Churchill ve karısına iki ton balıklı sandviç”. Benim tarzım bu. Dolayısıyla Tilo ve Sonja da “Kraut’lar” olmuştu.

O öğleden sonra çok sıcaktı ve müşterilerin çoğu –İngiliz oldukları için– terasta oturmayı, hatta bazıları kıpkırmızı yanmak için şemsiye açtırmamayı tercih etmişlerdi. Kraut’lar içeride, yani gölgede oturmaya karar vermişlerdi. Üzerlerinde sıradan tişörtler, bol bej pantolonlar ve ayaklarında yürüyüş ayakkabıları vardı, ama Kıta Avrupası’ndan gelen herkes gibi şık görünüyorlardı. Kırklarında ya da ellilerinin başlarında olduklarını tahmin etmiştim, ama o sırada pek de dikkat etmemiştim. Alçak sesle konuşarak yemeklerini yemişlerdi. Sıradan, tatlı, orta yaşlı bir Avrupalı çift gibi görünüyorlardı. Bir süre sonra adam ayağa kalkarak salonu incelemeye başladı ve Maggie’nin duvara astığı 1915 tarihli soluk bir dağ evi fotoğrafına takıldı. Kollarını iki yana açarak, “Sizin kırlarınız o kadar olağanüstü ki! İsviçre’de bizim dağlarımız da güzel, ama buralarda gördüklerimiz bambaşka. Bunlar tepeler. Siz onlara tepeler diyorsunuz. Kendilerine has bir çekicilikleri olduğunu düşünüyorum, çünkü uysal ve cana yakın bir halleri var,” dedi.

Maggie en kibar ses tonuyla, “A, siz İsviçre’densiniz,” diye cevap verdi. “Her zaman oralara gitmek istemişimdir. Alpler, teleferik kulağa o kadar olağanüstü geliyor ki.”

“Gayet tabii, bizim ülkemizin de çok güzel tarafları var. Ama burada, tam bu noktada, özel bir çekicilik var. Bunu aramızda hep konuşurduk, işte sonunda buradayız.” İçten bir kahkaha patlattı. “Burada olmaktan çok memnunuz,” diye ekledi.

Maggie, “Şahane,” dedi. “Umarım iyi zaman geçirirsiniz. Uzun mu kalacaksınız?”

“Maalesef son üç günümüz; sonra işe dönmemiz lazım. Yıllar önce ünlü besteci Edward Elgar üzerine bir belgesel izlemiş, buraya gelmeye can atmıştık. Elgar bu tepelere bayılmış ve sık sık bisikletiyle keşif turları yaparmış. Sonunda buradayız işte.”

Maggie bütün turistlerle yaptığı gibi, birkaç dakika daha İngiltere’de gördükleri yerler ve çevrede nereleri gezmeleri gerektiği üzerine sohbet etti. Ben bunları daha önce defalarca dinlemiştim ve bu konulara girildiğinde algılarımı kapatıyordum; dolayısıyla sohbetten uzaklaştım. Üzerinde durduğum nokta, Kraut’ların aslında İsviçreli olduğu ve kiralık bir araba kullandıklarıydı. Adam İngiltere’nin ne kadar müthiş bir ülke olduğunu, insanlarını yardımsever bulduğunu tekrarlayıp duruyor, Maggie’nin arada sırada yaptığı esprilere de yüksek sesle gülüyordu. Daha önce de söylediğim gibi, onların sıkıcı bir çift olduğunu düşündüğümünden, arkamı dönmüştüm. Ancak birkaç dakika sonra, adamın kadını da sohbe dahil etmeye çalıştığını, kadınınsa sessiz kalarak önündeki turistik gezi rehberine dikkat kesildiğini fark edince, dikkatimi çekmeye başladılar. Kadın sohbetin tek bir kelimesini bile dinlemiyor gibiydi. O anda onlarla daha yakından ilgilenmeye başladım.

İkisinin tenleri de, buranın yerlilerinin ıstakoz yanıği tenlerinin tersine, doğal güneş yanığıydı ve yaşlarına göre gayet ince, dinç görünüyorlardı. Adamın parlak gri saçları itinayla yetmişlerin ABBA stilinde taranmıştı. Kadınınsa sarı saçları beyaza çalıyordu ve yüz hatları sertti. Dudaklarının kenarlarındaki çizgiler güzel yaşlı kadın görüntüsünü bozuyordu. Dediğim gibi, adam sonsuz bir

gayretle karısını sohbe dahil etmeye uğraşıyordu.

“Karım Elgar’ı çok beğenir, doğduğu evi görmek için sabırsızlanıyor.”

Sessizlik.

Veya: “İtiraf etmeliyim ki ben bir Paris hayranı değilim, Londra’yı tercih ederim, ama Sonja Paris’e bayılır.”

Tek bir kelime etmiyor.

Bunlara benzer şeyler anlatırken köşede oturan karısına döndüğünden, Maggie de o tarafa dönmek zorunda kalıyordu; fakat kadın önündeki kitapçıktan başını kaldırıp onlara bakmıyordu. Adam bundan bir rahatsızlık duymuyor, konuşmasını neşe içinde sürdürüyordu. Birden kollarını gene yana açarak, “Müsaade ederseniz terasa çıkıp bir iki dakika bu güzel manzaranın tadını çıkartacağım!” dedi.

Dışarı çıktı, bizler de içeriden, terası bir aşağı bir yukarı arşınlamasını seyrettik. Derken adam görüş alanımızdan çıktı. Karısı hâlâ köşede oturuyor, gezi rehberini inceliyordu; bir süre sonra Maggie yanına giderek masalarını toplamaya başladı. Kadın, Maggie küçük bir parça ekmek kalmış tabağı kaldırıncaya kadar bu durumun bilincinde değilmiş gibi yaptı. Birden elindeki kitabı masaya çarparak, gerektiğinden yüksek bir sesle, “Daha bitirmedim!” dedi.

Maggie özür dileyerek küçük ekmek parçasını ona bıraktı; kadının ekmeğe dokunmaya bile yeltenmediğini fark ettim. Maggie bana baktı ve yanımdan geçerken omuzlarını silkti, birkaç dakika sonra da gayet kibarca başka bir isteği olup olmadığını sordu.

“Hayır, hiçbir şey istemiyorum.”

Sesinin tonundan yalnız bırakılması gerektiğini anlayabiliyordum, ama Maggie bir çeşit alışkanlıkla hareket ediyordu. Gerçekten öğrenmek ister gibi sordu: “Her şey iyi miydi?”

Kadın adeta duymamış gibi beş altı saniye kadar okumaya devam etti. Sonunda kitabını masaya koyarak ablama baktı.

“Sorduğunuza göre, söyleyeceğim. Yemekler mükemmeldi. Çevredeki birçok berbat yerinkinden daha iyiydi. Ama bir salata ve sandviç servisi için tam otuz beş dakika bekledik. Otuz beş dakika.”

O an, kadının öfke dolu olduğunu fark ettim. Birden parlayıp sonra sönen cinsten de değil. Hayır, bu kadının bir süre harlı ateşte tutulduğuna emindim. Bu öyle bir öfkedir ki mızımız bir baş ağrısı gibi çöreklenir insanın üstüne. Maggie ise o kadar dengeli bir insandı ki bütün bu belirtilerin farkına bile varmadı ve kadının makul nedenleri olduğunu düşündü. Özür dileyerek, “Bakın, bugünkü gibi bir kalabalık olduğunda...” diye başladı.

“Bu durum her gün gerçekleşiyor, değil mi? Yazın havaların güzel olduğu günlerde, demek istiyorum. Dolayısıyla niye hazırlık yapmıyorsunuz? Her gün tekrarlanan bu durumun sizi şaşırttığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

Kadın bu arada ablamı süzüyordu, ama ben tezgâhın arkasından çıkınca bakışlarını bana doğrulttu. Yüzümdeki ifadeden olsa gerek, öfkesi birkaç çentik yukarı çıktı. Maggie dönüp bana baktı ve uzaklaştırmaya çalıştı, ama ben direndim ve kadını süzmeye devam ettim. Bunun sadece Maggie ile kendisinin meselesi olmadığını bilmesini istiyordum. Bu durumun bizi nerelere götüreceğini Tanrı bilirdi, ama kocası tam zamanında içeri girdi.

“Olağanüstü bir manzara! Hem manzara olağanüstü, hem yemekler, hem de ülke!”

Neyin üzerine geldiğini fark etmesini istedim, ama hiç renk vermedi. Karısına gülümseyerek, herhalde biz de anlayalım diye İngilizce olarak, “Sonja, çıkıp bir bakmalısın. O küçük yolun sonuna kadar bir yürü,” dedi.

Sonja, Almanca bir şeyler söyledikten sonra kitabına döndü. Adam bize yaklaşıp, “Bu öğleden sonra Galler’e gitmeyi düşünüyorduk, ama Malvern Hills o kadar enfes ki kalan üç günümüzü burada geçirmeliyiz diye düşünüyorum. Eğer Sonja da bu fikrime katılırsa çok mutlu olacağım,” dedi.

Almanca bir şeyler mırıldanırken omuzlarını silken karısının cevaben söyledikleri üzerine bir kahkaha daha patlattı.

“Çok iyi. O da bana katılıyor, öyleyse Galler’e gitmiyoruz. Üç gün daha buralardayız.”

Adam bize sevincini gösterirken, Maggie onu yüreklendiren bir şeyler söyledi. Kadının kitabını çantasına koyarak kalkmaya hazırlandığını görmek beni rahatlatmıştı. Adam da masada bıraktığı çantasını alıp omzuna astı. Maggie’ye dönüp, “Acaba yakınlarda bize tavsiye edebileceğiniz küçük bir otel var mı? Çok pahalı değil ama rahat ve huzurlu olsun. Mümkünse İngiliz tarzı bir yer,” diye sordu.

Maggie biraz afalladı ve anlamsız bir şekilde, “Nasıl bir yer istiyordunuz?” dedi. Ben derhal devreye girdim.

“Bu civardaki en iyi yer, Bayan Fraser’ınki. Tam aşağıda, Worchester yolu üzerinde. Adı da Malvern Lodge.”

“Malvern Lodge, tam da aradığımız yer gibi geldi bana.”

Maggie bir şey söylemeyip uzaklaştı, ben otelin yerini tarif ederken sessizce etrafı topladı. Derken adam gülerek teşekkürler etti, kadın yine yüzümüze bile bakmadı ve çıkıp gittiler.

Ablam yorgun bir ifadeyle başını salladı. Ben de gülerek, “İtiraf etmelisin ki bu kadınla Hag Fraser tam birbirlerine layıklar. Kaçıramayacağım kadar iyi bir fırsattı,” dedim.

“Bunlarla eğlendiğinin farkındayım, ama biliyorsun ki ben burada yaşıyorum.”

“Ne olacak yani? Bu Kraut’ları tekrar görmeyeceksin ki. Hag Fraser’a gelince, eğer bizim tavsiyemizle geldiklerini öğrenirse, herhalde bir itirazı olmaz, değil mi?”

Maggie başını iki yana sallıyordu, ama yüzündeki gülümseme daha bir belirgindi.

Ardından kafe giderek sessizleşti, Geoff geri döndü; ben de bugünlük payıma düşenden fazlasını yapmış olduğumu hissettiğimden, yukarı çıktım. Odamdaki pencerenin cumbasına gitarımla oturup, yarısına geldiğim bir şarkıyı tamamlamaya çalıştım. Sonra aniden –sanki zaman hiç geçmemiş gibi– aşağıda beş çayının gürültülü telaşının başladığını duydum. Gerçekten işler çığırından çıkarsa Maggie beni aşağı çağırmak zorunda kalır; fakat bugünkü fazladan çalışmama bakarsak bu pek de adil olmazdı. Sonuçta yapabileceğim en iyi şeyin tepelere kaçıp çalışmaya devam etmek olacağına karar verdim.

Kimseyle karşılaşmadan arka kapıdan süzıldüm ve açık havaya çıkar çıkmaz da kendimi çok daha iyi hissettim. Hava oldukça sıcaktı; özellikle de elinizde kılıfıyla bir gitar taşıyorsanız, biraz meltem esintisi bayağı iyi geliyordu.

Geçen hafta keşfettiğim belirli bir noktaya doğru yol alıyordum. Oraya varmak için evin arkasındaki dik patikayı tırmanıp, birkaç dakika biraz daha az eğimli bir yolu takip ederek bir banka ulaşıyordum. Bu yeri dikkatle seçmişim, sadece olağanüstü manzarası nedeniyle değil, çocuklu kalabalıkların toplandığı yol kavşaklarında olmadığı, yanıma oturup rahatsız eden kimse çıkmadığı için. Diğer yandan tamamen terk edilmiş bir yer de değildi; arada sırada bir yürüyüşçü hızını kesmeden, “Selam,” diyerek yanımdan geçer ya da gitarımla ilgili şaka yapardı. Buna hiç aldırılmazdım. Etrafta kimse olmamasına rağmen bir dinleyici kitlem vardı sanki, bu da hayal gücümü ihtiyaç duyduğum yönde etkiliyordu.

Banka varalı daha yarım saat bile olmamıştı ki olağan kısa selamlarını vererek yanımdan geçen yürüyüşçüler biraz ilerimde durup beni seyretmeye başladılar. Bu durum beni gerçekten rahatsız etti ve biraz kinayeli bir ifadeyle, “Tamamdır. Bana para vermek zorunda değilsiniz,” diye seslendim.

Bu sözüm çok içten gelen, tanıdık bir kahkahayla cevaplandı; kafamı kaldırdığımda Kraut’ların bana doğru geldiklerini gördüm.

Hag Fraser’a benim tavsiyemle gittiklerinden, onları başımdan savdığımı düşündükleri geçti aklımdan. Bunun hesabını sormaya gelmişlerdi. Sonra fark ettim ki sadece adam değil kadın da keyifle gülümsüyordu. Biraz önce bıraktıkları izlerin üzerinden gerisin geri bana doğru yürürlerken arkalarında güneş batıyordu; geniş gökyüzünün önünde iki siluetten ibaretlerdi. Derken yakınım geldi ve ikisinin de gitarımı (çalmaya devam ediyordum) mutlu bir şaşkınlıkla, bir bebeğe bakar gibi incelediğini fark ettim. Daha şaşırtıcı olan, kadının ayağıyla tempo tutmasıydı. Utandım ve durdum.

Kadın, “Hey, hadi devam et!” dedi. “Çaldığın gerçekten çok güzel.”

Kocası, “Evet, harika!” diye ekledi. “Uzaktan duyduk, yukarı bayırda ilerlerken Sonja’ya müzik sesi duyuyorum demiştin.”

“Ben de Tilo’ya, dinle bak, aynı zamanda şarkı söylüyor, dedim. Haklıyım değil mi, bir dakika önce söylüyordun.”

Öğle yemeğinde bize zor anlar yaşatan kadının bu olduğuna inanamıyordum; acaba karıştırıyor muyum diye dikkatle bir kez daha baktım. Kıyafetleri aynıydı, sadece adamın ABBA stili saç rüzgârda biraz bozulmuştu, yani yanlış görmüyordum. Her neyse, bir dakika sonra adam, “O keyifli restoranda bize öğle yemeği servisi yapan sendin, değil mi?” diye sordu.

Onayladım. Sonra kadın, “Biraz önce söylediğin o melodi var ya, onu ilk önce rüzgârda dinledik. Her satırın sonundaki ses düşüşüne bayıldım.”

“Teşekkürler. Üzerinde çalıştığım bir parça. Henüz bitmedi.”

“Kendi besten mi? Çok yetenekli olmalısın! Lütfen aynı şekilde bir daha söyle.”

Adam, “Bu şarkıyı kaydedeceğin zaman yapımcına aynen şimdi olduğu gibi kalmasını istediğini söyle,” dedi, Hertfordshire manzarasını arkasına alarak. “Ona şu anki sesi ve istediğin geri plan ses düzenini açıkla, e mi? İşte o zaman dinleyiciler bizim seni bugün duyduğumuz gibi, yani sesinin rüzgâra takılmış halini duyacaklardır.”

“Tabii sözler biraz daha net olmalı, yoksa dinleyici kelimeleri yakalayamaz. Tilo haklı, açık havada kaydedilmiş hissi vermeli. Esinti ve eko olmalı.”

Tepelerde yeni bir Elgar’a rastlamışçasına, kendilerini kaybetmek üzere gibiydiler. İlk başlardaki kuşkuvarıma rağmen elimde olmadan onlara ısınıyordum.

“Eh tabii, bu şarkının büyük bir bölümünü burada yazıma göre bu tepelerin şarkımda etkisi olmasına şaşırmamak lazım,” dedim.

İkisi birden, “Evet, evet,” diyerek onayladılar. Kadın, “Utanma. Müziğini bizimle paylaş. Kulağa çok hoş geliyordu,” dedi.

“Tamam,” deyip gelişigüzel birkaç nota tıngırdattım. “Gerçekten istiyorsanız size bir şarkı söyleyeceğim. Bitirmediğimi değil de, başka bir tane. Ama bakın, ikiniz tepemde böyle dururken çalamam.”

Tilo, “Gayet tabii,” dedi. “Çok düşüncesizce davrandık. Sonja’yla ben o kadar tuhaf mekânlarda, zor şartlarda çalmak zorunda kaldık ki başka müzisyenlerin ihtiyaçlarına duyarsızlaştık.”

Adam etrafına bakındıktan sonra arkasını dönüp, yolun kenarındaki yüksekçe bir çimen kümesinin üzerine manzaraya karşı oturdu. Sonja beni yüreklendiren bir gülümsemeyle adamın yanına geçti. Tilo derhal kolunu kadının omuzlarına doladı, Sonja da başını onun omzuna dayadı. Beni unutmuşlardı ve adeta günbatımında aşklarını tazeliyorlardı.

“Tamam, başlıyorum,” diyerek genellikle denemelerde açılışı yaptığım parçayla girdim. Sesimi ufka doğru yolladım ama gözlerimi onlardan ayırmadım. Yüzlerini göremiyordum; fakat şarkı boyunca kıpırdamadan sarılmış vaziyetteki duruşları duyduklarından memnun oldukları hissini veriyordu. Bitirdiğimde gülümseyerek bana dönüp alkışladılar. Alkışların yankısı tepelere yayıldı.

Sonja, “Olağanüstü,” dedi. “Çok yeteneklisin!”

Tilo da, “Mükemmel, mükemmel,” diye tekrar ediyordu.

Bu durumdan biraz utandım ve gitarımı düzeltiyor gibi yaptım. Gözlerimi tekrar kaldırdığımda hâlâ çimenlerin üzerinde oturuyorlardı ama artık bana dönüktüler.

“Demek sizler de müzisyensiniz? Yani *profesyonel* müzisyen demek istedim.”

Tilo, “Evet,” dedi. “Sanırım bize profesyonel diyebilirsiniz. Sonja ile ikili olarak otellerde, restoranlarda, düğünlerde, partilerde sahneye çıkıyoruz. Bütün Avrupa’da, en çok İsviçre ve Avusturya’da sahne almayı seviyoruz. Hayatımızı böyle kazanıyoruz, evet profesyoneliz.”

Sonja, “Öncelikle müziğe inandığımız için çalışıyoruz. Bunun senin için de böyle olduğunu görebiliyorum,” dedi.

“Eğer müziğime inanmaktan vazgeçersem derhal bırakırım. Gerçekten ben de profesyonelce çalmak isterim, keyifli bir yaşam tarzı olmalı.”

Tilo, “Evet güzel bir hayat. İstedığımızı yapabildiğimiz için şanslıyız,” dedi.

Belki birdenbire oldu, ama, “Size söylediğim otele gittiniz mi?” deyiverdim.

Tilo, “Biz ne kadar kaba insanlarız. Müziğe daldık ve sana teşekkür etmeyi unuttuk. Evet, gittik ve tam aradığımızı bulduk. Şansımıza hâlâ boş odalar vardı,” diye cevapladı.

Sonja da, “Tam istediğimiz gibi. Teşekkür ederiz,” dedi.

Gitarımın tellerine dalmış gibi yaptım ve sıradan bir şey söylüyormuşçasına, “Bildiğim bir otel daha var. Sanırım Malvern Lodge’dan daha iyi. Değiştirmeyi düşünür müsünüz?” diye sordum.

Tilo, “A, yerleştik bile. Valizlerimizi açtık, eşyalarımızı çıkardık, zaten tam da istediğimiz gibi bir yer,” dedi.

“İyi de, siz bana sorduğunuzda müzisyen olduğunuzu bilmiyordum. Sizi bankacı filan sanmıştım.”

Sanki müthiş bir şaka yapmışım gibi ikisi de kahkahalara boğuldular. Sonra Tilo, “Hayır, hayır, bankacı filan değiliz. Aslında bankacı olmayı istediğimiz zamanlar da oldu,” dedi.

“Demek istediğim, özellikle sanatçılar için daha donanımlı oteller de var. İnsanları iyice tanımadan otel tavsiyesinde bulunmak yanlış.”

Tilo, “Endişelenmene gerek yok,” dedi. “Bizim otelimiz mükemmel. Ayrıca biz insanlar, yani bankacılar ya da müzisyenler o kadar da farklı değiliz, hayattan beklentilerimiz aşağı yukarı aynı.”

Buna karşılık Sonja, “Söylediğinin tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum. Mesela bu genç arkadaşımız bir bankada iş aramıyor, rüyaları farklı, değil mi?”

“Belki de haklısın Sonja, ama her şeye rağmen bize göre bizim otelimiz iyi.”

Gitarımın tellerine eğilip kendi kendime bir bölümü daha tıngırdatmaya çalıştım ve birkaç dakika kadar kimse konuşmadı. Sonra, “Ne tarz müzik çalışıyorsunuz?” diye sordum.

Tilo omuzlarını silkerek, “Sonja ile çeşitli enstrümanlar çalışıyoruz. İkimiz de elektronik orgu biliriz. Ben klarneti severim. Sonja çok iyi bir kemancı ve mükemmel bir şarkıcıdır. İkimiz de geleneksel İsviçre halk müziğini çağdaş ezgilerle yorumlamayı seviyoruz. Hatta bazen radikal değişiklikler yapıyoruz. Aynı yolu izlemiş olan büyük bestecilerden esinleniriz. Mesela Janáček. Ya da sizin Vaughan Williams,” diye açıkladı.

Sonja, “Ama bugünlerde o tarz müziği çok çalmıyoruz,” diye ekledi.

Bu lafin üzerine birbirlerine bakışlarında küçük bir gerginlik sezdim, ama Tilo’nun meşhur gülücüğü bir anda geri geldi.

“Evet, Sonja’nın dediği gibi, aslında çoğunlukla dinleyicilerimizin istediklerini çalarız. Mesela Beatles ve Carpenters’in hitleri. Ya da daha yeni moda şarkıları. Bu da yeteri kadar tatmin edici oluyor.”

İçimden gelen ani bir dürtüyle, “Ya ABBA?” diye sorar sormaz hemen pişman oldum, ama Tilo

makarayı sezmedi.

“Gayet tabii, ABBA’ya da yer veriyoruz. Mesela ‘Dancing Queen’. Bu parça her zaman iyi gidiyor. Hatta ‘Dancing Queen’de ben de vokal yapıyorum. Sonja sana berbat bir sesim olduğunu söyleyecektir. Dolayısıyla bunu genellikle misafirler yemeklerinin ortasındaiken çalışıyoruz ki kaçma ihtimalleri olmasın!”

Kocaman bir kahkaha patlattı, Sonja da güldü ama o kadar yüksek sesle değil. Garip giysiler içerisinde bir yarış bisikletçisi yanımızdan hızla geçti. Birkaç dakika arkasından bakakaldık.

“İsviçre’ye bir kez gittim. Birkaç yaz önce. Interlaken’e. Bir hostelde kalmıştım.”

“Interlaken güzel bir yerdir. Bazı İsviçreli turistler için olduğunu söyleyerek küçümserler, ama Sonja’yla ben orada çalmayı her zaman sevmişizdir. Interlaken’de yaz geceleri dünyanın dört bir yanından mutlu insanlar görmek çok hoştur. Umarım sen de memnun kalmışsındır.”

“Evet, harikaydı.”

“Her yaz Interlaken’de bir restoranda haftanın birkaç gecesi çalarız. Restoranın terasında yemek masalarının karşısına yerleşir, çalarken bütün turistleri yıldızların altında yemek yerken ve konuşurken görebiliriz. Onların arkasında gündüzleri paraşütlerin indiği, geceleriye Höheweg boyunca lambalarla aydınlatılan büyük bir arazi uzanır. Eğer gözlerin keskinse, kırlara tepeden bakan Alpleri ve Eiger’in, Mönch’ün ve Jungfrau’nun ana hatlarını görebilirsin. Hava ılıktır ve yaptığımız müzikle doludur. Orada olduğumuz zamanlarda bunun bir ayrıcalık olduğunu düşünürüm hep. Evet, sanırım işimden memnunum.”

Sonja, “Geçen yıl o restoranın yöneticisi hava çok sıcak olmasına rağmen bizim çalarken kostüm giymemizi istemişti. Çok rahatsız ettiğinden, üzerimize neden bu bol elbiseleri giyip, eşarpları, şapkaları takmak zorunda olduğumuzu sormuştuk. Buna karşılık restoran yöneticisi ya kostümlü çıkarsınız ya da hiç çalmazsınız, bu bizim seçimimiz diyerek yürüyüp gitmişti,” dedi.

“Ama Sonja, her işte aynı şey var. Her zaman işverenin ısrarla giymeni istediği bir üniforma oluyor. Bankacılar için de aynı şey geçerli. Bizim durumumuzda, hiç değilse inandığımız bir şeyi yapıyoruz. İsviçre geleneği.”

Aralarında bir kez daha kısa süreli, belli belirsiz bir huzursuzluk oldu, sonra ikisi de tekrar gülümseyerek tüm dikkatlerini gitarına verdiler. Bir şey söylemem gerektiğini düşünüp lafa girdim:

“Ben de değişik ülkelerde çalmaktan hoşlanırdım herhalde. Dinleyicilerinin kim olduğunu bilmek insanı zinde tutar.”

Tilo, “Evet, biz de her çeşit insana çalmaktan çok memnunuz. Üstelik bunu sadece Avrupa’da yapmıyoruz. Her şey bir yana, birçok şehri de gayet iyi tanıyoruz,” dedi.

Sonja, “Mesela Düsseldorf,” derken sesi değişti, adeta katılaştı. Sabah kafede tanıştığım insan geri gelmiş gibiydi. Tilo bunu fark etmedi ve rahat bir tavırla, “Düsseldorf oğlumuzun yaşadığı şehir. Senin yaşında. Belki biraz daha büyük,” dedi.

Sonja, “Bu yılın ilk yarısında Düsseldorf’a gittik. Orada çalmak için bir yerle anlaşmıştık. Her zamanki türde bir anlaşma değildi, bu kez gerçek müziğimizi icra edecektik. Dolayısıyla geleceğimizi haber vermek için tek çocuğumuz olan oğlumuzu aradık. Telefonunu açmıyordu, mesaj bıraktık. Daha sonra defalarca mesaj bıraktık. Ses çıkmadı. Düsseldorf’a vardığımızda, buradayız diye tekrar mesaj bıraktık. Yine cevap alamadık. Tilo merak etmememi, gece bizi dinlemeye gelebileceğini söyledi. Ama gelmedi. Oradaki programımızı tamamlayıp, başka bir şehre geçtik,” diye anlattı

Tilo kıkırdadı. “Sanırım Peter büyürken bizim müziğimizi yeterince dinledi! Zavallı çocuk, aynı şarkıları her gün defalarca dinlemek zorunda kalırdı.”

“Sanırım bu da bir ikilem; çocuk sahibi olmak ve müzisyenlik.”

Tilo açıklamaya girişti: “Bizim tek çocuğumuz oldu, dolayısıyla o kadar sıkışık değildik. Seyahat

etmemiz gerektiğinde onu yanımızda götüremezdik tabii, ama büyükanne ve büyükbabası onunla seve seve ilgilenirlerdi. Büyüyünce onu iyi bir yatılı okula gönderdik. Tabii okul taksitleri için gene büyükler devreye girdi. Bu açıdan çok şanslıydık.”

Sonja, “Şanslıydık, ama Peter okulundan nefret ediyordu,” dedi.

Önceki yumuşak atmosfer kayboluyordu. Durumu düzeltmek için telaşla, “Neyse ki ikiniz de işinizi seviyorsunuz,” dedim.

Tilo, “A tabii, işimizi seviyoruz. Müzik bizim her şeyimiz. Ama tatilin önemini de yabana atmamak gerek. Biliyor musun, bu bizim üç yıldır yapabildiğimiz ilk düzgün tatilimiz,” dedi.

Bunu söyleyince, otel tesviyem yüzünden kendimi yeniden suçlu hissettim ve oteli değiştirmelerini önermek için bir girişimde daha bulunayım dedim, ama bunun daha da saçma olacağının da farkındaydım. Hag Fraser’ın her şeye burnunu sokmamasını dilemekten başka bir şey gelmezdi elimden. Onun yerine, “Eğer isterseniz, biraz önce üzerinde çalıştığım şarkıyı dinleteyim. Bitirmedim ama size ayrıcalık yapacağım. Normalde, bitirmeden başkalarına çalmam. Ama bir kısmını zaten duyduğunuzdan, devamını da sizden sakınmam,” dedim.

Sonja’nın yüzü gene güldü. “Evet, lütfen, bize tekrar dinlet. Kulağa o kadar güzel geliyordu ki,” dedi.

Ben çalmaya hazırlanırken tekrar eski yerlerine geçerek arkalarını bana döndüler, ama bu kez birbirlerine sarılmak yerine çimenlerin üzerine dimdik çöktüler ve güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper ettiler. Çaldığım süre boyunca sessiz durdular. Akşam güneşinde önlerinde uzanan gölgeleri birbirine uyumlu birer sanat eseri gibiydi. Henüz tamamlamadığım parçamı dolambaçlı bir bitişle noktaladım. Kısa bir süre kıpırdamadılar. Sonra rahatlayıp, eskisi kadar coşkulu olmasa da alkışladılar. Tilo övgüler mırıldanarak ayağa kalktı, elini uzatıp Sonja’nın kalkmasına yardım etti. İşte o an, nasıl olduysa, onların orta yaşlı olduklarını fark ettim. Belki de yorgundular. Bulunduğum yere varıncaya kadar uzunca bir yol yürümüş olmalıydılar. İşin gerçeği, gördüğüm kadarıyla ayağa kalkarken bayağı zorlanmışlardı.

Tilo, “Bize o kadar güzel zaman geçirttin ki. Bizim turist olmamız ve başkasının bizim için çalması... Hoş bir değişiklik,” dedi.

Sonja, “Bu şarkıyı bittiğinde dinlemek isterim,” derken çok içtendi. “Belki bir gün radyodan duyarım. Kim bilir?”

Tilo, “Sonra biz de senin şarkını kendi yorumumuzla başkalarına çalarız,” diyerek gürültülü bir kahkaha attı. Sonra reverans yaparak, “Sonuçta bugün sana üç şey için borçluyuz. Enfes bir öğle yemeği, harika bir otel seçimi ve bu tepelerde olağanüstü bir konser.” Vedalaşırken içimden onlara doğruyu söylemek geldi. Onları çevrenin en kötü oteline gönderdiğime dair günah çıkartmak ve vakit varken değiştirmelerini sağlamak istiyordum. Ama elimi şefkatle sıkmaları dilimi bağladı. İşte tekrar yokuş aşağı yol alıyorlardı, ben de bankımda yalnız kalmıştım.

Ben tepelerden dönünceye kadar kafe kapanmıştı. Maggie ve Geoff çok yorgun görünüyorlardı. Maggie bugüne kadarki en yoğun günleri olduğunu söyledi, ama gene de hallerinden memnun gibiydiler. Akşam yemeğinde hep beraber gündüzden kalanları yerken, Geoff aynı konuyu açtı. Bu kadar çok çalışmaları onları kötü etkiliyordu ve ben sürekli ortadan kayboluyordum. Maggie ise öğleden sonramın nasıl geçtiğini sordu, ben de Tilo ve Sonja’dan bahsetmeden (anlatması çok zor geldi), şarkımın üzerinde çalışmak için Sugarloaf’a gittiğimi söyledim. İlerleme kaydedip etmediğimi sorduğunda ise, “Evet,” diye cevapladım. Geoff tabağında daha yemek olmasına rağmen bozuk çalarak dışarı çıktı. Maggie farkında değilmiş gibi yaptı, Geoff da zaten birkaç dakika sonra elinde bir kutu birayla dönerek hiç konuşmadan gazetesini okumaya başladı. Ablamla eniştemin arasında

herhangi bir srtmeye neden olmamak için özür dileyip, arkmın üzerinde biraz daha çalışmak üzere yukarı ıktım.

Odam gündüzleri bana çok ilham vermesine karşın, karanlık bastırınca pek de çekici gelmiyordu. Bir kere, perdeler tam kapanmıyordu, sıcak bastırıldığında pencereyi açacak olsam, kilometrelerce ötedeki sinekler ışıgımı görüp odama yordu. Zaten odam, sanki misafir odası olduğu iyice vurgulansın diye, tavandan sarkan ve kasvetli gölgelere neden olan çıplak bir ampulle aydınlatılmıştı. O akam çalışmak ve aklıma gelen sözleri karalamak için ışıga ihtiyaım vardı. Sonunda oda çok havasız kaldı, ben de ışıgı söndürüp perdeleri ve pencereleri ardına kadar açtım. Gündüz vakti yaptığım gibi gitarımla cumbaya oturdum.

Bir saattir o vaziyette oturmuş, geçiş pasajı üzerine çeşitli çalışmalar yapıyordum ki Maggie kapıyı tıkladıp keden baını uzattı. Etraf karanlıktı, ama terastaki lamba, yüzünü sememi sağlıyordu. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı, tabii ben de gene bir i için yardım isteyecek sandım. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

“zgnm canım, ama Geoff bu akam bayağı yorgun; bildiğin gibi bugün çok çalıştı. Şimdi de filmini sessizce izlemek istediğini söylüyor,” dedi.

Bunu sanki soru sorarmıasına söylediğinden, durmamı istediğini anlamam bir iki dakikamı aldı.

“Ama ben burada önemli bir şey üzerinde çalışıyorum,” dedim.

“Biliyorum, ama bu akam gerçekten çok yorgun ve gitarın sesi yüzünden rahatlayamadığını söylüyor.”

“Onun ii varsa, benim de iim var. Geoff’un da bunu bilmesi gerek.”

Ablam bu cmlem üzerine bir süre düşünüp i geçirdi. “Bunu Geoff’a söyleyeceğimi sanmıyorum.”

“Neden söylemiyorsun? Neden? Bu mesajı almasının zamanı geldi.”

“Neden mi? Çünkü bu mesajdan memnun kalacağını sanmıyorum da ondan. Hem, senin iinin onun iiyle aynı seviyede olduğunu kabul etmeyecektir.”

Bir süre nutkum tutulmuş halde Maggie’ye baktım, sonra, “O kadar saçmalıyorsun ki! Neden bu kadar saçma konuuyorsun?” dedim.

Başını yorgun bir tavırla salladı ama bir şey söylemedi.

“Olaylar tam da iyi giderken neden bana saçma sapan şeyler söylüyorsun?”

“Senin için her şey iyi gidiyor, öyle mi tatlım?” dedikten sonra lo ışıktaki bana bakakaldı. “Tamam o zaman, seninle tartımayacağım,” diye ekledi ve kapıyı açıp çıkarken, “İstersen aşağı gel de bizimle otur,” dedi.

fkeden kaskatı kesilmiş bir halde kapanan kapıya gözlerimi diktim. Alt kattaki televizyondan gelen boğuk sesleri duyuyordum. İçinde bulunduğum durumda bile beynimin bir kısmı öfkemi Maggie’ye değil de, geldiğimden beri beni sürekli aağılayan Geoff’a yneltnem gerektiğini söylüyordu. Öyle bile olsa, kanımı beynime sıçratan ablamdı. Evinde kaldığım sürede bir kere bile – Sonja ve Tilo gibi– arkılarımdan birini dinlemek istememiti. Oysa geç kızlığında müzik tutkunu olan ablamdan bunu beklemem yanlış değildi. “Tamam o zaman, seninle tartımayacağım,” cümlesini hatırladıkça öfkemin iliklerime kadar işlediğini hissediyordum.

Cumbadan kalktım, gitarımı kenara koydum ve kendimi yatağa attım. Ardından kısa bir süre tavandaki şekilleri inceledim. Buraya yanlış hayallerle geldiğim açıktı, aslında amaç para ödemek zorunda olmadıkları bir avanak bulup, yoğun yaz sezonunda yardımı ucuza getirmekmi. Ablam aptal kocasının yaptıklarından daha iyi bir uğraım olduğunun farkında bile değildi. Aslında bu g zamanda onları terk ederek Londra’ya dönmemi ikisi de hak etmişlerdi. Bu düşünceleri kafamda dolatırdım durdum, biraz daha sakinleince gece gece hadise çıkarmamaya karar verdim.

Sabah her zaman yaptığım gibi kahvaltı telaşından sonra aşağı indiğimde ikisiyle de pek konuşmadım. Kendime ekmek kızarttım, kahvemi hazırladım ve yarım bırakılmış bir sahanda yumurtayı önüme çekip köşeye oturdum. Kahvaltı boyunca Tilo ve Sonja'ya tepelerde tekrar rastlama ihtimalimi düşündüm. Bu, Hag Fraser'ın oteli hakkında bir araba laf işitmek anlamına gelebilirdi; fakat yine de onlarla karşılaşmak istediğimi fark ettim. Zaten Hag Fraser'ın oteli gerçekten çok berbattıysa bile, bu tavsiyeyi kötülük olsun diye verdiğimi akıllarından bile geçirmezlerdi. Paçayı yırtmanın bir yolunu bulurdum.

Herhalde Maggie ve Geoff öğle yemeği yoğunluğunda yardıma kalmamı bekliyorlardı, ama insanları her şartta ellerinin altında saymamaları konusunda onlara bir ders vermem gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra yukarı çıkıp gitarımı aldım ve arka kapıdan kaçtım.

Hava gene çok sıcaktı, bankıma ulaşmak için tepeyi tırmanırken terler yanaklarımdan süzülüyordu. Daha kahvaltıda Sonja ve Tilo'yu düşünmüş olmama rağmen, tırmandığım son bayırda Sonja'nın bankımda oturduğunu ve uzaktan bana el salladığını görmek beni bir hayli şaşırttı.

Ondan hâlâ biraz çekiniyordum, Tilo da ortalarda olmayınca yanına gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. Fakat kocaman bir gülücükle yer açarak beni yanına davet edince başka bir şansım kalmadı.

Selamlaştıktan sonra bir süre konuşmadan yan yana oturduk. Başlangıçta bu o kadar da tuhaf kaçmadı; çünkü ben biraz soluklanıyordum ve önümüzde enfes bir manzara uzanıyordu. Dünden daha fazla pus ve bulut vardı, dikkatli bakınca Galler sınırlarından Kara Dağlar'a kadar geniş bir alan görülebiliyordu. Meltem güçlüydü ama rahatsız etmiyordu.

“Tilo nerede?” diye sordum.

Elini gözlerine siper ederek, “Tilo mu? İşte orada. Görebiliyor musun? O uzaktaki Tilo,” dedi. İleride bir yerlerde, Worcestershire Beacon'a doğru çıkan yolda yeşil tişörtlü ve beyaz kasketli bir silüet seçebiliyordum.

“Tilo yürüyüşe çıkmak istedi.”

“Sen onunla gitmek istemedin mi?”

“Hayır, burada kalmaya karar verdim.”

Sonja bu sabah, geçen gün kafedeki sinirli müşteri olmadığı gibi, önceki sıcak ve destekleyici halinden de farklıydı. Bir terslik olduğunu gördüğümünden, Hag Fraser konusunda savunmamı hazırlamaya giriştim.

“Aklıma gelmişken, o şarkı üzerinde biraz çalıştım. Dinlemek istersen çalabilirim,” dedim.

İlgilendi, ama, “Eğer kızmazsan, belki şu an değil de biraz sonra olabilir. Tilo'yla az önce bir anlaşmazlık yaşadık da,” dedi.

“Tabii olur, ama bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Gördüğün gibi, o yürüyüşüne çıktı.”

Tek kelime etmeden oturmayı sürdürdük. Sonra ben içimi çekerek, “Belki de hepsi benim suçum,” deyiverdim. “Kavga etmenizin nedeni, tatilinizin berbat olması benim hatam. O otel yüzünden, değil mi? Pek iyi çıkmadı sanırım.”

“Otel mi?” derken biraz kafası karışmış görünüyordu. “O otelin bazı zayıf tarafları var, ama diğerleri gibi bir otel işte.”

“Ama fark ettiniz, değil mi? Bütün zayıf taraflarını fark ettiniz, değil mi? Öyle olmalı.”

Bunun üzerine biraz düşündü ve başıyla onayladı. “Doğru, zayıf noktaların ben farkına vardım, ama Tilo her zamanki gibi otelin mükemmel olduğunu düşündü. Durmadan böyle bir otel bulduğumuz için şanslı olduğumuzu söyledi durdu.

“Hatta bu sabahki kahvaltı, Tilo için bugüne dek yediği en güzel kahvaltıydı. Bense

aptallaşmamasını, kahvaltının iyi falan olmadığını söyledim. Otel de iyi değil dedim. O ise hâlâ ne kadar şanslı olduğumuzu sayıklıyordu. Ben otel sahibine yanlış bulduğum her şeyi söyledim. Tilo beni dışarı çıkardı ve yürüyüş yaparsak kendimi daha iyi hissedeceğimi savundu. Sonuçta buraya geldik. Sürekli, ‘Sonja şu tepelere bak, çok güzel değil mi? Tatilimizi burada geçirdiğimiz için şanslı değil miyiz?’ diyor, tepeleri Elgar’ı dinlerken hayal ettiğinden daha olağanüstü bulduğunu söylüyor, benim de onaylamamı istiyordu. Sanırım işte o an ona çok kızdım ve tepelerin çok da güzel olmadığını söyledim. Elgar’ın müziğini dinlerken bu tepeleri böyle hayal etmediğimi ekledim. Elgar’ın tepeleri görkemli ve gizemli, oysa burası bir park gibi deyince, bu sefer o bana kızdı ve, ‘O halde ben de yalnız başıma yürürüm,’ dedi. Artık hiçbir konuda anlaşılamadığımız için kopma noktasına geldiğimizi düşünüyor. ‘Sonja, seninle ben bitmişiz artık,’ deyip hışımına gitti. İşte tam o anda sen geldin. Gördüğün gibi, onun aşağıdaki yolda, benim burada olmamızın nedeni bu,” dedikten sonra ellerini gözlerine siper ederek tekrar Tilo’nun uzaklaşmasını izlemeye daldı.

“Gerçekten çok üzgünüm. Baştan sizi o otele göndermeseydim...” dedim.

“Lütfen. Otel önemli değil,” derken Tilo’yu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Sonra bana dönüp gülümsemeye çalıştı, ama sanırım gözlerinde yaş vardı. “Söyle bakalım, bugün başka şarkı mı yazacaksın?” diye sordu.

“Planım bu. Hiç değilse, dün size dinlettiğim parçayı bitirmeye çalışacağım.”

“Çok güzeldi. Sonra ne yapacaksın? Yani şarkını yazmayı bitirdikten sonraki planın nedir?”

“Londra’ya dönüp bir grup kuracağım. Bu şarkıların doğru bir gruba ihtiyacı var, yoksa iş yapmazlar.”

“Ne kadar heyecanlı. Sana bol şans dilerim.”

Bir dakika kadar sonra alçak sesle, “Ya da o zahmete hiç girmeyebilirim, çünkü bu işler o kadar kolay değil, biliyorsun,” dedim.

Karşılık vermedi, herhalde duymadı; gözü gene uzaklarda, Tilo’daydı.

“Biliyor musun, gençken hiçbir şey beni kızdıramazdı. Her şeye kızardım. Bu iyi bir şey değil. Tilo’nun buraya geleceğini sanmıyorum. Otele dönüp orada bekleyeceğim,” derken ayağa kalktı, gözleriye hâlâ Tilo’nun uzaktaki silüetindeydi.

Ben de ayağa kalkarak, “Tatilde kavga etmeniz çok üzücü. Oysa dün ben size çalarken o kadar mutlu görünüyordunuz ki,” dedim.

“Evet, o çok güzel bir andı. Bunun için sana teşekkür ederiz,” diyerek aniden sıcacık gülümseyip elini uzattı ve, “Seninle tanışmak çok güzeldi,” dedi.

El sıkıştık. Yürümeye başladı, sonra durdu, arkasına dönüp bana baktı.

“Tilo burada olsaydı, sana hiçbir zaman cesaretini yitirmemeni ve Londra’ya gidince grubunu kurmanı öğütlerdi. Bir de, gayet tabii başarılı olacaksın derdi,” dedi. “O böyledir işte.”

“Ya *sen* ne derdin?”

“Ben de aynı şeyi söylemek isterim; çünkü sen genç ve yeteneklisin, ama emin değilim. Maalesef hayat zaten hayal kırıklığıyla dolu. Bir de böyle hayallerin olursa...” Omuzlarım silkerek gene gülümsedi. “Böyle konuşmamam lazım. Ben iyi bir örnek değilim. Ayrıca senin benden çok Tilo’ya benzediğini düşünüyorum. Hayal kırıklıkları yaşasan da yoluna aynen devam edersin sen. Onun dediği gibi, her zaman şanslıyım dersin.” Görüntümü ezberlemek istercesine uzun uzun baktı. Rüzgâr saçlarını dağıttığından olsa gerek, yaşlı duruyordu. Sonunda, “Sana bol şans dilerim,” dedi.

“Size de iyi şanslar. Umarım aranız düzelir.”

Son kez elini salladı ve gözden kayboldu.

Gitarımı kutusundan çıkarıp, banka tekrar oturdum. Bir süre hiçbir şey çalamadım; çünkü Worcestershire Beacon yolundaki tepayı tırmanan Tilo’ya dalmıştı gözüm. Uzaklarda olmasına

rağmen, belki de güneşin açısından dolayı onu şimdi daha net görebiliyordum. Patikada biraz soluklandı ve etrafındaki tepelere sanki yeniden keşfetmek istercesine tekrar baktı. Derken görüntüsü hareketlendi.

Birkaç dakika daha şarkımın üzerinde çalıştım, ama kafam dağıldı; çünkü aklıma Sonja'nın bu sabah terslediği Hag Fraser'ın yüzünün o anda aldığı şekil geliyordu. Sonra bulutlara ve önümde uzanıp giden toprak parçasına baktım. Tekrar şarkımı ve dörtlüklerimin arasına bir türlü doğru düzgün yerleştiremediğim geçiş pasajını düşünmeye zorladım kendimi.

Noktürn

İki gün önceye kadar Lindy Gardner kapı komşumdu. Tamam, şimdi Lindy Gardner komşum olduğuna göre benim bir yapımcı, aktör ya da müzisyen olduğumu ve Beverly Hills'te oturduğumu düşünüyorsunuz. Evet, müzisyenim. Adını sıkça duyduğunuz birkaç ünlünün arkasında çalmama rağmen büyükler ligi diye adlandırılan grupta değilim. Yıllar içinde iyi arkadaş olduğumuz menajerim Bradley Stevenson büyükler liginde çalabilecek yeteneğe sahip olduğumu söylüyor. Sadece büyükler liginde çalabilme değil, aynı zamanda manşetlere çıkabilme yeteneğimin de. Saksafoncuların manşetlere çıkamayacağı kanısının doğru olmadığını söyledikten sonra listesini sıralıyor: Marcus Lightfoot, Silvio Tarrentini. Ben de onların hepsinin cazcı olduğunu söylüyorum. “Sen de cazcı değil misin?” diyor. Ama ben artık sadece gizli hayallerimde cazcıyım. Gerçek hayatta (yüzüm şimdi olduğu gibi bandajlarla sarılı olmadığı zaman) teklif geldiğinde ya da bir grubun sürekli elemanı ortadan kaybolduğunda stüdyoda parça başı iş yapan bir yedeğim. İstedikleri popsa, pop çalarım. R&B mi istiyorlar? Bana uyar. Araba reklamları, bir televizyon şovunun fon müziği gibi işleri de hallederim. Bugünlerde ancak hücremin içine hapsedildiğimde bir caz müzisyeniyim.

Aslında oturma odamda çalmayı tercih ederim, ama bizim binanın yalıtımı o kadar kötü ki koridorun sonundaki komşular bile enstrümanımın sesini duyup şikâyeteye başlıyorlar. Sonuçta en küçük odamızı prova odasına dönüştürdüm. Dolap kadar bir yer (içine bir ofis sandalyesi sigar, o kadar); orayı köpüklerle, yumurta kolileri ve menajerim Bradley'in ofisinden gönderdiği eski korumalı zarflarla ses geçirmez hale getirdim. Karım Helen birlikte yaşadığımız dönemde saksafonumla oraya girdiğimi görünce çok güler ve adeta tuvalete gidiyormuş gibi görüldüğümü söylerdi. İşin kötüsü, bazen ben de öyle hissederdim. Açıkçası, özel işlerimi halletmek için kimsenin uğramaya yeltenmeyeceği o karanlık, havasız hücreye tıklmış gibiydim.

Lindy Gardner'ın bahsettiğim binada komşum olmadığını tahmin etmişsinizdir herhalde. Ses geçirmez hücremin dışında her çalışımda kapısını gümbürtüyle kapatanlardan değildi. Komşumdu derken, başka bir şey söylemeye çalışıyorum. Şimdi bunu açıklamaya çalışacağım.

İki gün önceye kadar, Lindy bu gösterişli otelde yanımdaki odada kalıyordu ve aynen benim gibi yüzü bandajlarla sarılıydı. Lindy'nin elbette bu yakınlarda rahat bir evi var ve bir yardımcı da tuttuğu için, Doktor Boris erken gitmesine izin verdi. Aslında tıbbi durumu daha erken çıkmasına da elveriyordu, ama açıkçası başka faktörler söz konusuydu. Birincisi, evinde dedikodu yazarlarından ve kameralardan kaçması kolay olmazdı. Dahası, önsezilerime göre, Doktor Boris parlak şöhretini yüzde yüz yasal olmayan işlemlerle kazanmıştı, bu yüzden de hastalarını otelin sıradan hizmetlilere ve ziyaretçilere kapalı olan bu sessiz katında tutuyordu. Çok önemli bir nedenimiz olmadığı sürece odalarımızdan çıkmamız yasaktı. Buralara yolunuz düşerse, Marmont Şatosu'nda bir ayda görebileceğiniz yıldızlardan daha fazlasını bir hafta içinde görürsünüz.

Nasıl oluyor da benim gibi birisi burada, yıldızların ve milyonerlerin arasında bulunup, yüzünü en iyi doktora gerdirebiliyor? Sanırım her şey menajerim Bradley'in başının altından çıktı. Kendisi de büyükler liginde olmayan ve George Clooney'ye en fazla benim kadar benzeyen Bradley, birkaç yıl önce bundan şaka yollu bahsetmişti; konuyu her gündeme getirişinde işlerin biraz daha ciddileştiğini fark ediyordum. Üstü kapalı bir şekilde habire çirkin olduğumu ve bunun büyükler ligine çıkmamı engellediğini ima ediyordu.

“Marcus Lightfoot'a, Kris Bugoski'ye veya Tarrentini'ye bir bak. Hiçbirinin seninki kadar özgün, ayırt edilebilir bir sesi var mı? Hayır. Senin yumuşaklığının, senin vizyonunun hatta senin tekniğinin

yarısı bile onlarda var mı? Hayır. Ama onların görüntüsü doğru dürüst olduğundan, bütün kapılar açılıyor.”

“Peki ya Billy Fogel?” dedim. “Hayatımda gördüğüm en çirkin adam, ama işi iyi götürüyor.”

“Billy de çirkin, tamam, ama seksi ve onda kötü adam çirkinliği var. Sense donuk ve hep ezik ve çirkinsin. Yani tam tersi anlamda çirkin. Dinle, değişiklik yapmayı düşündün mü hiç? Estetik ameliyatı kastediyorum, ne dersin?”

Eve döndüğümde, konuştuklarımızı Helen’a tekrarladım; çünkü onun da bunları benim kadar komik bulacağını düşünüyordum. Bradley sağ olsun, epey güldük; sonra Helen kollarını boynuma dolayarak, hiç değilse onun için evrendeki en yakışıklı erkek olduğumu söyledi. Derken geri çekilerek bana şöyle bir baktı. “Ne oldu?” diye sorduğumda, “Belki Bradley’in bir bildiği vardır. Ben de küçük bir müdahaleyi onaylayabilirim,” dedi.

“Bana öyle bakma, herkes yaptırıyor, üstelik senin mesleki koşullarından kaynaklanan bir nedenin var,” diye de ekledi.

O sırada “ezik ve çirkin” olduğumu kabul etmeme rağmen bu fikre fazla takılmadım. Birincisi, zaten param yoktu. Helen tam o sırada havalı bir şoförümüz olmasından bahsederken, tam dokuz bin beş yüz dolar borcumuz vardı. Bu Helen’ın karakteristik özelliği idi. Pek çok açıdan çok iyi bir insandı ama finansal durumumuzu unutup büyük paralar harcama konusunda hayal kurmaya bayılırdı. Tipik Helen.

Para bir yana, kesilip biçilmeyi göze alamıyordum. Böyle şeylerde pek cesur değilimdir. Bir zamanlar, ta ilişkimizin başlarında, beni birlikte koşmaya davet etmişti. Serin bir kış sabahıydı, ben de hiçbir zaman iyi bir koşucu olamamıştım ama Helen’dan çok hoşlanıyordum ve onu etkilemek istemiştim. Sonuçta parkta koşuya çıktık; tam ona uyum sağlamıştım ki birden ayağım yerdeki sert bir şeye çarptı. Çok da şiddetli olmayan bir sancı hissediyordum, ama spor ayakkabımı ve çorabımı çıkardığımda, başparmağımın tırnağının Hitler selamı verir gibi etten sıyrılarak ayağa kalkmış olduğunu gördüm. Bu görüntü karşısında başım döndü; bayılmışım. Bu da benim her zamanki halim. Tahmin edeceğiniz üzere, yüzümü ameliyat ettirmek için pek de çıldırmıyordum.

Doğal olarak, bu iş benim için ayrıca prensip meselesiydi de. Size daha önce söylediğim gibi, sanatsal ahlak konusunda titizlenen biri değilim. Para için her türlü balonlu sakız işine varım. Ama bu teklif başka türdendi; benimse hâlâ biraz gururum vardı. Bradley bir konuda haklıydı; ben bu şehirdeki müzisyenlerin hepsinden kat kat yetenekliydim. Fakat bugünlerde bunun bir geçerliliği yoktu belli ki; çünkü her şey imaja, pazarlamaya, dergilerde ve televizyon programlarında görünmeye, partilerde boy göstermeye ve yemeğini kiminle yediğine bakıyordu. Bütün bunlar da beni hasta ediyordu. Ben bir müzisyendim; neden illa ki bu oyunun içinde olmalıydım? Hücremde müziğimi çalıp kendimi geliştirirken gerçek müzikseverler tarafından keşfedilme ihtimalim yok muydu? Estetik cerrahla ne işim olabilirdi?

Başlangıçta Helen da olayı benim gibi görüyordu ve bu konu bir süre daha gündeme gelmedi. Ta ki Seattle’dan arayarak beni terk edeceğini ve liseden beri tanıdığı restoran zinciri sahibi Chris Prendergast’ın yanına taşınacağını söyleyinceye kadar. Yıllar içinde Prendergast’ı birkaç kez görmüşlüğüm vardı (hatta bir kez yemeğe gelmişti), ama hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Bu haber üzerine Bradley, “Demek yaptığın ses geçirmez oda iki yönlü de çalışıyor,” demişti. Sanırım bunda gerçek payı vardı.

Bugün bulunduğum yerde olmamdaki katkıları dışında Helen ve Prendergast konusu üzerinde durmak istemiyorum. Belki şöyle düşünüyorsunuzdur: Arabamı sahile sürüp mutlu çiftle yüzleştikten ve rakibimle erkekçe kavga ettikten sonra, estetik ameliyat kaçınılmaz oldu. Epey romantik bir düşünce, ama öyle olmadı.

Olay şöyle gelişti: Telefon görüşmemizden birkaç hafta sonra Helen eşyalarını toplamak üzere eve geldi. Etrafa bakarken üzgün görünüyordu; ne de olsa mutlu günlerimiz de olmuştu. Her an ağlayacağını düşünüyordum, ama ağlamadı. Eşyalarını düzgünce istifledi. Bir iki gün içerisinde birinin gelip kolileri alacağını söyledi. Tam elimde enstrümanımla hücreme girecekken bana baktı ve alçak sesle, “Steve, lütfen oraya girme gene. Konuşmamız lazım,” dedi.

“Ne hakkında konuşacağız?”

“Steve, lütfen!”

Saksafonumu tekrar kutusuna koyarak mutfak masamıza doğru yürüdüm. Karşılıklı oturduk. Açıklamaya başladı.

Kararından geri dönme ihtimali yoktu. Okuldan beri gizlice âşık olduğu Prendergast’la mutluydu. Beni kariyerimin kötüye gittiği bugünlerde bıraktığı için kendisini kötü hissediyordu. Olaylar üzerinde çok düşünüp, bunu yeni sevgilisiyle de konuşmuştu ve o da benim için üzülüyordu. Açıkça, “Bizim mutluluğumuzun bedelini Steve’in ödemek zorunda kalması çok kötü,” demişti. Önüme sürdükleri anlaşma şuydu: Prendergast yüzümü düzelttirmem için şehrin en iyi cerrahına gereken ödemeyi yapmaya hazırdı. Bunu duyunca boş boş yüzüne baktım. Helen, “Bak, bu esaslı bir teklif, hiçbir harcamadan kaçınılmayacak. Tüm hastane giderleri, nekahet dönemi dahil, her şey,” dedi. Ona göre, yüzüm yapıldıktan sonra önümde hiçbir engel kalmayacaktı. Hemen zirveye çıkacaktım, zaten bu yeteneğimle nasıl başarısız olabilirdim ki?

“Steve, bana neden öyle bakıyorsun? Bu büyük bir teklif. Aynı teklifin altı ay sonra da geçerli olup olmayacağını bilemeyiz. Şimdi evet de ve kendine büyük bir iyilik yap. Sadece birkaç haftalık sıkıntı, sonra hop, Jüpiter’e, belki daha bile yükseğe!”

On beş dakika sonra çıkarken daha sert bir tonla, “Ne diyorsun? Hayatının sonuna kadar küçük dolabında çalarak mutlu olacak mısın? Başarısızlığa bayıldığını mı söyleyeceksin?” dedi ve gitti.

Ertesi gün bana uygun bir şeyler var mı diye sormak için Bradley’in ofisine gittim ve olup biteni biraz güleriz diye anlatmak gafletinde bulundum. Bradley anlattıklarına gülmedi.

“Bu adam zengin ve sana en iyi cerrahı mı ayarlayacak? Elki Crespo’yu, hatta Boris’i mi?”

Ardından, bu fırsatı değerlendirmemi, eğer yapmazsam ömür boyu kaybetmeye mahkûm olacağımı söyledi. Söylediklerine sinirlenip, ofisinden çıkıp gittim; fakat öğleden sonra arayıp telkinlerine devam etti. Helen’a telefon açıp kabul ettiğimi ve erkek arkadaşına çeki imzalatabileceğini söylemeyi gururuma yediremiyorsam, anlaşmayı benim adıma yapmaya hazır olduğunu ekledi. Ona sivri bir kazığın üzerine oturmasını dilediğimi söyleyerek telefonu kapadım. Bir saat sonra tekrar aradı. Olayı çözdüğünü ve bunu kendi başıma beceremediğim için aptal olduğumu söyledi.

“Helen bunu çok dikkatlice planlamış. Onun durumunu bir düşün. Seni seviyor, ama toplum içinde bir utanç vesilesisin. Onu tahrik etmiyorsun. Senin bu duruma bir çare bulmanı istiyor, ama reddediyorsun. Sonunda ne yapıyor? Bir sonraki hamlesi mükemmel. Çok zekice. Profesyonel bir menajer olarak saygı duydum. Bu adamla kaçıyor. Tamam, belki her zaman bir ilgisi vardı, ama onu sevmiyor. Adamı senin yüzün için ödeme yapmaya ikna ediyor. Sen iyileşir iyileşmez sana geri dönecek; çünkü artık yakışıklısın ve o da senin vücuduna aç. Seninle restoranlarda görülmeye can atacak...”

Onu bu noktada durdurdum. Beni profesyonel çıkarları gereği ikna etmek için ne kadar ileri gidebileceğini yıllar içinde gayet iyi öğrenmiştim, ama bu son oyun lağım çukurunun en karanlık derinliklerine yaraşır bir şeydi; öyle aşağı bir noktadan bahsediyorum ki üzerinden duman çıkan at pisliği bile donar kalır... Doğası gereği bu pisliği küreklemeye devam edeceğini bildiğimi söyledim; yine de, bir iki dakikalığına da olsa aklımı çeldiğine göre aslında fena bir strateji değildi. Bunları söyleyip telefonu tekrar yüzüne kapadım.

Sonraki birkaç hafta boyunca işler hiç olmadığı kadar kesattı. Bir şeyler var mı diye sormak için aradığımda, Bradley, “Kendisine yardımcı olmak istemeyen bir adama yardım etmek çok zor,” diye cevap veriyordu. Sonunda meseleyi pragmatik bir yaklaşımla ele almaya karar verdim. Karnımı doyurmam gerektiği gerçeğinden kaçamazdım. Teklifi kabul etmem, daha çok insanın müziğini dinleyeceği anlamına geliyorsa, neden olmasındı? Ya kendi grubumu kurma planlarıma ne demeli? Ne zaman olacaktı bu?

Helen’in teklifi getirmesinin üzerinden altı hafta geçmişti. Sonunda Bradley’e konuyu tekrar düşündüğümü çıtlattım. Onun ihtiyacı olan da buydu. Hemen telefona sarıldı ve gerekli hazırlığı tamamlamak için pek çok kişiye bağırıp çağırdı. Oldukça heyecanlandı. Yalnız hakkını vermeliyim ki, beni ne Helen’la ne de Prendergast’la konu hakkında küçük düşürücü bir konuşma yapmak zorunda bırakmadı. Hatta bazen, artık satacak bir şeylerim olunca benim için büyük anlaşmalar yapacağına dair hayal kurduğu bile oluyordu. Bana gelince, kararım konusunda her gün birkaç kez şüpheye düşüyordum. Gerçekleşmesi birdenbire oldu. Bradley arayıp, bir son dakika iptali nedeniyle Doktor Boris’in takviminde boşluk olduğunu ve saat üç buçukta tüm eşyalarımı verdiği adreste hazır olmam gerektiğini söyledi. O an sanırım son bir korku dalgası beni ele geçirmişti; çünkü Bradley’in telefonda kendime gelmemi, uğrayıp beni alacağını söylediğini hatırlıyorum. Sonra hızla kıvrılan yollardan Hollywood tepelerindeki büyük bir eve götürüldüm, Raymond Chandler hikâyelerinden birinin kahramanı gibi anesteziye alındım.

Birkaç gün sonra da karanlıkta arka kapıdan buraya, yani Beverly Hills Oteli’ne getirildim ve koridoru tekerlekli sandalyeyle geçip, tıpkı diğerleri gibi otelin sıradan hayatından uzak tutulacağım katımıza kapatıldım.

İlk hafta yüzüm acıyordu ve narkoz yüzünden midem bulanıyordu. Yastıklarla desteklenmiş halde uyumam gerekiyordu; bu, pek de uyuyamayacağım anlamına geliyordu. Hemşire odamı hep karanlık tutmakta ısrar ettiğinden, günün hangi saatinde olduğumu da bilemiyordum. Her şeye rağmen kötü hissetmiyordum, hatta neşeli ve iyimserdim. Sinema yıldızlarının tüm kariyerlerini ellerine teslim ettikleri Doktor Boris’e inancım sonsuzdu. Dahası, biliyorum ki benim ezik yüzümü görünce derinlerdeki hırsları depreşmiş, bu mesleği neden seçtiğini hatırlamış ve şaheserini yaratmıştı. Bandajlar açılınca karşıma heykel gibi keskin hatlı, hem vahşi hem de zarif bir yüz çıkacaktı. Doktorun tecrübesine bakılırsa, ciddi bir caz müzisyeni ile bir haber spikerinin ihtiyaçları arasındaki farkı hesaba katmış olmalıydı. Hatta yüzüme genç De Niro ya da uyuşturucudan önceki Chet Baker’ın tekinsiz ifadelerini bile yerleştirmiş olabilirdi. Yapacağım albümleri, oluşacak kuyrukları düşünüyordum. Zafer kazanmış gibiydim ve başta tereddüt etmiş olduğuma inanmıyordum.

Derken ikinci hafta geldi ve ilaçların etkisi kaybolunca bunalıma girip, kendimi yalnız ve değersiz hissetmeye başladım. Hemşirem Gracie artık odama ışık girmesine müsaade ediyordu (panjurları yarı kapalı tutuyordu yine de) ve sabahlığımla odamın içinde dolaşmama kızmıyordu. Ben de Bang&Olufsen’ime CD’lerden birini koyup diğerini çıkarıyor, halının çevresinde sürekli daireler çiziyor, arada sırada tuvalet masasının aynasının önünde durup küçük bir delikten gözetlercesine bandajlı tuhaf canavarı inceliyordum.

İşte tam bu evrede Gracie, Lindy Gardner’in bitişikteki odada olduğunu söyledi. Bunu gücümün yerine geldiği günlerde söylemiş olsaydı sevinçle karşılardım. Hatta beni bekleyen cazip hayatın ilk işareti olarak bile algılayabilirdim. Ama haber geldiğinde uçurumun kenarındaydım; hatta bunu o kadar iğrenç buldum ki midem yeniden bulanmaya başladı. Lindy’nin hayranlarından biriyseniz burada yazacaklarımdan ötürü özür dilerim, ama benim için Lindy Gardner şu anda dünyada sığ ve hastalıklı ne varsa hepsinin bir özeti gibidir: Kayda değer bir yeteneği yoktur; kabul edelim ki rol

yapma kabiliyeti olmadığını *göstermiş*, hatta müzik yeteneği varmış gibi yapmaya bile çalışmadığı halde şöhret olmayı becermiş ve televizyon kanallarıyla parlak dergilerde gülümseyen yüzüne yer verilmesi için savaşmış bir kadındır, o kadar. Bu yılın başlarında bir kitapçının önünden geçerken uzun bir kuyruk görünce içeride Stephen King gibi biri olduğunu düşünmüştüm, ama bir de ne göreyim; Lindy Gardner başkası tarafından yazılmış otobiyografisini imzalıyor. Bu şöhreti nasıl kazanmıştı? Gayet tabii bildik yoldan. Doğru kişilerle yaşanan aşklar, doğru evlilikler ve doğru boşanmalar. Bunlar sizi doğru dergi kapaklarına, doğru televizyon programlarına taşır. En son, adını hatırlayamadığım bir programda, boşanan kadınlara ilk randevularında ne giymeleri gerektiğine dair ipuçları veya kocasının eşcinsel olduğundan şüphelenen kadınlara tavsiyeler verdiğini duymuştum. İnsanlar onda yıldız kumaşı olduğundan bahseder, ama işin aslı başkadır. Ünlülerin koluna girerek verdiği pozların televizyonda yayınlanmasının ve açılışlardaki, partilerdeki fotoğraflarının etkisidir şöhretinin ardında yatan. Şu anda buradaydı, yan odamda, tıpkı benim gibi yüzünü Doktor Boris’e yaptırmıştı. Başka hiçbir haber duygusal çöküşümü bu kadar mükemmel bir şekilde simgeleyemezdi. Geçen hafta bir caz müzisyeniydim. Şimdi ise ben de yüzünü yaptıran ve Lindy Gardner gibi boş şöhretlerin arasında yer alan acınası hilekârlardan biriyim.

Birkaç gün boyunca vaktimi kitap okuyarak geçirmeye çalıştım ama tam konsantre olamadım. Bandajların altında yüzümün bazı kısımları seğiriyordu, bazı bölümler feci kaşınıyordu ve aniden sıcak basıyordu; hatta zaman zaman klostrofobi hissediyordum. Saksafonumu çalmak için yanıp tutuşuyordum ve biliyordum ki yüz kaslarımı basınçla kullanabilmem haftalarımı alacaktı. Bu durum daha da ümitsizliğe kapılmama neden oluyordu. Sonuçta günü geçirmenin en iyi yolunun notaları takip ederek CD dinlemek (odacığımda kullandığım notalarımı ve çalışma kâğıtlarımı getirmiştım) ve kendi kendime mırıldanarak doğaçlama yapmak olduğunu keşfettim.

İkinci haftanın sonuna doğru hem fiziksel hem de ruhsal açıdan daha iyi hissetmeye başlamıştım ki hemşirem kurnazca bir bakışla elime bir zarf tutuşturdu ve, “Bu her gün alabileceğin türden bir şey değil,” dedi. Zarftan, otelin antetli kâğıdına yazılmış bir not çıktı. Olduğu gibi aktarıyorum:

Gracie, bana senin burada yaşadıklarımızdan yorulduğunu söylüyor. Ben de senin gibi hissediyorum. Eğer saat beş sana göre kokteyl için çok erken değilse, ziyarete gelmeye ne dersin? Doktor B alkole müsaade etmiyor, herhalde senin için de durum aynıdır. Biz de soda ve Perrier içeriz. Lanet olsun! Beşte görüşmek üzere, yoksa kalbim kırılacak. Lindy Gardner.

Belki o güne kadar çok sıkıldığımdan ya da moralim biraz düzeldiğinden, bir başka mahkûmla hikâyemi paylaşmak son derece çekici geldi. Belki de şöhrete bağışıklık kazanmıştım. Her neyse, Lindy Gardner hakkındaki hislerime rağmen, bu notu okuyunca bir nebze heyecanlandım ve Gracie’ye, “Lindy’ye beşte orada olacağımı söyle,” deyiverdim.

Lindy Gardner’ın bandajları benimkinden çoktu. Benim hiç değilse tepemde, saçlarımı çölde fişkıran palmiye yaprakları gibi açıkta bırakan bir boşluk vardı. Boris, Lindy’nin kafasını, sadece gözlerini, burnunu ve ağzını açıkta bırakacak şekilde sarmıştı; kadın tıpkı bir hindistancevizine benziyordu. O güzelim parlak sarı saçlar nereye gitmişti, bilmiyorum. Televizyondan tanıdığım sesi beklediğim kadar sıkıcı değildi.

“Bu durumu nasıl buluyorsun?” diye sordu. Çok da kötü bulmadığımı söyleyince, “Steve, sana Steve diyebilir miyim? Gracie’den hakkında çok şey duydum,” diye ekledi.

“Umarım kötü kısımları atlamıştır.”

“Gelecek vadeden bir müzisyen olduğunu biliyorum.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Steve, oldukça gerginsin. Benimle beraberken rahatlamayı istiyorum. Bazı ünlüler

çevrelerindeki insanların gergin olmasını isterler. Bu durum kendilerini daha özel hissetmelerini sağlar. Ben bundan nefret ederim. Bana arkadaşlarından biriymişim gibi davranmanı istiyorum. Ne diyordun? İçinde bulunduğumuz bu şartlara pek aldırmadığını söylüyordun.”

Odası benimkinden epey büyüktü; üstelik bulunduğumuz yer süit'in yalnızca giriş bölümüydü. Karşılıklı beyaz kanepelerde oturuyorduk, aramızda tahta ayaklı, fûme rengi cam bir sehpa vardı. Masanın üzerinde dergiler ve selofanı açılmamış bir meyve sepeti duruyordu. O da benim gibi havalandırmayı en soğukta çalıştırıyordu (bandajlar insanın yüzünü pişiriyor) ve panjurlar akşam güneşini kesmek için yarı kapalıydı. Bir oda görevlisi, içinde pipetlerle (her şeyin böyle servis edilmesi gerekiyordu) bir bardak su ile bir fincan kahve getirdi ve çıktı.

Lindy'nin sorusuna cevaben, benim için işin en zor kısmının saksafonumu çalamamak olduğunu söyledim.

“Ama Boris'in sana niye müsaade etmediğini anlıyorsundur umarım. Düşün bir kere, tam iyileşmeden çalmaya kalksan, yüzünün bir kısmı odanın dört bir yanına dağılıverir.”

Bu cümlesini oldukça komik buldu ve ellerini sallayarak güldü, bir yandan da sanki bu esprinin sahibi benmişim gibi, “Ay ne olur artık sus,” diyordu. Ben de onunla güldüm ve kahvemi pipetle yudumladım. Derken estetik ameliyat geçirmiş olan çeşitli arkadaşlarından, onların başlarına gelen komik olaylardan bahsetti. Sözüünü ettiği kişiler ya çok ünlüydü ya da ünlü birileriyle evliydi.

Birden konuyu değiştirmek için, “Demek saksafoncusun,” dedi. “İyi bir seçim yapmışsın. Mükemmel bir enstrüman. Genç saksafonculara ne dediğimi bilir misin? Onlara eski profesyonelleri dinlemelerini öğütlerim. Bir zamanlar senin gibi yeni parlayan bir saksafoncu tanımıştım, en iyileri hiç dinlememişti. Mesela Wayne Shorter'ı ve diğerlerini. Onlardan çok şey öğreneceğini söyledim. Eskiler bugün çığır açıcı albümler yapmıyor olabilirler, ama bu işin hakkını verirler. Steve, ne demek istediğimi anlatmak için bir şey çalsam rahatsız olur musun?”

“Hayır, rahatsız olmam Bayan Gardner, ama...”

“Lütfen bana Lindy de. Burada eşitiz.”

“Peki, Lindy. Söylemek istediğim, ben o kadar genç değilim. Gelecek doğum günümde otuz dokuz olacağım.”

“Sahi mi? Hâlâ genç sayılırsın, ama bir bakıma da haklısın, seni çok daha genç sanmıştım.

Boris'in bize taktığı bu özel maskelerle yaşları kestirmek çok güç, değil mi? Gracie'nin söylediğine göre, şöhret basamaklarını hızla tırmanan yetenekli bir gençmişsin. Belki de ameliyat paranı iyi bir başlangıç yapman için ailen ödedi. Hatamdan dolayı üzgünüm.”

“Gracie, benim şöhret basamaklarını tırmandığımı mı söyledi?”

“Ona kızma. Senin müzisyen olduğunu söylediğinde adını sordum. Tanımadığımı söyleyince, senin yeni yeni parladığını anlattı. Aslında, kaç yaşında olduğunun ne önemi var? Eski ustalardan öğrenilecekler asla tükenmez. Bunu dinlemeni istiyorum, sanırım ilgini çekecektir.”

Dolaplardan birini açıp bir CD çıkardı. “Bundaki saksafon o kadar iyi ki.”

Onun odasında da benimki gibi bir Bang&Olufsen set vardı. Birkaç dakika sonra oda yaylılardan yükselen sarhoş edici müzikle doldu. Giriş fazla sakindi, fakat ardından Ben Webster stili bir tenor saksafon araya girip orkestranın önüne geçti. Bu işlerden pek anlamıyor olsanız, Nelson Riddle'ın Sinatra için giriş yaptığını sanabilirdiniz. Ama yavaş yavaş ortaya çıkan ses Tony Gardner'inkiydi. Şarkı (şimdi hatırladım) “Back at Culver City” adlı pek tanınmamış, bugünlerde de hiç çalınmayan bir baladdı. Tony Gardner şarkıyı söylerken, saksafon ona satır satır eşlik etti. Şarkının hiçbir sürprizi yoktu ve biraz abartılıydı.

Bir süre sonra müziğe olan ilgim, önümde hayaller içinde yavaş yavaş dans eden Lindy'ye kaydı. Hareketleri rahat ve zarıftı (ameliyatta vücuduna dokunulmadığı aşikârdı), vücudu çok düzgündü. Üzerinde sabahlıkla gece elbisesi arası bir şey vardı. Bir yandan, onunla ilgili dedikoduları hatırlamaya çalışıyordum. Tony Gardner'dan yakın zamanda boşandığını duymuştum galiba; ama şov dünyası dedikodularından uzak olduğum için yanılma payımı hesaba katmalıydım. Diğer taraftan, neden kendini kaybetmiş bir halde dans ediyor ve eğleniyordu?

Tony Gardner'ın bölümü bitti ve piyano solo başladı. Tam bu noktada Lindy gittiği yerden döndü. Etrafta salınmayı bırakıp, uzaktan kumandayla müziği kapattı ve gelip önüme oturdu.

“Olağanüstü, değil mi? Neyi kastettiğimi anladın mı?”

“Evet, çok güzeldi,” derken sadece saksafondan bahsedip etmediğimize emin değildim.

“Kulakların seni yanıltmıyordu.”

“Pardon.”

“Şarkıları söyleyen düşündüğün kişiydi. Artık kocam değil diye şarkılarını çalamaz mıyım yani?”

“Yo, tabii çalarsın.”

“Ve arkadaki müthiş saksafonu da duydun. Neden dinlemeni istediğimi anladın mı?”

“Evet, çok güzeldi.”

“Steve, senin de kayıtların var mı?”

“Var tabii. Hatta odamda birkaç CD bile var.”

“Bir dahaki gelişinde onları getirmeni istiyorum, tatlım. Nasıl çaldığını duymak istiyorum. Getirir misin?”

“Tamam, eğer seni sıkmayacaksa neden olmasın?”

“Hayır, beni sıkmaz, ama umarım her şeye burnumu soktuğumu düşünmüyorsundur. Tony her zaman fazla meraklı olduğumu söylerdi, insanları rahat bırakmamı isterdi, ama bana göre yaptığı züppelikten başka bir şey değildi. Çoğu şöhret sadece şöhretlerle ilgilenmesi gerektiğini sanır. Ben hiçbir zaman öyle yapmadım. Herkesi potansiyel bir arkadaş olarak gördüm. Mesela Gracie benim arkadaşımdır. Evimde çalışanlar da arkadaşımdır. Beni partilerde görmelisin. Herkes birbiriyle son filmleri ya da başka şeyler hakkında konuşurken, ben servis elemanlarıyla ve barmenle sohbet ederim. Bunun meraklı olmakla bir ilgisi olmadığını sanıyorum, sen ne dersin?”

“Yo hayır, bu meraklı olmak değil. Ama bakın. Bayan Gardner...”

“Bana Lindy de lütfen.”

“Bak Lindy, seninle birlikte olmak olağanüstüydü, ama bu ilaçlar beni çok yoruyor. Sanırım gidip biraz yatacağım.”

“Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“Önemli değil. İlaçlar yüzünden.”

“Çok fena. Kendini iyi hissettiğinde kayıtlarınla birlikte gene gel. Anlaştık mı?”

Onu iyi vakit geçirdiğime ve gene geleceğime dair ikna edip kapıdan çıkarken, “Steve, satranç oynar mısın? Ben dünyanın en kötü satranç oyuncusuyum, ama çok şirin bir satranç takımım var. Geçen hafta Meg Ryan getirdi,” dedi.

Odama dönünce minibardan bir kola aldım, yazı masasına oturdum ve pencereden dışarı baktım. Göz alabildiğine uzanan, pembe bir günbatımı vardı. Odam üst katlardan birindeydi, ama çevredeki yollardan geçen arabaları görebiliyordum. Birkaç dakika sonra Bradley'i aradım. Sekreteri beni çok uzun bekletse de, nihayet sesini duydum.

Endişeyle, “Yüzün nasıl?” diye sordu. Bakmam için bıraktığı sevgili kedisini sorar gibiydi.

“Nereden bileyim, hâlâ görünmez adamım.”

“İyi misin? Sesin... moralsiz geliyor.”

“Evet, moralim bozuk. Her şey bir hataydı. Bunu şimdi açıkça görebiliyorum. İşe yaramayacak.”
Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, “Operasyon başarısız mı oldu?” diye sordu.

“Eminim, operasyon çok başarılıdır. Geri kalanı demek istiyorum, yani hedeflediğimiz şey. Bu proje... senin söylediğin gibi yürümeyecek. Beni buna sürüklemene müsaade etmemeliydim.”

“Sana neler oluyor? Sesin çok bunalımlı geliyor. Sana ne içirdiler?”

“Ben iyiyim. Aslında kafam uzun süredir olmadığı kadar iyi çalışıyor. Mesele bu. Gerçekleri görmeye başladım. Proje konusunda söylediklerini dinlememeliydim.”

“Nedir bu proje meselesi? Steve, bu o kadar karmaşık bir durum değil. Sen çok yetenekli bir sanatçısın. Oradan çıktığında her zaman yaptığın işi yapacaksın. Şu anda bir engeli aşıyorsun o kadar. *Proje* filan yok...”

“Bradley, burada durumlar kötü. Sadece fiziksel rahatsızlık değil. Kendime ne yaptığının yeni yeni farkına varıyorum. Hata yapmışım, kendime karşı saygısızlık ettim.”

“Steve, seni bu hale getiren bir neden olmalı? Orada bir şeyler mi oldu?”

“Ha şunu bileydin. Evet, bir şeyler oldu. O nedenle aradım. Beni buradan çıkarıp başka bir otele yerleştirmeni istiyorum.”

“Başka otel mi? Kim olduğunu sanıyorsun? Prens Abdullah mı? Kahretsin, o otelin nesi var?”

“Nesi mi var? Lindy Gardner yan odada kalıyor. Beni davet etti, gittim ve şimdi her dakika çağırıp duracak. İşte yanlış olan bu.”

“Lindy Gardner yan odada mı?”

“Yaşadığım anları hatırlamak istemiyorum. Oradaydım ve kalabileceğim kadar uzun kaldım. Şimdi de Meg Ryan satranç takımıyla satranç oynamamızı istiyor...”

“Steve, bana Lindy Gardner’ın yan odada olduğunu ve onunla vakit geçirdiğini mi söylüyorsun?”

“Kocasının bir şarkısını dinletti. Siktir, şu anda da başka bir tanesini çalıyor sanırım. İşte geldiğim nokta. Seviyem bu artık.”

“Steve, dur bir dakika da, baştan anlat! Lindy Gardner’la nasıl vakit geçirdin?”

Yatıştır gibi oldum ve bir süre Lindy’nin beni nasıl davet ettiğini, neler olduğunu anlattım. Bitirdiğimde, “Ona kaba davranmadın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, ona kaba davranmadım. Kontrollüydüm ama oraya bir daha gitmeyeceğim. Otelimi değiştirmem lazım.”

“Steve, otelini değiştirmiyorsun. Lindy Gardner da sargılar içinde, sen de. Hemen yanı başında. Steve, altın madeni bulmuşsun.

“Zannettiğin gibi değil, Bradley. İçeriden baktığında bir cehennem. Meg Ryan satranç takımını düşünebiliyor musun?”

“Meg Ryan satranç takımı dediğinde ne anlamalıyım? Bütün parçalar Meg Ryan’a mı benziyor?”

“Beni dinlemek istiyor ve bir dahaki sefere CD’lerimi götürmemi bekliyor.”

“İstiyor mu? Ulu Tanrım, Steve, daha bandajların açılmadan her şey yoluna girmeye başladı. Seni dinlemek mi istiyor?”

“Bununla senin uğraşmanı istiyorum, Bradley. Tamam, anladık, başım fena halde belada, aptallığımdan sana inanıp ameliyatı oldum, ama bu durumla da uğraşmak istemiyorum. Önümüzdeki iki haftayı Lindy Gardner’la geçirmek zorunda değilim. Beni başka bir yere taşıman gerekiyor, anlıyor musun?”

“Seni hiçbir yere taşımıyorum. Sen Lindy Gardner’ın ne kadar önemli biri olduğunun farkında mısın? Bir telefonla senin için neler yapabilir? Tamam, Tony Gardner’dan boşandı, ama bu bir şey değiştirmez. Onu takımına dahil et, yeni yüzüne kavuş, bütün kapılar açılacaktır. Beş saniyede

büyükler ligine ışınlanacaksın.”

“Büyükler ligi hayallerin gerçekleşmeyecek, Bradley; çünkü oraya tekrar gitmeyeceğim. Kapıların bana müziğimden başka nedenlerle açılmasını istemiyorum. Senin daha önce söylediklerine de, projeye filan da inanmıyorum...”

“Kendini bu kadar kasarak konuşmasan iyi olur. Dikişlerin için endişeleniyorum...”

“Bradley, çok yakında dikişlerim için endişelenmene gerek kalmayacak; ne yapacağım, biliyor musun? Bu mumya maskesini çıkarıp atacak ve ağzımın kenarlarından girerek yüzümü şekilden şekle sokacağım. Beni duyuyor musun, Bradley?”

İç geçirdiğini duydum. Sonra, “Tamam sakinleş,” dedi. “Sadece sakinleş. Son zamanlarda çok baskı altındasın. Anlayabiliyorum. Eğer şimdi Lindy’yi görmek istemiyorsan ve altın değerindeki fırsatın yanından geçip gitmesini istiyorsan, tamam, seni anlıyorum. Ama nazik ol, e mi? İyi bir mazeret uydur. Köprüleri yakma.”

Bradley’le konuşunca epey rahatlardım ve televizyonda rast geldiğim bir filmin yarısını izleyip, Bill Evans dinleyerek oldukça keyifli bir akşam geçirdim. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Doktor Boris yanında iki hemşireyle geldi ve durumumu beğendi. Sonra, yani saat on bir civarında bir ziyaretçim vardı; birkaç yıl önce San Diego’da bir grupta birlikte çaldığım Lee adlı bir baterist. Onun da menajeri olan Bradley, beni ziyaret etmesini istemişti.

Lee iyi bir arkadaştır; onu gördüğüme memnun oldum. Bir saat kadar kaldı. Ortak arkadaşlarımızla ilgili haberleri, yani kimin hangi grupta olduğunu, kimin pılısını pırtısını toplayıp Avrupa’ya ya da Kanada’ya gittiğini anlattık birbirimize.

“Eski takımdan birçok kişinin buralardan ayrılmış olması çok kötü. Çok güzel anlar paylaştığın insanların nerede olduklarını bile bilemiyorsun,” dedi.

Son fıkraları anlattı ve San Diego günlerimizden bazı anıları hatırlayıp güldük. Ziyaretinin sonuna doğru, “Jake Marvell için ne diyorsun? Durumu nasıl buluyorsun? Tuhaf bir dünya, değil mi?” diye sordu.

“Evet tuhaf ama Jake Marvell her zaman iyi bir müzisyendi. Geldiği noktayı hak ediyor.”

“Evet, ama gene de tuhaf. Jake’in San Diego’da nasıl olduğunu bir hatırlasana. Steve, haftanın her gecesi onu sahnede ezip geçecek durumdaydın. Herifin şimdiki haline bak. Bu durum sadece şansla açıklanabilir mi?”

“Jake daima iyi bir icracı olmuştur. Dahası, saksafoncuların tanınmasına seviniyorum doğrusu.”

“Doğru, hatta bu otelde bile tanınıyor. Bak şimdi ne göstereceğim, sanırım buraya koymuştum,” deyip çantasını karıştırmaya başladı. Bir tane *LA Weekly* çıkarıp, “Evet, işte burada. Simon ve Wesbury Müzik Ödülleri. Yılın Caz Müzisyeni: Jake Marvell. Bakalım ne zamanmış bu olay? Yarın buradaki balo salonunda. Hemen şuracıktaki merdivenlerden inip seremoniye katılabilirsin,” dedi. Dergiyi yerine koydu ve başını salladı. “Jake Marvell. Yılın caz müzisyeni. Ne dersin Steve, kimin aklına gelirdi?”

“Sanırım merdivenlerden aşağı inmeme, ama buradan onun şerefine kadeh kaldırmayı da unutmam.”

“Jake Marvell. Dostum, bu dünyanın içine edilmiş demeyeyim de, ne diyeyim?”

Öğle yemeğinden bir saat sonra telefon çaldı. Arayan Lindy’ydi. “Satranç takımı hazır vaziyette seni bekliyor tatlım,” dedi. “Oynamaya hazır mısın? Hayır deme. Burada sıkıntıdan delirmek üzereyim. CD’lerini de getirmeyi unutma. Seni dinlemek için ölüp bitiyorum.”

Telefonu kapadıktan sonra yatağın kenarına oturdum ve niye karşısında daha güçlü duramadığımı anlamaya çalıştım. Aslında istemediğimi ima bile edememiştim. Belki de bu düpedüz omurgasızlıktı ya da itiraf edemesem de, Bradley’in telefonda savunduklarının etkisinde kalmıştım. Şu anda bunu düşünecek vakit yoktu; çünkü hangi CD’nin onu daha çok etkileyebileceğini bulmak zorundaydım. Avangart çalışmaları ve elektro-funkçılarla geçen yıl San Francisco’da kaydettiklerimi kesinlikle bu işin dışında tutmalıydım. Sonuçta bir tanesinde karar kıldım, temiz bir gömlek giydim, üzerine gene sabahlığımı geçirdim ve yan odaya yollandım.

Onun üzerinde de sabahlığı vardı, ama onunki rahatlıkla bir filmin gala gecesinde giyilebilecek cinsten bir şeydi. Satranç takımı alçak cam masanın üzerine yayılmıştı; karşılıklı oturarak oyuna başladık. Belki ellerimizle bir şeyler yapmak zorunda olduğumuzdan, atmosfer geçen seferkinden daha rahatlatıcıydı. Oynarken kendimizi havadan sudan bahsederken bulduk: Televizyon şovları, en sevdiği Avrupa şehirleri, Çin yemekleri. Daha az isim zikrediliyordu ve o da daha sakindi. Bir noktada anlatmaya başladı:

“Burada delirmemek için ne yapıyorum, biliyor musun? Büyük sırrımı sana söyleyeceğim, ama kimseye hatta Gracie’ye bile tek kelime yok, tamam mı? Gece yarısı yürüyüşlerine çıkıyorum. Bu binanın içinde yürüyorum. O kadar çok boş alan var ki sonsuza kadar yürüyebilirsin. Ve gecenin ölüm sessizliğinde inanılmaz oluyor. Dün gece belki tam bir saat dolaşım. Dikkatli olmalısın; çünkü o saatte hâlâ birkaç görevli etrafta dolaşıyor, ama ben hiç yakalanmadım. Bir ses duyduğumda kaçıp saklanıyorum. Bir keresinde temizlikçiler beni bir saniyeliğine gördüler, ama *pat* diye gölgelerin arasında kaybolmayı başardım. Çok heyecanlı oluyor. Bütün gün hapistesin, sonra neredeyse tamamen özgürsün, gerçekten mükemmel. Bir gece seni de götüreceğim, tatlım. Sana müthiş şeyler göstereceğim. Barlar, restoranlar, konferans salonları. Mükemmel bir balo salonu. Oralarda kimseler yok, her şey kapkaranlık ve boş. Bir de başkanlık süitini keşfettim, çatı katında. Henüz yarısı tamamlanmış, ama içine girdim ve aşağı yukarı yirmi dakika yarım saat kadar her şeyi düşündüm. Hey, Steve, bu hamlem doğru mu? Böyle yaparak senin vezirini alabilir miyim?”

“Oo, alabiliyorsun galiba. Ben bunu görmemişim. Lindy, sen bu oyunda tahminimden daha iyisin. Şimdi ben ne yapacağım?”

“Tamam. Bak sana ne diyeceğim. Sen misafir olduğuna ve benim anlattıklarımın kafanı dağıldığına göre, görmemişim gibi yapacağım. Ne iyiyim, değil mi? Söyle Steve, sana sordum mu hatırlayamıyorum, ama evlisin, değil mi?”

“Evet.”

“Bütün bu olanlar konusunda o ne düşünüyor? Yani demek istiyorum ki bu ameliyat ucuz değil. Bu parayla birkaç ayakkabı daha alabilirdi.”

“Bu konuda olumlu düşünüyor. Zaten onun fikriydi. Şimdi, oyuna odaklanmayan kimmiş bakalım?”

“Hay aksi! Zaten berbat bir oyuncuyum. Burnumu sokmak istemiyorum, ama seni ziyarete geliyor mu?”

“Hayır, hiç gelmedi. Ben buraya gelmeden yaptığımız anlaşma buydu.”

“Sahi mi?” derken kafası karışmış görünüyordu.

“Biliyorum, sana tuhaf gelebilir, ama böyle olmasına birlikte karar verdik,” dedim.

Bir süre sonra, “Tamam da buraya seni ziyarete hiç kimse gelmiyor mu?” diye sordu.

“Ziyaretçilerim oluyor. Hatta bu sabah birlikte çaldığım bir müzisyen arkadaş geldi.”

“Bu iyi. Biliyor musun tatlım, atın nasıl hamle ettiğini bir türlü anlayamadım. Yanlış bir şey yaptığımı görürsen beni ikaz et olur mu?”

“Gayet tabii,” dedim. “Bugün beni görmeye gelen arkadaşım bazı haberler getirdi. Oldukça tuhaftı. Bir rastlantı.”

“Neymiş?”

“San Diego’da çaldığımız yıllardan tanıdığımız bir saksafoncu vardı. Adı Jake Marvell. Belki duymuşsundur. Şimdi ünlü oldu. Biz kendisini tanıdığımızda adsız sansız biriydi. Hatta düpedüz bir düzenbazdı. Blöfçü diye adlandırabileceğimiz türdendi. Notalara nasıl basacağını bile bilmezdi. Son zamanlarda dinlediğimde de hiçbir şey değişmemişti. Bir iki çıkış yaptı ve bugünlerde iyilerin arasında sayılıyor. Sana yemin ederim, eski halinden bir nebze bile farklı değildi. Son haberlerin ne olduğunu biliyor musun? Bu Jake Marvell yarın bu otelde büyük müzik ödülünü alacak. Yılın Caz Müzisyeni. Bu delice bir şey! Bir sürü yetenekli saksafoncu varken, kalkıp ödülü Jake’e veriyorlar.”

Birden kendime gelip durdum ve kafamı satranç tahtasından kaldırıp, hafifçe güldüm. “Ne yapalım?” dedim nazıkçe.

Lindy dikkatini benim üzerimde toplamış, dimdik oturuyordu. “Bu çok fena. Bu adamın iyi çalmadığını söylüyorsun.”

“Üzgünüm, haddimi aştım galiba. Jake’e ödül vermek istiyorlarsa versinler tabii.”

“Ama iyi değilse...”

“Diğerlerinden aşağı kalır yanı yoktur. Ben öylesine konuşuyordum işte. Özür dilerim, söylediklerime boş ver sen.”

“Birden hatırladım. Kayıtlarını getirmeyi unutmadın, değil mi?”

Kanepede yanımda duran CD’yi işaret ettim. “İlgini çeker mi bilmiyorum. Dinlemek zorunda değilsin...”

“Ama istiyorum. Elbette dinleyeceğim. Bir dakika dur bakayım.”

CD’yi ona verdim. “Bu Pasedana’da birlikte çaldığım grup. Standartları çaldık, eski swing’ler ve biraz da bossa nova. Özel bir şey değil, istediğin için getirdim.”

CD’nin kabını inceliyordu. Gözüne yaklaştırmak, “Bu resimde sen de varsın demek,” dedi. “Neye benzediğini merak ediyorum. Daha doğrusu neye *benziyordun?*”

“Ben sağdan ikinciyim. Hawaii gömlekli, ütü tahtasını tutan.”

“*Bu mu?*” Bir bana bir resme baktı. Sonra, “Çok sevimlisin,” dedi. Ben ses tonunda bir acıma hissettim. Anında değişti ve, “Haydi dinleyelim,” dedi.

Bang&Olufsen’e yaklaşırken, “Dokuzuncu parça. ‘The Nearness of You.’ Benim özel kaydım,” dedim.

“İşte ‘The Nearness of You’ geliyor.”

Biraz düşündükten sonra bu parçaya karar vermiştim. Gruptaki müzisyenler en üst seviyedeydi. Hepimiz epey hırslıydık, ama akşam yemeği müşterilerinin istedikleri türde moda parçaları tercih etmiştik. “The Nearness of You” yorumumuzda, benim enstrümanım ön plana çıkıyordu. Gururla söyleyebilirim ki bunun da Tony Gardner’ın orkestrasının düzeyinden aşağı kalır yanı yoktu. Bu parçanın her türlü yorumunu dinlediğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Bizimkini bir dinleyin. Mesela ikinci koroyu. Ya da nakarattan çıktığımız anda, orkestra III-5’ten VIx-9’a geçtiğinde, benim aklınızın hayalinizin almayacağı aralıklarda dolaşarak o tatlı, yumuşacık si bemol majörle devam edişimi. Bizim yorumumuzda renk var, daha önce rastlamadığınız istekler ve pişmanlıklar.

Ben bu kaydın Lindy’nin onayını alacağından emindim. Birinci dakikadan itibaren keyiflendiğini hissettim. CD’yi taktıktan sonra aynen kocasınınkini çalarken yaptığı gibi ayakta durdu ve yavaş ritimde, rüyadaymışçasına sallanmaya başladı. Ama birden ritmik hareketlerinden vazgeçti ve dimdik, arkası bana dönük olarak sessizce dikilmeye başladı. Başı öne eğikti ve konsantre olmuş gibiydi. Başta bunu kötü bir işaret olarak algılamadım. Müzik akıp giderken kendisini kanepeye

atması bana bir şeylerin yanlış gittiğini hissettirdi. Yüzünün ifadesini bandajlardan dolayı göremiyordum tabii. Parça bittiğinde, CD-çaları uzaktan kumandayla durdurdum. O, nasıl oturduysa öyle kalmıştı. Derken eğilip bir piyonu oynattı.

“Çok güzeldi,” dedi. “Bana dinlettiğin için çok teşekkürler.” Bunu biraz formalite icabı söylemiş gibiydi, bunu gizlemeye de çalışmıyordu.

“Belki senin tarzın değildi,” dedim.

“Hayır, hayır,” derken sesi küskün ve kısıktı. “Gerçekten iyiydi. Bana dinlettiğin için teşekkürler.” Piyonu bir karenin üzerine koyarken, “Senin sıran,” dedi.

Ben nerede kaldığımızı hatırlamak için tahtaya baktım. Biraz sonra kibarca, “Belki bu parçanın senin için özel bir anlamı vardı,” dedim.

Bandajlara rağmen bakışlarının sinirli olduğunu fark ettim. “O şarkı mı? Hayır, hiçbir anısı yok,” derken biraz da gaddarca güldü. “*Tony’yle* ilgili mi demek istiyorsun? Yok canım, onun parçalarından biri değildi. Sen çok güzel çalışıyorsun. Gerçekten çok profesyonelce.”

“Gerçekten *profesyonelce*’ ne demek?”

“Bunu bir kompliman olarak söyledim.”

“Profesyonelce,” diyerek ayağa kalkıp CD’yi çıkardım.

“Neye sinirledin?” derken sesi soğuk ve mesafeliydi. “Yanlış bir şey mi söyledim? Üzgünüm. Nazik olmaya çalışıyordum.”

Masaya döndüğümde CD’yi tekrar kılıfına yerleştirdim ama oturmadım.

“Oyunu bitirmiyor muyuz?” diye sordu.

“Eğer bir mahzuru yoksa, yapmam gereken bazı ufak tefek işler var. Telefonlar ve bazı kırtasiye işleri.”

“Niye bu kadar sinirlendin? Anlayamıyorum.”

“Yok canım, sinirlenmedim. Epey geç oldu, o kadar.”

Hiç değilse ayağa kalkarak beni kapıya kadar geçirdi ve soğuk bir tavırla el sıkışarak ayrıldık.

Ameliyattan sonra uyku ritmimin nasıl altüst olduğunu söylemişim. O gece kendimi birden çok yorgun hissettim ve erken yattım. Birkaç saat derin uyumuşum, gecenin köründe aniden uyandım; cin gibiydim, yeniden uykuya dalmam imkânsızdı. Bir süre sonra kalkıp televizyonu açtım. Çocukken gördüğüm bir film buldum ve sesi kısarak sonuna kadar izledim. Bittikten sonra iki vaizin uluyan bir topluluk önünde atışmasına denk geldim. Her şeye rağmen halimden memnundum. Dış dünyadan milyon kilometre uzakta, kendi âlemimdeydim. Bu nedenle telefon çaldığında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

“Steve sen misin?” Lindy’ydi. Sesi tuhaf geldi, sanırım içki içmişti.

“Evet, benim.”

“Geç oldu, biliyorum, ama kapının önünden geçerken altından ışık sızdığını gördüm. Benim gibi uyumakta zorluk çektiğini düşündüm.”

“Sanırım öyle. Burada normal saatlere göre yaşamak imkânsız.”

“Evet, maalesef öyle.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Elbette. Hiçbir sorun yok.”

O anda sarhoş olmadığının farkına vardım, ama ne istediğini kavrayamadım. Bir madde kullanıp uçmuyordu da; garip bir şekilde uyanıktı, belki de bana söylemek istediği bir şey vardı.

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?” diye sordum tekrar.

“Evet, gerçekten her şey... ama bak tatlım yanımda sana vermek istediğim bir şey var.”

“Oo, neymiş o?”

“Söylemek istemiyorum. Sürpriz olsun.”

“Meraklandım. Belki kahvaltıdan sonra uğrar alırım.”

“Aslında şimdi gelip almanı ümit ediyordum. Yani sürpriz burada. Sen de uyanıksın, ben de. Geç olduğunu biliyorum, ama... Dinle Steve, akşamki davranışım için sana bir açıklama borçluyum.”

“Unut onu. Aldırmadım.”

“Bana kızdın çünkü müziğini beğenmediğimi düşündün. Bu doğru değildi. Tamamen tersiydi. Bana çaldığın ‘Nearness of You’yu senin yorumunla dinledikten sonra aklımdan bir türlü çıkaramadım. Aklım demek istemiyorum aslında, kalbimden demeliyim. Gerçekten *kalbimden* çıkaramadım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben zihnimi toparlayamadan tekrar konuşmaya başladı:

“Şimdi hemen gelir misin? Sana doğru düzgün anlatayım. En önemlisi... Yo, yo söylemiyorum. Sürpriz olacak. Hadi gel ve gör. Gelirken CD’ini de getir, olur mu?” Kapıyı açar açmaz, bana adeta bir kurye muamelesi yaparak CD’yi aldı, sonra da beni bileğimden yakalayıp içeri çekti. Üzerinde yine o göz alıcı sabahlık vardı ama biraz dağılmış gibiydi; eteğinin bir tarafı diğerinden daha uzun duruyor, boynuna yakın bir yerde bandajlarının arasından tüy gibi bir tutam yün sarkıyordu. “Sanırım gece yarısı yürüyüşündeydin,” dedim.

“Uyanık olmana o kadar sevindim ki. Sabaha kadar bekleyebilir miydim, bilmiyorum. Dinle şimdi; sana söylediğim gibi, bir sürprizim var. Umarım seversin, sanırım seveceksin. Önce rahatlamamı istiyorum. Senin parçanı tekrar dinleyeceğiz. Kaçınıcı parçaydı bakayım?”

Daha önce oturduğum kanepeye oturdum ve müzik setiyle uğraşmasını seyrettim. Odanın ışığı yumuşaktı ve havada hoş bir serinlik vardı. Derken “The Nearness of You” odayı doldurdu, ses epey yüksekti.

“Diğer müşterileri rahatsız edeceğini düşünmüyor musun?”

“Cehennemin dibine gitsinler. Buraya yeterince para ödüyoruz, dolayısıyla bizim sorunumuz değil. Hişt, dinle. Dinle, dinle!”

Önceden olduğu gibi müzikle sallanmaya başladı ama bu sefer durmadı. Aksine devam ettikçe müziğin içinde daha fazla kayboluyor, biriyle dans edercesine kollarını uzatıyordu. Şarkı bitince CD’yi durdurdu ve odanın öte tarafında bir süre arkası bana dönük halde dikildi. Çok uzun gelen bir süreden sonra yanıma döndü.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi. “Adeta ulvi bir ses. Sen olağanüstü bir müzisyensin. Bir dâhisin.”

“Öyle mi, teşekkürler.”

“Doğrusu, bunu ilk dinlediğimde anladım. Doğrusu bu. Tam da bu nedenle öyle bir tepki verdim. Beğenmemiş gibi yapmam, küstahça tavrım nedendi sanıyorsun?” Yüzünü bana dönerek oturdu ve iç geçirdi. “Tony beni hep eleştirirdi, çünkü bunu her zaman yapardım. Kendime mâni olamıyorum. Gerçekten Tanrı tarafından kutsanmış, yetenekli birine rastladığımda, hep sana yaptığım gibi davranıyorum. Neden olduğunu bilmiyorum, galiba kıskançlıktan. Hani bazen kadınların tavrından anlarsın ya. Odaya güzel bir kadın girdiğinde nefretle gözlerini oymak isterler. Senin gibi birine rastladığımda ben de öyle hissediyorum işte. Özellikle de bu hal hiç ummadığım bir anda beni hazırlıksız yakalarsa. Seni sıradan biri sanmıştım, oysa her şey bambaşka gelişti. Her neyse... Neden o kadar kötü davrandığımı açıklamaya çalışıyorum. Bana kızmakta çok haklıydın.”

Gece yarısına özgü o sessizlik bir süre aramızda asılı kaldı. Sonunda, “Bunları bana açıklaman içimi rahatlattı,” dedim.

Birden ayağa kalktı. “Şimdi sıra sürprizde! Otur orada, kıpırdama.”

Diğer odaya geçti. Dolap kapaklarını açıp kapadığını duyuyordum. Geri döndüğünde elinde bir şey tutuyordu, ama ne olduğunu seçemiyordum; çünkü üzerini beyaz bir ipek mendille kapatmıştı. Odanın ortasında durdu.

“Steve, yanıma gelip bunu almanı istiyorum. Bunu sana takdim edeceğim.”

Kafam karışmıştı ama kalktım. Ona doğru yürürken mendili açtı ve bana doğru parlak pirinç bir heykelcik uzattı.

“Bunu sen hak ediyorsun, dolayısıyla senindir. Yılın Caz Müzisyeni. Belki de tüm zamanların en iyi caz sanatçısı. Tebrikler.”

Heykelciği elime verdikten sonra bandajların üzerinden yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler. Bu sürpriz oldu. Güzel görünüyor. Nedir bu? Bir timsah mı?”

“Timsah mı? Haydi, yapma lütfen. Bu birbirini öpen iki küçük melek.”

“Ha, evet şimdi gördüm. Teşekkürler Lindy. Ne diyeceğimi bilemiyorum, gerçekten çok güzel.”

“Timsah dedin!”

“Özür dilerim. Meleklerden biri bacağını geriye uzattığı için bir an öyle sandım. Şimdi net olarak görebiliyorum. Gerçekten çok güzel.”

“Hak edenin oldu.”

“Duygulandım, Lindy. Gerçekten. Altında ne yazıyor? Gözlüklerim yanımda değil.”

“Yılın caz müzisyeni yazıyor. Zaten başka ne yazabilir?”

Elimde heykelcikle kanepeye döndüm ve bir süre düşündüm. “Lindy, bana verdiğin bu heykelciğe gece yarısı yürüyüşünde rastlamış olabilir misin?”

“Tabii, gayet tabii mümkündür.”

“Anladım. Bunun gerçek ödül olması da mümkün mü? Yani Jake’e verecekleri ödül.”

Lindy birkaç dakika karşılık vermedi ama orada öylece durdu. Sonra, “Gayet tabii gerçek ödül. Sana eski püskü bir şeyi vermemin ne anlamı olabilir? Bir haksızlığın kıyısından dönüldü. Önemli olan da bu. Hey, tatlım kendine gel, bu ödülü hak edenin sen olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Bakış açını gayet iyi anlıyorum, ama yaptığın, hırsızlık gibi bir şey...”

“Hırsızlık mı? Sen bu adamın kötü olduğunu söylememiş miydin? Bir sahtekâr. Üstün yetenekli olan sensin. Asıl hırsız kim acaba?”

“Lindy, bu ödüle tam olarak nerede rastladın?”

Omuzlarını silkti. “Bir yerde rastladım işte. Gittiğim yerlerden birinde. Ofis de diyebilirsin.”

“Bu gece mi aldın?”

“Tabii bu gece aldım. Dün gece bu ödülün haberim yoktu.”

“Yani bir saat önce haberim oldu, demek istiyorsun.”

“Bir saat ya da iki saat. Kim bilir? Bir süre oralarda dolandım. Başkan süitinde vakit geçirdim.”

“Tanrım.”

“Neden endişeleniyorsun? Bunu kaybederlerse yeni bir tane alırlar. Bir yerlerde bir dolap dolusu bunlardan vardır mutlaka. Sana hak ettiğin bir şeyi hediye ettim. Geri çevirmeyeceksin, değil mi Steve?”

“Hayır, geri çevirmiyorum, Lindy. Hassasiyet olsun, takdir olsun, hepsini kabul ediyorum ve gerçekten çok mutluyum. Ama bu gerçek ödülü geri götürmek zorundayız. Aldığın yere bırakmalıyız.”

“Boş ver. Bize ne?”

“Lindy, düşünmeden hareket etmişsin. Ortaya çıkarsa ne yapacaksın? Basının bu haberi nasıl sunacağını kestirebiliyor musun? Dedikodular, skandal. Çevren ne der? Haydi Lindy, insanlar uyanmadan oraya dönelim de, bunun yerini göster.”

Birden azarlanmış bir çocuk gibi oldu. Sonra derin derin iç geçirdi ve, “Sanırım haklısın, tatlım,”

dedi.

Geri götürme kararını alır almaz, Lindy heykелciğı göğsüne bastırđı; ardından, uyuyan otelin boş koridorlarında koşturmaya başladık. Gizli merdivenlerden, arka koridorlardan, sauna odalarından ve parayla çalışan makinelerin olduğı yerlerden geçerken bana yol gösteriyordu. Ne bir ses duyduk, ne birini gördük. Sonunda Lindy fısıldayarak, “Bu taraftaydı,” dedi ve ağır kapıları iterek karanlığı daldık.

İçerisinin boş olduğuna kanaat getirince, Lindy’nin odasından aldığım el fenerini yakıp çevremde gezdirdim. Balo salonundaydık ve eğer dans etmeye kalksaydık beyaz keten örtülü masalar ve iskemleler yüzünden rahat hareket edemezdik. Salonun ortasına tepeden görkemli bir avize sarkıyordu. En uçta orta halli bir şovu kaldırabilecek büyüklükte yüksek bir sahne vardı ve perdeleri inikti. Orta yerde portatif bir merdiven açık unutulmuştu, elektrik süpürgesi ise duvara dayalı duruyordu.

“Bayağı kalabalık bir parti olacak, sanırım dört yüz beş yüz kişı.”

Fenerin ışığını odada dolaştırmaya devam ettim. “Jake’e ödölünü verecekleri yer burası olabilir.”

“Elbette. Bunu bulduğum yerde (heykелciğı kaldırdı) başkaları da vardı. Yılın En İyi Genç Müzisyeni, Yılın R&B Albümü... Kalabalık bir tören olacak.”

El feneri etrafı pek aydınlatmasa da, gözlerim kısa sürede karanlığı alıştı; o zaman her şeyi daha iyi seçmeye başladım. Sahneye bakıp, günün ilerleyen saatlerinde buranın neye benzeyeceğini hayal ettim. İnsanlar en şık hallerinde olacaklar; plak şirketi sahipleri, reklamcılar, gösteri dünyasının şöhretleri kahkahalar ve övgü dolu sözler arasında yerlerini alacaklar; sunucu destekçilerden birinin adını anons ettiğinde gene alkışlar ve bağırışlar duyulacak; kazananlar açıklandığında ise daha içten ve daha yüksek tezahüratlar olacak. Bir an Jake Marvell’i elinde ödölü, San Diego’daki gösterilerde solosunu bitirdiğinde seyirci alkışlarken takındığı kendini beğenmiş gülümsemesiyle bu sahnede hayal ettim.

“Belki de yanlış yaptık,” dedim. “Belki geri getirmemize gerek yoktu ve bu heykелcik de dahil, bulduğun bütün ödölleleri çöpe atmalıydık.”

“Evet,” derken Lindy’nin sesi sorgulayıcıydı. “Gerçekten böyle mi yapmak istiyorsun, tatlım?”

İç geçirdim. “Sanırım hayır, ama ne kadar... iyi gelirdi, değil mi? Ödöllelerin hepsi çöp tenekesini boylasa. Bahse girerim, kazananların hepsi sahtekârdır. Birçoğunda sosisli sandviç yapabilecek kabiliyet bile yoktur.”

Lindy’nin buna bir cevap vermesini bekledim, ama ses çıkarmadı. Konuştuğunda ise sesinde yeni bir nota, daha tatsız bir ton vardı.

“Bunlardan bazılarının ödölü hak etmediğini nereden biliyorsun?”

“Nereden mi biliyorum?” Birden rahatsız hissederek ürperdim. “Nereden bildiğimi bir düşün bakalım. Jake Marvell’i yılın caz sanatçısı olarak seçen bir ekipten başka ne bekleyebiliriz? Ne tip sanatçılar ödöllelendiriyorlardır sence?”

“Onlar hakkında ne biliyorsun? Hatta bu Jake bile ödölü kazanmak için ne kadar çalıştı, biliyor muyuz?”

“Ne oluyor? Şimdi de Jake’in hayranı mı kesildin?”

“Ben sadece fikrimi belirtiyorum.”

“Demek fikrin bu? Sanırım şaşmamalıyım. Bir an için kim olduğunu unutmuşum.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi? Ne cüretle bana böyle şeyler söyleyebiliyorsun?”

Kendimi kaybediyormuşum gibi hissettim birden. Telaşla, “Tamam, çizgiyi aştım. Şimdi gidip şu

ofisi bulalım,” dedim.

Lindy sessizleşmişti, yüzüne bakmaya çalıştıysam da, ne düşündüğünü anlayamadım.

“Lindy, bu ofis nerede? Orayı bulmamız lazım.”

Sonunda elindeki heykelcikle salonun sonundaki bir kapıyı işaret etti. Sandalyelerin arasından geçerek önüne geldiğimizde kapıya kulağımı dayayıp dinledim, hiçbir şey duymayınca dikkatlice açtım.

Balo salonuna paralel dar bir bölmedeydik. Bir köşede loş bir ışık yanıyordu. Elimdeki fenerin de yardımıyla etrafı ancak görebiliyorduk. Burası aradığımız ofis değil, servis tabaklarındaki son düzenlemelerin yapıldığı bir çeşit mutfak bölmesiydi.

Lindy bu yeri biliyordu. Orayı geçip, koridor boyunca ilerledi. Yarı yolda durarak tezgâhın üzerine bırakılmış fırın tepsilerinden birini incelemeye başladı.

“Hey kurabiyelere bak!” derken yeniden sakinleşmiş görünüyordu. “Tabağı jelatinle sarmasalar olmaz mıymış? Açlıktan ölüyorum. Bak bakalım, bunun altında ne var?”

Kubbe gibi bir kapağa doğru birkaç adım daha ilerledi ve kaldırdı. “Şuna bak tatlım, *gerçekten* güzel görünüyor,” dedi.

Besili görünen hindiye doğru eğildi, sonra da kapağı kapatacağına, tencerenin yanına yerleştirdi.

“Sence bunun bir budunu koparsam sorun ederler mi?”

“Sanırım çok bozulurlar, Lindy, ama kimin umurunda?”

“Ne de büyükmüş. Bir budu benimle paylaşmak ister misin?”

“Gayet tabii. Neden olmasın?”

“Tamam. İşte geliyor.”

Hindiye uzandı ve aniden dikleşerek bana döndü.

“Az önce söylediğin cümlelerin anlamı neydi?”

“Hangi cümle?”

“Fikrime şaşırmadığımı söyledin ya hani. Neden öyle dedin?”

“Bak, özür dilerim, niyetim sana saldırmak değildi. Sadece yüksek sesle düşünüyordum, hepsi bu.”

“Yüksek sesle düşünmek mi? Biraz daha düşün öyleyse. Bu adamların bazılarının ödülü hak etmiş olabileceklerini söylemem sana neden bu kadar ters geldi?”

“Bak, söylemeye çalıştığım, yanlış insanların ödüllendirileceği. Olay bu. Ama sen daha iyi biliyor gibisin ve olayın böyle gelişmediğini söylüyorsun...”

“O sanatçılar belki buralara varabilmek için çok çalıştılar ve biraz tanınmayı hak ettiler. Senin gibilerin sorunu ise, tanrı vergisi yeteneğiniz sayesinde her şeye hakkınız olduğunu düşünmeniz. Daima bizden daha iyisinizdir ve hep sıranın en önünde olmayı hak edersiniz. Bazı insanların sizin kadar şanslı olmadığını ve bulundukları yere gelebilmek için çok çalıştıklarını göremezsiniz...”

“Demek, benim çok çalıştığımı düşünmüyorsun? Bütün gün kıcımların üzerine oturduğumu sanıyorsun. Terliyorum, büyük bir güç sarf ediyorum, işe yarar ve güzel bir şey yapmak için göbeğimi çatlatıyorum, sonuçta kim takdir ediliyor? Jake Marvell. Senin gibilerce!”

“Bu ne cüret! Benim ne ilgim var bütün bu olup bitenle? Bugün ödül alanlardan biri miyim ben? Bugüne dek bana bir ödül mü verilmiş? Okulda bile vokal ya da dans performansım için uyduruk bir sertifika olsun alabilmiş miyim? Hayır! Hayır, tek bir boktan ödülüm dahi yok! Sizler sahnede ödüllerinizi alırken, aileleriniz sizi alkışlarken, ben hep izlemek zorundaydım...”

“Vah, vah hiç ödülün yok. Ödülsüzsün demek... Peki, kim ünlü olmuş? Kimin görkemli evleri var?”

Tam o anda birisi elektrik düğmesini çevirdi ve parlak ışıkların altında karşılıklı gözlerimizi

kırpıştırmaya başladık. İki adam, geldiğimiz yolu takip ederek bize doğru ilerliyordu. Koridorun eni ikisinin yan yana yürümesine ancak yetiyordu. Bir tanesi otelin güvenlik görevlisi üniformasını giymiş, dev gibi siyah bir adamdı ki elindeki telsizi başta silah sanmıştım. Yanında açık mavi takım elbiseli, yağlı saçlı ufak tefek bir beyaz vardı. İkisi de pek güler yüzlü değildi. Bir iki metre uzağımızda durdular ve ufak olanı ceket cebinden bir kimlik çıkardı.

“Los Angeles Polis Departmanı’ndan Morgan.”

“İyi akşamlar,” dedim.

Polis ile güvenlik görevlisi bir dakika kadar sessizce bakiştılar. Derken polis sordu:

“Otel müşterisi misiniz?”

“Evet, müşteriyiz.”

Lindy’nin sabahlığının yumuşak kumaşının arkama sürtündüğünü hissettim. Koluma girdiğinde ise artık yan yanaydık.

Her zamankinin aksine uykulu ve bal gibi bir ses tonuyla, “İyi akşamlar memur bey,” dedi.

Polisin cevabı, “İyi akşamlar bayan,” oldu. “Bu saatte ayakta olmanızın özel bir nedeni var mı?”

İkimiz aynı anda cevaplamaya kalkıştık ve gülüştük. Adamların ikisi de ne güldü ne de tebessüm etti.

Lindy, “Uyumakta zorlanıyorduk, yürüyüşe çıkmıştık,” diyerek duruma açıklama getirdi.

Polis, “Sadece bir yürüyüş ha!” derken pırıl pırıl aydınlatılmış mekâna göz gezdirerek, “Belki de yiyecek bir şeyler arıyordunuz?” diye ekledi.

“Doğru söylediniz, memur bey. Biraz acıktık da. Bu gayet anlaşılır bir şey, değil mi?” derken Lindy’nin sesi hâlâ tuhaftı.

Polis, “Sanırım, oda servisi geç saatlere kadar çalışmıyor,” dedi.

“Pek iyi değil,” diye cevapladım.

Polis, “Gayet sıradan bir mönü; biftek, pizzalar, hamburgerler, üç katlı kulüp sandviçler. Biliyorum, çünkü az evvel kendim için sipariş verdim, ama sanırım sizler bu mönüyü beğenmiyorsunuz,” dedi.

Lindy lafa girerek, “Bilirsiniz memur bey, çocukken yaptığımız gibi yasak olan bir şeyleri araklamak çok eğlenceli geliyor.”

Adamların ikisi de bu cevabı eğlenceli falan bulmuş değildi. Ama polis, “Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, ne var ki bu alan müşterilere açık değil ve kısa süre önce bir iki parça kayboldu,” dedi.

“Sahi mi?”

“Evet. Siz bu gece tuhaf ya da şüpheli bir şey gördünüz mü?”

Lindy ile birbirimize baktık ve dramatik bir tavırla bana başını salladı.

“Hayır, tuhaf bir şeye rastlamadık,” dedim.

“Hiçbir şey mi?”

Güvenlik görevlisi bize yaklaştı ve göbeğini içine çekerek tezgâhın önünden geçti. Polis arkadaşı bizi lafa tutarken üzerimizde bir şey taşıyıp taşımadığımızı araştırmayı planladığının farkına vardım.

“Hayır, hiçbir şeye rastlamadık. Nasıl bir şeyden bahsediyorsunuz?” dedim.

“Şüpheli kişiler. Alışılmadık bir faaliyet.”

Lindy korkuyla, “Memur bey, odalara girildiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Öyle bir şey değil, ama bazı değerli eşyalar kayıp.”

Koruma görevlisinin arkadan yaklaştığını hissedebiliyordum.

Lindy, “Ha şimdi anladım, bizi ve eşyalarımızı korumak için buradasınız,” dedi.

“Doğru bildiniz,” derken polisin güvenlik görevlisiyle göz göze geldiğini fark ettim. “Tuhaf bir şeyler oluyor hissine kapılırsanız lütfen hemen güvenliğe haber verin.”

Sorgu sona ermiş gibiydi. Polis bizi dışarı çıkarmak için kenara çekildi. Ben tam bir oh deyip çıkmaya davranmıştım ki Lindy, “Biraz yaramazlık yapalım dedik, buraya gelip bir şeyler atıştırmayı düşündük. Oradaki *pastaların* tadına bakmak istiyorduk, ama sonra güzel bir toplantı için olabileceğini ve her şeyi berbat edebileceğimizi düşünerek vazgeçtik,” dedi.

Polis, “Bu otelin yirmi dört saat çalışan çok iyi bir oda servisi var,” diye tekrarladı.

Lindy’yi dürttüm ama suçlularda sık rastlanan kendisini yakalayanla flört etme psikozuna girmişti.

“Demek siz de kendinize bir şeyler ısmarladınız, memur bey.”

“Elbette.”

“İyi miydi bari?”

“Oldukça iyiydi. Size de tavsiye ederim.”

Lindy’nin koluna girerek, “Beyleri araştırmalarından alıkoymayalım,” dedim, ama duruma uyanmamıştı.

“Memur bey, sakıncası yoksa size bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Buyrun.”

“Biraz evvel tuhaf bir şeyler görmekten bahsediyordunuz. Bizlerde tuhaf bir hal gördünüz mü?”

“Neden bahsettiğinizi anlamadım, bayan.”

“Mesela ikimizin yüzü de bandajlı. Bunun farkına vardınız mı?”

Polis bu son cümleyi doğrulamak istercesine dikkatle bize baktı. Sonra, “Aslında tabii fark ettim, ama kişisel konulara girmek istemedim,” diye cevapladı.

Lindy, “Anlıyorum,” dedikten sonra bana dönerek, “Ne kadar düşünceli, değil mi?” dedi.

“Haydi,” diyerek, bu kez kolundan kuvvetlice çektim. İki adamın da biz çıkışa varana kadar arkamızdan baktıklarını hissettim.

Balo salonunu aşırı bir sakinlikle katettik. Kanatlı kapıları geçer geçmez, paniğe kapılmış bir halde neredeyse koşmaya başladık. Kollarımız birbirine kilitliydi, Lindy’nin rehberliğinde binayı arşınlarken sık sık tökezledik ve kaydık. Derken beni servis asansörüne çekti ve kapılar kapanıp yukarı çıkarken arkasına yaslanarak kendini bıraktı. Bandajların altından çıkarken iyice garipleşen seslerle isterik kahkahalar attığını fark ettim.

Asansörden çıktığımızda gene koluma girdi. “Tamam artık emniyetteyiz,” dedi. “Şimdi seni bir yere götürmek istiyorum. Bu gerçekten görülmeye değer. Elimdekini görüyor musun?” deyip bir anahtar kartını yüzüme yaklaştırdı. “Bakalım bize hangi kapıları açacak?”

Kartı, üzerinde “Girilmez” yazılı bir kapıyı açmak için kullandı, sonra “Tehlikeli. Yaklaşmayın” yazılı ikinci bir kapıyı açtı. Badana ve boya kokan bir bölümdeydik. Tavandan ve duvarlardan kablolar sarkıyordu ve soğuk zeminde lekeler ve benekler göze çarpıyordu. Etrafımızı rahatça görebiliyorduk; çünkü odanın bir tarafı boydan boya camdı (perde veya panjur da takılmamıştı) ve dışarıdan gelen ışık odayı parça parça sarı ışıkla dolduruyordu. Kendi katımızdan daha da yüksekteydik; adeta bir helikopterden izler gibi çevre yolları ve komşu mahalleleri görebiliyorduk.

Lindy, “Burası yeni başkan süiti olacak,” dedi. “Buraya bayılıyorum. Elektrik düğmelerini ve halıyı henüz eklemediler. Yavaş yavaş toparlanıyor. İlk bulduğumda daha eksik gedikti. Şimdi hiç değilse bitince neye benzeyeceğini kestirebiliyorsun. Mesela bu kanepeyi yeni koymuşlar.”

Odanın ortasında üzeri örtülü bir kabartı vardı. Lindy, sanki eski bir arkadaşıyla karşılaşmış gibi, ona doğru giderek kendisini üzerine attı.

“Sana burayla ilgili fantezimden bahsedeceğim.. Galiba buna bir şekilde inanıyorum aslında. Bu odayı benim için yaptıklarını düşünüyorum. O nedenle buraya geliyorum. Burası gerçekten berbat bir haldeydi. Bir de şimdi bak, nasıl şekilleniyor. Müthiş bir değişim olacak.” Yanındaki boşluğa elini

vurdu. “Haydi tatlım, otur da dinlen biraz. Ben içimin çekildiğini hissediyorum, sen de öyle olmalısın.”

Kanepe (ya da örtülerin altındaki her neyse) şaşırtıcı derecede rahattı; içine gömülür gömülmez yorgunluk dalgalarının üzerime geldiğini hissettim.

“Dostum çok uykun var,” derken Lindy’nin tüm ağırlığı omuzlarıma çöktü. “Burası olağanüstü, değil mi? Anahtarını ilk geldiğimde şuradaki oyukta buldum.”

Bir süre sessizce oturduk. Uykulamaya başlamıştım, ama sonra bir şeyi hatırladım.

“Hey, Lindy?”

“Hıı?..”

“Lindy, ödüle ne oldu?”

“Ödül mü? Ah, evet ödül. Onu sakladım. Başka ne yapabilirdim ki? Biliyor musun, tatlım, o ödülü gerçekten sen hak ediyorsun. Umarım bu gece onu sana sunmuş olmamın senin için bir anlamı vardır. Bir hevesle yapılmış bir şey değildi. Üzerinde epeyce düşündüm. Sana çok anlamlı geliyor mu, bilmiyorum. On ya da yirmi yıl sonra hatırlayacak mısın acaba?”

“Gayet tabii hatırlayacağım çünkü bana çok şey ifade ediyor. Fakat Lindy, sakladığını söylüyorsun da, nereye sakladığını bilmiyorum.”

“Hıı...” diye mırıldandı; tekrar uykuya dalmak üzereydi. “Koyabileceğim yegâne yere koydum, yani hindinin içine.”

“Hindinin içine mi koydun?”

“Dokuz yaşındayken de aynısı yapmıştım. Kız kardeşimin topunu da hindinin içine saklamıştım. Bana fikir veren de bu oldu. Cin gibiyim, değil mi?”

“Buna emin olabilirsin.” Kendimi çok yorgun hissediyordum ama kafamı toplamaya çalıştım, “Lindy, iyice sakladın mı peki? Yani polisler şimdiye kadar bulmuşlar mıdır?”

“Hiç sanmam. Dışarı taşan bir tarafı yoktu, eğer bunu soruyorsan. Hem neden oraya baksınlar? Ellerim arkamda, gayet sıkı çalıştım ve iyice içine doğru ittim. Arkama dönüp bakmadım; çünkü o zaman adamlar bir şey yaptığımdan şüphelenirlerdi. Sana bu ödülü vermek istemem öylesine bir hevesten değildi, biliyorsun. Tanrım uykuya ihtiyacım var.”

Adeta üzerime yığıldı. Ardından, horlama sesleri yükseldi. Ameliyatını düşünerek, başını, yanağını omzuma bastırmayacak şekilde yerleştirdim. Sonra ben de kendimden geçmişim.

Silkinerek uyandığımda önümüzdeki büyük pencerede gündoğumunun izlerini gördüm. Lindy hâlâ derin uyuyordu. Onu dikkatlice yan tarafa yatırdım ve ayağa kalkıp gerindim. Pencereye giderek solgun gökyüzüne ve önümüzde uzanıp giden yola baktım. Uykuya dalmadan önce aklımda bir şey vardı; ne olduğunu hatırlamaya çalıştıysam da, beynim sisli ve yorgundu. Sonra birden hatırladım ve kanepeye gidip Lindy’yi sarsarak uyandırdım.

“Ne var? Ne oluyor? Ne istiyorsun?” diyerek gözlerini açmadan uyandı.

“Lindy,” dedim. “Ödül. Ödülü tamamen unuttuk.”

“Sana söylemiştim ya. Hindinin içinde.”

“Tamam, o zaman dinle. O polisler hindinin içine bakmayı akıl edememiş olabilirler, ama önünde sonunda birisi onu bulacak. Belki de şu anda görevliler onu kesiyordur.”

“Ne olacak yani? Onu bulurlarsa ne olur?”

“Eğer bulurlarsa hemen bu konuda rapor verirler. Polis bizi ve hindinin civarında olduğumuzu hatırlar.”

Lindy duruma uyanır gibi oldu. “Ha evet, ne demek istediğini anlıyorum.”

“O heykelciği hindinin içinde buldukları takdirde bizi kolaylıkla suçlayabilirler.”

“Suç mu? Suç diyerek neyi kastediyorsun?”

“Nasıl adlandırdığın önemli değil. Oraya geri gidip, heykelciği hindiden çıkarmalıyız. Sonra nereye bırakacağımız fark etmez, ama şu anda bulunduğu yerde kalamaz.”

“Bunu şimdi yapmamız gerektiğinden emin misin, tatlım? Şu anda o kadar yorgunum ki.”

“Yapmalıyız, Lindy. Öylece bırakırsak başımız belaya girer. Böyle bir hikâyeye basının balıklama atlayacağını tahmin edersin.”

Lindy biraz düşündükten sonra doğruldu, bana baktı ve, “Tamam, haydi oraya dönelim,” dedi.

Bu kez etraftan temizlik sesleri ve koridorlardan gürültüler geliyordu, ama hiç kimseye rastlamadan balo salonuna varabildik. Sabah ortalık daha da aydınlıktı ve Lindy ikili kapının yanındaki ilan tahtasını gösterdi. Plastik, büyük harflerle: J. A. POOL TEMİZLİK ŞİRKETİ - KAHVALTI yazıyordu.

Lindy, “Tevekkeli değil, ödüllerin bulunduğu odayı bulamadık. Bu başka bir balo salonuymuş,” dedi.

“Fark etmez. Aradığımız şey içeride.”

Balo salonunu boydan boya geçtik ve dikkatlice servis odasına girdik. Daha önceki gibi loş bir ışık açık bırakılmıştı; bu kez ayrıca havalandırma pencerelerinden içeri gün ışığı dolmuştu. Görünürde kimseler yoktu, ama çalışma tezgâhlarına bir göz atınca başımızın belada olduğunu fark ettim.

“Görünüşe göre buraya birisi uğramış,” dedim.

Daha önce gördüğümüz bütün tencereler, tepsiler, kek kutuları, gümüş kubbe kapaklı servis tabakları kaybolmuştu. Onların yerine düzgün olarak üst üste dizilmiş tabaklar ve peçeteler vardı.

“Tamam, anlıyorum, bütün yiyecekleri taşımışlar, ama nereye?” diye sordum.

Lindy holün aşağısına kadar gidip baktı, sonra bana dönerek, “Steve, o adamlar gelmeden önceki son halimizi hatırlıyor musun? Bayağı tartışıyorduk,” dedi.

“Evet, hatırlıyorum. Şimdi bunu hatırlatmanın âlemi var mı? Haddimi aştığımı biliyorum.”

“Doğru haklısın, unutam gitsin. Hindi nereye gitti acaba?” Biraz etrafına bakındı. “Biliyor musun Steve, ben çocukken dansçı ve şarkıcı olmayı o kadar çok istemiştim ki. Ve denedim de denedim. Ne kadar denediğimi Tanrı bilir, ama insanlar bana hep güldüler; ben de dünyanın çok adaletsiz bir yer olduğuna karar verdim. Derken büyüdüm ve dünyanın o kadar da adaletsiz bir yer olmadığını düşünmeye başladım. Benim gibi kutsanmamış kişilerden biri olsan bile, mutlaka şansın vardır; güneşte sana da yer bulunur, yani *sıradan* biri olarak kalmazsın. Hiç de kolay olmayacağı kesin, ama insanların dediklerini umursamadan çalışmalısın. Sonunda mutlaka bir şans yakalarsın.”

“Görünüşe göre, sen becermişsin.”

“Dünyanın işleyişi çok komik. Sezgileri çok güçlüymüş, biliyorsun değil mi? Karının, diyorum. Sana bu ameliyatı olmanı söylemesi falan.”

“Onu bu işlerin dışında tutalım. Hey, Lindy, bu yolun nereye çıktığını biliyor musun?”

Salonun ta öbür tarafında, tezgâhların bittiği noktada, yeşil bir kapıya çıkan üç basamak vardı.

Lindy, “Neden bakmıyoruz?” dedi.

Kapıyı bir önceki gibi dikkatlice açtık, derken bir süre ben büsbütün yolumu kaybettim. Çok karanlıktı ve dönmeye çalıştığımda ya bir perdeye ya da boyalı bir muşambaya çarpıyordum. Benden el fenerini almış olan Lindy daha rahat ilerliyordu. Birden tökezleyip, dışarının karanlığına, yani onun beni beklediği yere doğru ilerledim. Fenerin ışığını ayaklarına doğru tutuyordu.

“Karından bahsetmekten çok hoşlanmadığını fark ettim,” diye fısıldadı.

“Tam öyle denemez,” diye cevap verdim ben de fısıldayarak. “Neredeyiz?”

“Seni ziyaret etmiyorum.”

“Tam olarak birlikte olmadığımızı anlamışsındır artık.”

“Özür dilerim. İşine burnumu sokmak istememiştim.”

“Burnunu sokmak istememiş miydin?”

“Hey, tatlım bak. İşte bu! Bulduk.”

Yakında duran masayı işaret ediyordu. Üzerinde bembeyaz bir örtü ve yan yana dizilmiş gümüş kubbe kapaklı servis tabakları vardı.

İlk kapağa giderek dikkatlice kaldırdım. Gayet tabii şişman ve nar gibi kızarmış bir hindi duruyordu. Arkasındaki delikten içeri parmağımı soktum.

“Burada yok,” dedim.

“Daha ilerisini yoklaman lazım. Ben ta içine kadar ittim. Bu kuşlar senin sandığından daha büyük.”

“Sana söylüyorum, bunun içinde bir şey yok. Feneri bu tarafa doğru tut. Diğerini deneyeceğiz.” İkinci hindinin kapağını dikkatlice kaldırdım.

“Biliyor musun Steve, hata ettiğini düşünüyorum. Bu konuyu konuşmaktan utanmamalısın.”

“Neyi konuşmaktan?”

“Karınla ayrı yaşadığımızı.”

“Böyle mi söyledim ben? Yani ayrı yaşadığımızı mı?”

“Sandım ki...”

“İlişkimizin sallantıda olduğunu söyledim. Bu aynı şey değil.”

“Bana aynı şey gibi geldi.”

“Hayır, değil. Geçici bir durum bu, yani deniyoruz. Hey, bir şey buldum. Burada bir şey var. İşte bu.”

“Neden dışarı çıkartmıyorsun tatlım?”

“Ne yaptığımı sanıyorsun? Tanrım! Bu kadar ileriye itmek zorunda mıydın?”

“Şşt! Orada biri var.”

Başta kaç kişi olduğunu söylemek zordu. Ses yaklaşıncı cep telefonuyla konuşan tek bir adam olduğunu fark ettim. Aynı anda tam olarak nerede olduğumuzu anladım. Sahne arkasında dolaştığımızı sanırken, aslında sahnenin tam ortasındaymışız ve önümdeki perde balo salonu ile aramızdaki tek engelmiş. Cep telefonuyla konuşan adam balo salonunu katederek sahneye doğru yürüyordu.

Lindy’ye el fenerini söndürmesini söyledim fısıldayarak ve etraf karardı. Kulağıma eğilerek, “Haydi buradan çıkalım,” dedi; ardından, yavaşça dışarıya kaydığını hissettim. Heykelciği tekrar dışarıya çekmeye çalıştım, ama artık ses çıkartmaktan korkuyordum ve parmaklarımla heykeli kavrayamıyordum.

Ses gittikçe yaklaştı ve adamın tam önüme vardığını hissettim.

“...Benim sorunum değil, Larry. Logoların mönü kartlarının üzerinde olması lazım. Nasıl yapacağınız beni ilgilendirmez. Tamam, öyleyse kendin yap. Evet, doğru anladın, kendin yap ve buraya da kendin getir. Nasıl olacağı umurunda değil. En geç sabah yedi buçukta burada olsun. Masalar iyi görünüyor. İnan bana yeteri kadar masa var. Tamam, kontrol ederim. Tamam, tamam. Evet, hemen şimdi kontrol ediyorum.”

Bu konuşmanın son bölümünde adamın sesi odanın öbür tarafına doğru kaydı. Aynı anda duvar panosundaki bir elektrik düğmesini çevirmiş olmalı ki tam üzerime güçlü bir ışık huzmesi vurdu ve bir ses etrafı sardı, havalandırma çalıştırılmış gibi geldi bana. Birden, bu sesin havalandırmadan değil, önümdeki perdeleri açan düzenekten geldiğini fark ettim.

Meslek hayatım boyunca bu durum sahnede iki kez başıma gelmişti. Tam solo sırası bana

geldiğinde, nasıl başlayacağımı bilemediğimi fark etmişim; hangi perdeden girmeliydim, akorları nasıl değiştirecektim... Ve ikisinde de çocuklardan biri beni kurtarıncaya kadar donup kalmışım. Yirmi yıllık profesyonel müzik yaşantımda sadece iki kez başıma gelmişti bu. Her neyse, bu sefer de o ıslıl ıslıl spotun altında ve açılan perdelerin arasında dondum kaldım. Birden tuhaf bir şekilde olayın dışına çıkıp, perde açılınca ne göreceğimi merak etmeye başladım.

Gözlemlemeye elverişli bir köşeden baktığımda ilk gördüğüm, önümde uzanan balo salonu oldu. Masa düzeni iki paralel şerit halinde arkaya kadar uzanıyordu. Tepemdeki spot salonu gölgeliyordu, ama avizeyi ve görkemli tavanı seçebiliyordum.

Cep telefonlu adam oldukça şişman, kabak kafalıydı; açık renk takım elbisesinin içine yakası açık bir gömlek giymişti. Işıkları yakar yakmaz duvardan uzaklaşmış olmalıydı ki şimdi aşağı yukarı benimle aynı seviyedeydi. Telefonu kulağına yapıştı ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla telefonun diğer ucundakini pür dikkat dinliyordu. Belki de duymuyordu, çünkü gözleri bana sabitlenmişti. O bana bakmaya devam etti, ben de ona; eğer telefondaki ona neden sustuğunu sormasaydı, bu durum sonsuza kadar devam edebilirdi.

“Bir şey yok. Bir şey yok. Bir adam var.” Biraz durakladıktan sonra devam etti: “Bir an için başka bir şey sandım, ama bir adammış. Başı sargılı ve üzerinde sabahlık var. Görebildiğim kadarıyla olup biten bu, ama sanırım tavuk gibi bir şey tutuyor.”

Sırtımı dikleştirip, içgüdüsel olarak kollarımı uzattım ve silkindim. Sağ elim bileğime kadar hindinin içindeydi hâlâ, fakat hindinin ağır çekip yere düşmesiyle planım bozuluverdi. Artık saklama hususunda bir telaşım kalmamıştı, bu yüzden iki elimle dalarak heykelciğe yapıştım. Bu arada adam telefonla konuşmaya devam ediyordu.

“Hayır, aynen söylediğim gibi. Şimdi tavuğu çıkarıyor. O, hayır içinden bir şey çıkarıyor. Hey, dostum o nedir? Bir timsah mı?”

Son sözlerini hayran kaldığım bir soğukkanlılıkla söyledi. Artık heykelcik elimdeydi, hindi ise gümbürtüyle yere düştü. Arkadaki karanlığa aceleyle dalarken, adam arkadaşına, “Nereden bilebilirim? Belki bir sihirbazlık gösterisi filandır,” diyordu.

Kendi katımıza nasıl döndüğümüzü hatırlamıyorum. Sahneden çıkarken gene perde kümelerinin arasında kaybolmuştum ki Lindy beni elimden tutup çıkardı. Sonrasından hatırladığım, kimin gördüğüne veya ne kadar ses çıkardığımıza aldırmadan aceleyle otelin içinde koşturduğumuzdu. Elimdeki heykelciği yolumuzun üzerindeki ilk oda servisi tepsisine, akşamdan kalan yemek artıklarının yanına bıraktım.

Lindy’nin odasına girer girmez kanepeye yığılarak gülmeye başladık. Adeta birbirimizin kucağına çökecek kadar güldükten sonra, Lindy pencereye gidip panjurları kaldırdı. Dışarıda kasvetli bir hava olmasına karşın, az da olsa gün ışığı içeri dolmuştu. Karışık bir içki hazırlamak üzere içki dolabına yaklaştı (dünyanın en seksi alkolü, bedava kokteyldir) ve bana bir bardak uzattı. Yanıma oturacağını sanmışım, ama içkisini yudumlayarak tekrar pencereye yaklaştı.

Bir süre sonra, “Bandajlarının açılmasını dört gözle bekliyor musun, Steve?” diye sordu.

“Evet, sanırım öyle.”

“Daha geçen hafta bile bunu pek düşünmüyordum. Daha çok var gibi geliyordu, ama artık o kadar uzak değil.”

“Doğru söylüyorsun. Benim için de o kadar uzak değil,” dedikten sonra, “Tanrım,” diye sessizce ekledim.

İçkisini yudumlayarak pencereden dışarı baktı. Sonra, “Tatlım, sana neler oluyor?” dediğini duydum.

“İyiym. Sadece biraz uzanmam lazım, o kadar.”

Bir süre bana bakakaldı. Sonunda, “Bak Steve, her şey çok güzel olacak. Boris en iyisidir.

Göreceksin,” dedi.

“Evet.”

“Ne düşünüyorsun? Dinle, bu benim üçüncü ameliyatım. Boris’le ikinci. İnan, çok güzel olacak.

Müthiş görüneceksin ve işlerin de uçuşa geçecek.”

“Belki.”

“Belkisi yok. İnan bana öyle çok fark edecek ki. Dergilerde, televizyonlarda boy göstereceksin.”

Buna cevap vermedim.

Bana doğru birkaç adım attı. “Hey, haydi neşelen! Bana hâlâ kızgın değilsin, değil mi? İkimiz iyi bir takım olduk. Sana bir şey daha söyleyeyim, bundan böyle beni takımında bil. Kahrolası bir dâhisin; ben de işlerinin iyi gitmesi için elimden geleni yapacağım.”

“İşler gene de düzelmeyecek, Lindy,” derken başımı iki yana salladım. “İşe yaramayacak.”

“Sen öyle san. İnsanlarla konuşacağım. Sana iyiliği dokunabilecek insanlarla.”

Başımı iki yana sallamaya devam ettim. “Çok sağ ol, ama işe yaramaz. Hiçbir zaman da yaramadı. Bradley’i dinlememeliydim.”

“Hey, kendine gel. Artık Tony’yle evli olmayabilirim ama bu kasabada hâlâ dostlarım var.”

“Elbette, Lindy. Bunu biliyorum. Ama faydası yok. Beni bu işlere sokan, menajerim Bradley’dir. Onu dinlemekle aptallık ettim ama başka çarem yoktu. Herhalde son zekâ pırıltımı da kaybettiğim bir anda yepyeni teorisiyle aklımı çeldi. Bunun karım Helen’in fikri olduğunu söyledi. Aslında beni terk etmemişti de, bu durum planın bir parçasıydı. Her şeyi benim bu ameliyatı olmam için planlıyordu. Bandajlar açılınca tekrar bana dönecekti ve her şey yoluna girecekti. Bunlar Bradley’in söyledikleriydi. Daha bunları anlatırken, hepsinin saçmalık olduğunu anlamıştım, ama ne yapabilirdim? Sonuçta bir ümit ışığıydı. Bradley bunu kullandı çünkü o öyle biridir, anlıyor musun? Kopuk herifin tekidir. İşi gücü büyükler ligidir. Helen’in bana dönüp gelmemesi umurunda değil.”

Sustum; Lindy de bir süre bir şey söylemedi. Sonra, “Bak tatlım, dinle. Umarım karın geri döner. Gerçekten. Eğer dönmezse de, bakış açını biraz geliştirmelisin. Olağanüstü biri olabilir, ama hayatta birini sevmekten çok daha önemli şeyler var. Ortaya çıkmalısın, Steve. Senin gibi birinin halkın arasında işi yok. Bana bak. Bu bandajlar açılınca aynen yirmi yıl önceki gibi görüneceğim. Bilmiyorum. Kendime yeni bir koca aradığım dönemden bu yana çok zaman geçti, ama ortaya çıkıp yeniden başlayacağım,” dedi. Bana doğru gelerek omzuma dokundu. “Bence çok yorgunsun. Biraz uyuduktan sonra daha iyi hissedeceksin. Dinle. Boris en iyisidir ve ikimiz için de durumu düzeltecek en doğru dokunuşları yapmıştır. Göreceksin.”

Bardağımı masanın üzerine koyup ayağa kalktım. “Sanırım haklısın. Dediğin gibi, Doktor Boris en iyisi ve seninle ben de iyi bir takım olduk.”

“Evet, bu gece *müthiş* bir takımdık.”

Uzanıp ellerimi omuzlarına koydum ve bandajlı yanaklarının ikisini de öptüm. “İyi bir uyku çek,” dedim. “Sonra tekrar gelirim, satranç oynarız.”

O sabahтан sonra birbirimizi pek görmedik. Sonraları düşündüğümde, o gece söylememem gereken, hatta özür ya da açıklama gerektiren bazı şeyleri söylediğimi hatırladım. Odasına dönüp de kanepenin üzerinde gülüşürken bunları tekrar gündeme getirmek gereksiz görünmüştü. Sabah vedalaştığımızda her şeye rağmen aramızın iyi olduğunu düşünmüştüm. Öyle olsa bile, Lindy’nin nasıl değişebildiğini de artık biliyordum. Belki olanları hatırlayıp bana tekrar kızmaya başlamıştı. Neyse, ondan beklediğim telefon ne o gün ne de ertesi gün geldi. Onun yerine, duvarın ötesinde üst

ste yüksek sesle aldığı Tony Gardner plakları duyuluyordu.

Dört gün sonra odasına tekrar gittiğimde beni gayet hoş karşıladı ama mesafeliydi. İlk günkü gibi ünlü arkadaşlarından bolca bahsetti; fakat bu kez, bana yardımcı olabileceklerini eklemedi. Bu duruma hâlâ aldırmıyordum. Satranca başlamayı denedik ama sürekli telefonu çalıyordu ve o da konuşmak için yatak odasına geçiyordu.

Derken iki akşam önce kapımı çalıp, otelden çıkmaya hazırlandığını bildirdi. Boris, durumundan memnun kalmış ve bandajlarını evinde amayı kabul etmişti. Dostça veda szcklerimizi söyledik, ama esas vedamızı o sabah onu bandajlı yanaklarından öptüğümde etmiştik sanki.

Lindy Gardner’la komşuluğumun hikâyesi bu. Ona iyilikler dilerim. Bana gelince, yüzümdeki peenin açılmasına altı gün kaldı; saksafonumu almama müsaade edilmesine ise daha zaman var sanırım. Aslında artık bu yaşama alıştım ve gayet iyi vakit geçiriyorum. Dn Helen arayıp nasıl olduğumu sordu. Ona Lindy Gardner’la tanıştığımı söylediğimde pek etkilenmedi sanki.

“Tekrar evlenmemiş miydi?” diye sordu. Onu bu konuda aydınlattığımda, “Ha, haklısın. Diğeriyle karıştırdım. Bilirsin işte, adı neydi onun?” dedi.

nemsiz şeyler üzerine uzun uzun konuştuk: Televizyonda seyrettiğı şeyler, arkadaşının bebeğıyle onu ziyarete gelmesi. Sonunda Prendergast’ın beni sorduğunu söylerken sesinde hafif bir tedirginlik vardı. Neredeyse, “Alo, âşığının adını söylerken sende bir sıkıntı mı fark ediyorum?” diyecekken demedim. Selam yolladım, o da konuyu tekrar açmadı. Tek bildiğim, Prendergast’a ne kadar müteşekkir olduğumu söylememi istediğıydi.

Kapatmak üzereyken anne babalarımıza her zaman söylediğimiz tarzda, “Seni seviyorum,” dedim. Bira saniyelik bir sessizlik oldu, sonra o da aynı rutin tonda cevapladı. Sonra kapattı. Bunun ne anlama geldiğini Tanrı bilir. Artık bandajların açılmasını beklemekten başka yapacak bir şey yok. Sonra ne olacak? Belki Lindy haklı. Belki de onun dediğı gibi, bir projeye ihtiyaım var ve hayatta bir insanı sevmekten çok daha önemli şeyler olduğunu kabul etmeliyim. Kim bilir, belki de bu dönem benim için bir dönüm noktasıdır ve büyükler ligi beni bekliyordur. Belki de Lindy haklı.

Çellistler

Baba filminin tema müziğini öğle yemeğinden beri üçüncü çalışımızdı; bu yüzden de meydanda oturan turistlerin kaç tanesinin son çalışımızdan bu yana orada olduklarını tespit etmek için etrafta göz gezdirdiyordum. İnsanların sevdikleri bir parçayı defalarca dinlemeye itirazları olmaz, ama yine de bunu çok sık tekrarlamamak gerekir çünkü bu kez de düzgün bir repertuarınız olmadığından şüphelenebilirler. Bu mevsimde ise parçaların tekrar edilmesi genellikle kabul görür. İlk güz rüzgârları ve fahiş kahve fiyatları yüzünden sağlam bir müşteri kaybı yaşanır. Her neyse, meydandaki yüzleri bu nedenle inceliyordum ki Tibor’a rastladım.

Kolunu sallıyordu. Bize el salladığını sandım ama sonra garsonun dikkatini çekmeye çalıştığını anladım. Yaşlanmış, biraz kilo almıştı, ama görür görmez tanıdım. Ellerimi saksafonumdan çekmediğim için, yanımda akordeon çalan Fabian’a başımla işaret ettim. İşte tam o anda etrafımdaki grup elemanlarına baktığımda, Fabian’la benden başka, Tibor’la tanıştığımız yazdan kalan kimse olmadığını fark ettim.

Tamam, yedi yıl önce olup bitmiş bir şeydi, ama şoku hâlâ sürüyordu. Her gün aynı elemanlarla çalınca, aileniz gibi olurlar, hatta hepsini kardeşleriniz gibi görürsünüz. Arada sırada birileri aranızdan ayrıldığında sizinle teması kaybetmeyeceğini umar, Venedik ya da Londra gibi yerlerden kart atacağını ya da yeni grubunun bir polaroid resmini yollayacağını düşünürsünüz; sanki geride bıraktığı köyündeki evine yazar gibi. Böyle anlarda ise her şeyin ne kadar çabuk değiştiği birdenbire kafanıza dank eder. Bugün bağrınıza bastığınız dostlar yarın Avrupa’ya dağılır, hiç gitmeyeceğiniz meydanlarda, kafelerde *Baba*’nın tema müziğini ya da “Autumn Leaves”i çalan yitik yabancılar oluverirler.

Parçamızı bitirdiğimizde, Fabian “özel bölümünün” tam ortasında dürtülmekten rahatsız olduğunu belirtmek için bana pis pis baktı; tam olarak solo değildi, ama keman ve klarnetin sustuğu, benim arka planda alçak tonda çaldığım, onunsa akordeonuyla eşlik ettiği ender anlardan biriydi. Şemsiyenin altında kahvesini karıştıran Tibor’u işaret edip durumu açıklamaya çalıştığımda, Fabian başta onu hatırlayamadı. Sonunda, “A, evet hatırladım. Çellocu çocuk. Acaba hâlâ o Amerikalı kadınla beraber mi?” diye sordu.

“Tabii ki hayır. Hatırlamıyor musun, o mesele daha o zaman bitmişti,” dedim.

Fabian omzunu silkti, dikkatini nota sayfalarına yöneltti ve bir sonraki parçamıza başladık.

Fabian’ın fazla ilgi göstermemiş olması biraz canımı sıktı, ama sanırım o, bu genç çelliste ilgi duyanlar arasında değildi. Fabian barlarda ve kafelerde çalan alaylı müzisyenlerdendi. Kemancımız Giancarlo ya da başımız Ernesto gibi eğitim almamıştı. Onlar Tibor gibi bir müzisyeni büyüleyici bulurlardı. Hatta Tibor’un kalburüstü bir eğitim alması ve hâlâ bir geleceğinin olması nedeniyle, beğenilerine biraz kıskançlık karıştığını bile söyleyebilirdim. Ama haklarını teslim etmeliyim; onlar bu dünyanın Tiborlarını kanatları altına almak isteyen kişilerdir, onunla bir süre ilgilenir ve ileride doğabilecek hayal kırıklıklarına hazırlarlar.

Yedi yıl önceki o yaz, bu şehir için bile hiç olmadığı kadar sıcaktı, hatta zaman zaman Adriyatik kıyısında olduğumuz hissine kapılıyorduk. Dört aydan fazla bir süre dışarıda çaldık (meydana ve masalara dönük kafe tentesinin altında). Etrafımıza yerleştirilmiş üç dört elektrikli pervaneye rağmen sürekli terliyorduk. Çoğu Almanya ve Avusturya’dan gelen oldukça yoğun turist kalabalığı ya da sıcak plajlarda atlatan yerliler için elverişli bir hava denebilirdi. O yaz aynı zamanda Rusları fark ettiğimiz ilk yazdı. Rus turistler artık o kadar da ilgimizi çekmiyorlar çünkü diğerlerinden farkları

kalmadı; fakat o günlerde durup bakma ihtiyacı duymamıza yol açacak kadar ender görülürlerdi. Tuhaf kılık kıyafetleriyle okula yeni başlamış çocuklar gibi dolanıp dururlardı. Tibor'u ilk gördüğümüzde, dinlenme molasında bize ayrılan büyük masanın etrafında kendimizi toparlamaya çalışıyorduk. Yakınımızda oturuyordu ve çellosunun kutusunu durmaksızın hafifçe itekleyerek gölgede tutmaya çalışıyordu.

Giancarlo, “Şuna bakın, çulsuz bir Rus müzik öğrencisi. Yaptığına bakın şunun! Parasını ana meydandaki kafelerde harcıyor,” dedi.

Ernesto ise, “Enayiliğinden şüpheniz olmasın, ama romantik bir enayi. Bu meydanda oturabildiği sürece açlığından mutluluk bile duyabilir,” dedi.

İnceydi, açık sarı saçlı ve modası geçmiş gözlükler takan bir gençti; onu bir pandaya dönüştüren büyük kalın çerçeveleri vardı. Her gün gelirdi. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama bir süre sonra molalarda birlikte oturup konuşmaya başlamıştık. Eğer akşam programımız sırasında gelmişse, bitirince onu da çağırır, şarap ve çörek ikram ederdik.

Çok geçmeden Tibor'un Rus değil Macar olduğunu, görüldüğünden daha büyük olması gerektiğini, çünkü Londra'daki Kraliyet Müzik Akademisi'nde eğitim aldıktan sonra iki yıl Viyana'da Oleg Petroviç'in kadrosunda çaldığını öğrendik. Yaşlı maestro ile zorlu bir başlangıçtan sonra efsanevi müzisyenlerin zaman zaman hızlı atan nabzını tutma konusunda deneyim kazandığı Viyana'dan kendine güveni sağlam bir biçimde ayrılmıştı; o dönemde Avrupa'nın pek çok ülkesinde çalmak üzere bir seri küçük ama prestijli antlaşma yapmıştı. Fakat bu konserlerin talep yetersizliğinden dolayı bir bir iptal edilmeye başlaması, onu nefret ettiği müziği çalmak zorunda bırakmıştı. Adamların cimriliği yüzünden, yatak ve yiyecek için de yüklü ödemeler yapması gerekiyordu.

Sonuçta şehrimizin başarılı Sanat ve Kültür Festivali (o yaz onu buralara getiren buydu) ona ihtiyacı olan desteği sağlamıştı. Bir de Kraliyet Akademisi'nden eski bir arkadaşı kanalın kıyısındaki dairesinde kalmasını teklif edince, hiç düşünmeden kabul etmişti. Şehrimizde bulunmaktan keyif aldığını, ama sürekli nakit sıkıntısı çektiğini söylemişti. Ara sıra resitalleri olsa da, bir sonraki adımını çok iyi düşünmeliydi.

Tibor'un endişelerini dinledikten bir süre sonra, Giancarlo ve Ernesto onun için bir şeyler yapmamız gerektiğine karar verdiler. Bunun üzerine Tibor, Giancarlo'nun otel dünyasında sıkı bağlantıları olan Amsterdamlı uzak akrabası Bay Kaufmann'la tanıştırıldı.

O akşamı çok iyi hatırlıyorum. Henüz yazın başlarındaydık. Bay Kaufmann, Giancarlo, Ernesto ve bütün takım kafenin arka odasında oturuyor, Tibor'un çellosunu dinliyorduk. Delikanlı, Bay Kaufmann'ın kendisini dinlemeye geldiğinin farkındaydı; bu yüzden o gece çalmaya ne denli hevesli olduğunu hatırlayınca ilginç geliyor. Açıkçası Tibor bizlere şükran duyuyordu ve Bay Kaufmann'ın Amsterdam'a dönünce onun için elinden geleni yapacağını duyduğuna da memnun olmuştu. İnsanlar Tibor'un o yaz kötü yönde değiştiğini, büyüklük taslamaya başladığını, bunların hep o Amerikalı kadın yüzünden olduğunu söylüyorlar ya, eh, bunda doğruluk payı olabilir.

Tibor, kadını günün ilk kahvesini yudumlarken fark etmişti. O dakikada meydana hoş bir serinlik hâkimdi (kafe sabah saatlerinde güneş almaz) ve parke taşları belediye işçileri tarafından sulandığından hâlâ ıslaktı. Kahvaltısını etmediği için yan masadaki kadının ısmarladığı meyve suyu karışımlarına, –açıkçası daha saat on bile olmadığından, sırf açgözlülüğten ısmarladığı– midye buğulamaya imrenerek bakıyordu. Kadın da kendisine arada sırada bakıyor gibi gelmişti, ama üzerinde durmadı.

O zamanlar bize, “Çok hoş, hatta güzel görünüyordu,” diye anlatmıştı. “Ama gördüğünüz gibi,

benden on ya da on beş yaş büyük. Dolayısıyla başka bir şeye yormadım.”

Kadını unutmuş ve komşusu öğle yemeğine gelmeden evvel bir iki saat prova yapmak üzere eve dönmek için hazırlığa başlamıştı ki birden onu önünde dikilmiş buldu.

Kadının ışıltısı etrafa yayılıyordu ve davranışı birbirlerini çoktan beri tanıdıkları izlenimini veriyordu. Aslında Tibor utangaçlığından ona selam bile vermemişti. O ise testi geçememiş bir öğrenciyi affediyormuşçasına bir elini omzuna koyarak, “Geçen gün San Lorenzo’daki resitalinizdeydim,” dedi.

Tibor, cevabının çok aptalca olduğunu fark etmesine rağmen, “Teşekkür ederim,” demekle yetindi. Kadın ona pırıl pırıl gözlerle bakmaya devam edince de, “Evet, doğru, geçenlerde San Lorenzo Kilisesi’nde bir resital verdim,” diyebildi.

Kadın güldü ve hemen karşısındaki iskemleye oturdu. “Bu cevabını, bir dizi konser anlaşması yapmışsın havasında söyledin,” derken, sesinde alaycı bir tavır seziliyordu.

“Öyle bir izlenim edindiyseniz, kendimi yanlış ifade etmişim demektir. İzlediğiniz resital son iki aydaki tek performansımdı.”

“Ama daha yeni başlıyorsun. Bazı taahhütler alabiliyorsan, o bile yeterlidir. Ayrıca o gün oldukça iyi bir kalabalığa çaldın.”

“Kalabalık mı? Sadece yirmi dört kişi vardı.”

“Öğleden sonraydı. Bir öğleden sonra resitali için iyi bir sayı.”

“Şikâyet etmemeliyim, ama gene de kalabalık değildi. Yapacak daha iyi bir şey bulamayan turistler topluluğundan ibaretti.”

“O kadar ayrımcı olmamalısın. Her şeyden önce, ben oradaydım. Yani o turistlerden biriydim.” Tibor kızarmaya başlayınca (çünkü kadını gücendirmek istememişti), koluna dokunarak gülümseyip, “Daha yolun başındasın. Dinleyici sayısını kafana takma. Sen bunun için çalmıyorsun ki,” dedi.

“Dinleyici kitlesi için çalmazsam, ne için çalacağım peki?”

“Benim söylediğim o değil. Demek istediğim, kariyerinin bu aşamasında yirmi kişi ya da iki yüz kişi fark etmez. Neden mi? Çünkü sende her müzisyende olmayan bir şeyler var.”

“Bir şeyler mi var?”

“Evet, aynen öyle. *Potansiyelin* var.”

Tibor içinden yükselen kaba kahkahayı güç bela bastırmıştı. Ona sitem etmektense kendini kınıyordu çünkü en azından kadının kendisine “üstün” ya da “yetenekli” demesini beklemişti ve onu ne kadar yanlış yorumladığını anlayınca sarsılmıştı. Kadın devam ediyordu:

“Bu etapta beklentin, doğru kişinin gelip seni dinlemesi için çalmak olmalı. Ve o kişi de pekâlâ salı günü çaldığın yirmi kişilik topluluğun arasında, yani o mekânda olabilirdi.”

“Organizatörleri saymazsak, toplam yirmi dört kişi...”

“Yirmi dört veya her neyse. Demek istediğim, rakamlar önemli değil şu anda. Önemli olan o tek kişi.”

“Plak şirketinden gelen adamı mı kastediyorsunuz?”

“Plak mı? Hayır, hayır, onun da zamanı gelir. Ben seni parlatacak olan kişiden bahsediyorum. Seni duyacak, iyi eğitim almış, alelaide biri olmadığını anlayacak birinden. Şu anda kozanın içinde olduğunu görüp biraz yardımla seni kelebeğe dönüştürecek olandan.”

“Anlıyorum. Acaba sizin bu kişi olma ihtimaliniz var mı?”

“Yok canım. Gururlu bir delikanlı olduğunu görebiliyorum; ama bana öyle geliyor ki bu işi bilenler sana yol göstermek için kapıda kuyruk olmuş değil. En azından benim kalibremdekiler.”

Tibor birden muazzam bir gaf yaptığıının farkına vararak kadının mimiklerini dikkatlice inceledi. Kadın güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve delikanlı onun soylu ve oldukça yumuşak ama hayal kırıklığı

ve öfke de okunan yüzünü görebiliyordu artık. Onu daha iyi tanıyabilmek amacıyla bakmaya devam etti ama sonunda, “Özür dilerim, siz herhalde tanınmış bir müzisyensiniz,” demeye mecbur kaldı.

Kadın gülümseyerek, “Ben Eloise McCormack,” diye kendini tanıtip elini uzattı. Maalesef bu isim Tibor’a bir şey ifade etmiyordu. Tereddütte kaldığını fark etti. İlk anda şaşırılmış gibi yapıp, “Sahi mi? Çok enteresan,” derken, birden kendine geldi ve bu tür bir aldatmacanın dürüstlük olmadığını hatta birazdan kendisini zor durumda bırakacağını düşündü. Sonuçta sırtını dikleştirip, “Bayan McCormack sizinle tanışmak büyük bir şeref. İnanmanızın çok güç olduğunu biliyorum, ama açıklayacağım durumu gençliğime ve Demirperde gerisindeki Doğu Bloku ülkelerinden birinde büyümüş olmama bağlayarak sizden özür diliyor, bugün dahi ünlü film yıldızlarını ya da politikacıları hiç tanımadığımı bilmenizi istiyorum. Sonuçta sizin de tam olarak kim olduğunuzu bilmiyorum...” dedi.

Kadın, “Bu açıklaman övgüye değer derecede dürüstçe oldu,” demesine rağmen açıkça kırılmıştı ve coşkusu sönmüştü. Belirsizlikle geçen birkaç dakikadan sonra Tibor, “Siz tanınmış bir müzisyensiniz, değil mi?” diye sordu.

Kadın başını eğerek onaylarken, gözlerini kaçırarak meydanın ilerisine doğru baktı.

Tibor, “Bir kez daha özür diliyorum,” dedi. “Elbette sizin gibi bir müzisyenin benim resitalime gelmesi büyük bir şeref. Enstrümanınızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

Kadın çabucak, “Tıpkı senin gibi çello,” diye cevapladı. “Bu nedenle seni dinlemeye gelmiştim. Seninki gibi mütevazı, küçük bir resital olsa bile, kendimi durduramıyorum. Geçip gidemiyorum. Adeta bir görev hissiyle hareket ediyorum.”

“Görev mi?”

“Başka nasıl adlandırabileceğimi bilemiyorum. Bütün çellistlerin iyi çalmasını arzuluyorum. Güzel çalmalarını istiyorum. Sık sık yanlış çaldıklarını görüyorum.”

“Affedersiniz, sadece biz çellistlerin mi yanlış çaldıklarını düşünüyorsunuz, yoksa bu bütün müzisyenler için geçerli mi?”

“Bu durum diğer enstrümanlar için de geçerli olabilir, ama ben çellistim, dolayısıyla diğer çellistleri dinlerim ve bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiğimde... Mesela geçen gün şehir müzesinin lobisinde birkaç genç müzisyene rastladım. İnsanlar hızla yanlarından geçip gidiyorlardı, ben ise durup dinlemek zorundaydım. Yanlarına gidip konuşmamak için kendimi zor tuttum, tahmin edeceğin gibi.”

“Yanlış mı çalıyorlardı?”

“Tam olarak yanlış denemez. Ama... işte, olmuyordu. Senin de gördüğün gibi, çok şey bekliyorum. Kendime koyduğum çıtaya herkesin erişmesini beklemek hata, biliyorum. Henüz öğrenciydiler herhalde.”

Konuşmaya başladıklarından beri ilk kez arkasına yaslandı ve ortadaki çeşmede bağırp çağırarak birbirlerini ıslatan çocukları seyretti. Sonunda Tibor, “Bu dürtüyü belki salı günü de hissettiniz. Yani dinledikten sonra yanıma gelip fikir verme dürtüsünü,” dedi.

Kadın gülümsedi, ama sonradan yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. “Evet, gerçekten hissettim; çünkü seni dinlediğim zaman adeta bir zamanlarki Eloise’i duydum. Beni affet, şimdi söyleyeceğim şey biraz incitici olabilir, ama gerçek şu ki henüz doğru yolda değilsin ve ben senin doğru yolu bulman için yardım etmeyi çok isterim. Ne kadar çabuk başlarsak o kadar iyi olur.”

Tibor buna karşılık olarak, “Oleg Petroviç’in özel öğrencisi olduğumu belirtmeliyim,” diyerek, kadının tepkisini bekledi. Şaşırtıcı bir biçimde, kadın gülümsemesini zorla bastırıp, “Ha, evet, Petroviç,” dedi. “Bir zamanlar saygın bir müzisyendi. Öğrencilerinin gözünde hâlâ saygıdeğer bir kişilik olduğunu biliyorum da, birçoğumuza göre fikirleri, yaklaşımı...” Başını sallayarak ellerini iki

yana açtı. Tibor öfkeden konuşamayacak halde ona bakakalırken, kadın elini bir kez daha onun koluna koyarak, “Fazla ileri gittim. Buna hakkım yoktu. Seni rahat bırakıyorum,” dedi.

Eloise ayağa kalktığında Tibor’un öfkesi yatışmıştı çünkü karakteri gereği insanlara uzun süre kızgın kalamazdı. Bunun yanı sıra kadının eski öğretmeni için söyledikleri derinlerde gizli bam teline dokunmuştu; bunlar kendi kendine itiraf edemediği düşüncelerdi. Kafasını kaldırıp ona baktığında yüzünün karmakarışık olduğunu farkındaydı.

“Belki bildiğin bazı şeyleri düşündürttüğüm için şu anda bana çok kızgınsın, ama sana yardımcı olmak istiyorum. Eğer bunu tekrar konuşmaya karar verirsen, beni karşıda, Excelsior Oteli’nde bulabilirsin,” dedi.

Kadının Tibor’a parmağıyla işaret edip, gülümseyerek kapısına doğru yol aldığı otel şehrimizin en görkemli otelidir. Yeri kafenin tam karşısında, meydanın öbür ucundadır. Kadın meydanın ortasındaki çeşmenin yanında durup birkaç güvercini rahatsız ederek el sallayana kadar, Tibor onu seyretmişti.

Tibor sonraki günlerde defalarca bu karşılaşmayı düşünürken buldu kendini. Öğretmeninin Petroviç olduğunu gururla söylediğinde kadının dudağının kenarına yerleşen alaycı tebessümü hatırladıkça öfkesi tazeleniyordu. Düşündükçe, aslında eski hocası adına sinirlenmediğini fark etti. Esas mesele, Petroviç’in adının daima belli bir etki yaratacağı, ilgi ve saygı uyandırmak için onun ismini rahatça kullanabileceği fikrine kendini alıştırmış olmasıydı; başka bir deyişle, bu ismi dünyanın neresine giderse gitsin rahatça kullanabileceği bir giriş bileti olarak görmesiydi. Bu ismin kesinlikle böyle bir ağırlığı bulunmaması ihtimaliyle yüzleşmek onu sarsmıştı.

Meydanda oturduğu saatlerde, Eloise McCormack’in ayrılırken yaptığı daveti de hatırladığından, gözü ister istemez meydanın öbür ucundaki, önünde limuzinlerin ve taksilerin fink attığı Excelsior Oteli’nin girişine kayıyordu.

Sonunda, tanıştıklarının üçüncü günü meydanı geçip büyük, mermer döşeli lobiye girdi ve resepsiyona Eloise McCormack’in odasını aramalarını söyledi. Adını soran resepsiyonist telefonda birkaç cümle ettikten sonra ahizeyi uzattı.

Kadın, “Özür dilerim, geçen gün adını sormayı unutmuşum, kim olduğunu çıkarabilmem biraz vakit aldı. Gayet tabii seni hatırlıyorum. Hatta sık sık seni düşündüm. Konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama bunu doğru dürüst yapmalıyız. Çellon yanında mı? Tabii ki hayır. Bir saat sonra, tam bir saat sonra çellonla birlikte gelir misin? Seni burada bekliyor olacağım,” diye heyecanla konuştu.

Bir saat sonra Excelsior’a döndüğünde, resepsiyonist bu kez Tibor’u derhal asansöre buyur etti ve Bayan McCormack’in kendisini beklediğini söyledi.

Henüz öğlenden sonra olsa da, kadının odasına girme fikri Tibor’da bir insanın mahremine girdiği hissini yaratmıştı; neyse ki koskocaman bir süitle karşılaşınca rahatladı. Yatak odası sıkı sıkı kapalıydı. Yüksek Fransız stili pencerelerin tahta panjurları açıktı ve dantel perdeler hafif bir esintiyle uçuşuyordu. Balkona çıkınca, meydanı tepeden izleyebileceği bir noktada olduğunu anladı. Oda ise kaba taş duvarları ve koyu tahta zemini yüzünden, etrafa konan çiçeklerin, minderlerin ve antika eşyaların yumuşatıcı etkisine rağmen adeta bir manastır havasındaydı. Kadın, bu ortamla çelişir şekilde, koşudan gelmiş gibi bir tişört, bol bir pantolon ve yürüyüş ayakkabıları giymişti. Tibor’la selamlaşma faslını uzatmayıp (kahve ya da çay ikram etmedi), “Bana çal. Resitaldeki parçalardan birini benim için çal,” demekle yetindi.

Odanın ortasına dikkatlice yerleştirilmiş arkası yüksek bir iskemleye buyur ettiği delikanlı, çellosunu kabından çıkardı. Kadın ise şaşırtıcı bir biçimde, büyük pencerelerden birinin oyuğuna

yerleştirdiği koltuğa Tibor’un kendisini profilden görebileceği şekilde oturarak, çaldığı süre zarfında önündeki boşluğa baktı. Dik duruşu dinlediği sürece hiç değişmedi ve birinci parça bittiğinde tek kelime etmedi. Sonuçta Tibor bir parçadan öbürüne geçerek çalmaya devam etti. Yarım saat, derken bir saat geçti. Akuştiği kötü olan bu gölgeli odada öğleden sonra güneşi dantel perdelerden içeri sızıyordu ve hem meydandan gelen gürültüler hem de Bayan McCormack’in varlığı Tibor’u daha derinlikli notalara sürükleyerek yeni fikirler doğuruyordu. Bir saatin sonuna doğru kadının beklentilerini aştığına dair inancı pekişmişti. Son parçasını bitirdiğinde ise birkaç dakikalık sessizlikten sonra oturduğu yerden ona doğru dönerek, “Evet, ne aşamada olduğunu biliyorum artık. Kolay olmayacak, ama yapabilirsin. Gerçekten becerebilirsin. Britten’la başlayalım. Tekrar al, sadece ilk bölümü; sonra konuşalım. Her seferinde adım adım ilerlemek kaydıyla, birlikte bu işi kotarabiliriz,” dedi.

Tibor bunları duyduğuanda ani bir dürtüyle enstrümanını toparlayıp gitmek istedi. Ama sonra başka bir içgüdü (belki yalnızca merak ya da daha derin bir şey) gururuna üstün geldi ve kadının istediği parçayı tekrar çalmaya onu mecbur etti. Birkaç ly aldıktan sonra kadın onu durdurup konuşmaya başladığında kaçma dürtüsü nüksetti. Salt nezaketinden dolayı bu beklenmedik çalışmayı beş dakika daha sürdürebileceğini sanıyordu. Derken oturduğu süre uzadıka uzadı. Tibor aldı, Bayan McCormack tekrar tekrar konuştu. Kelimeleri başta Tibor’a fazla gösterişli ve soyut geliyordu, ama onları müziğine uyguladığında yarattıkları etkiye şaşmamak elinde değildi. Farkına bile varmadan bir saat daha uçup gitmişti.

Delikanlı bize sonradan, “Birdenbire bir şey görmeye başladım,” diye açıklamıştı. “nceleri hiç girmediğim bir bahçeydi. Oradaydı, uzanabileceğim mesafede. Yolda bir şeyler vardı, ama daha önce hiç görmediğim o bahçeye ilk kez giriyordum.”

Sonunda otelden ayrıldığında güneş batmıştı, meydanı geçerek kafenin masalarına ulaştı ve duyduğu mutluluğu dizginlemeye çalışarak, üzerine krema sıkılmış bademli kek ısmarlayıp afiyetle yedi.

Sonraki birkaç gün boyunca öğleden sonraları Bayan McCormack’in oteline gitti. Oradan her ayrılışında, ilk ziyaretinde hissettiği ilhamla değilse bile, en azından enerji ve ümitle dolu oluyordu. Kadın giderek daha cesur eleştiriler yapmaya başlamıştı ve eğer dışarıdan biri şahit olabilseydi, herhalde haddini aştığını söylerdi, ama Tibor onun müdahalelerine artık bu gözle bakamıyordu. Tek endişesi, Bayan McCormack’in şehri terk edeceği günün gelmesiydi; bu düşünce aklından çıkmıyor, uykularını kaçırıyor ve yorucu bir seansın sonunda meydanı geçerken daima moralini bozuyordu. Ama kadına bunu sormayı denediğinde, daima muğlak ve şüphe uyandıran cevaplar alıyordu. “Soğuk dayanamayacağım raddeye geldiğinde gideceğim,” ya da, “Burada canım sıkılmadığı sürece kalacağım,” gibi.

Biz ise Tibor’a sürekli, “Nasıl ello alıyor?” diye soruyorduk.

Bu soruyu ilk sorduğumuzda doğru dürüst bir cevap vermemişti; sadece, “Bana elloyu eline aldığı ilk andan beri virtüöz olduğunu söyledi,” dedikten sonra konuyu değiştirmeye çalışmıştı. Bizim bu işin peşini bırakmayacağımızı fark ettiğindeyse, i geçirerek anlatmaya koyuldu.

Aslında, Tibor daha ilk buluşmalarında onun nasıl çaldığını merak etmişti ama sormaya cesaret edememişti. Küçük bir şüphe içini kemirmişti; çünkü etrafına bakındığında ortada ello falan görememişti. Sonuçta tatile gelirken çellosunu getirmemiş olması gayet doğaldı. Bunun yanı sıra – belki kiralamış olduğu– bir enstrümanın yatak odasının kapısının arkasında olması da mümkündü.

Sonraki günlerde site her gidişinde şüpheleri bymşti. Fakat bunları aklından çıkarmak için canla başla uğraşıyordu; çünkü zaman geçtikçe buluşmalarına ilişkin tereddütleri bütünüyle silinip

gıtmıştı. Eloise'in kendisini dinleyecek olması fikri Tibor'un hayallerinde yeni katmanlar açılmasını sağlıyordu ve öğleden sonra buluşmalarından artakalan zamanda parçaları onun uyarılarını, dinlerkenki jestlerini dikkate alarak zihninde yeniden yorumlamaya koyuluyordu. Buna rağmen şüphelerini bütünüyle silemiyordu. Bir gün süite girdiğinde yatak odasının kapısını aralık buldu. Taş duvarları ve ortaçağdan kalma büyük karyolayı gördü, ama çellodan iz yoktu. Bir virtüöz, tatilde olsa bile bu kadar uzun zaman enstrümanına dokunmadan yaşayabilir miydi? Ama bu soruyu da bir şekilde zihninden atmıştı.

Yaz devam ederken, artık akşama doğru kafeye birlikte gelmeye, görüşmelerini otelin dışına taşırmaya başladılar. Tibor'a kahve, kek, bazen de sandviç ısmarlıyordu. Sohbetlerinin tek konusu müzik değildi artık, dönüp dolaşıp gene o konuya gelse de, bazen ona Viyana'da birlikte olduğu Alman kız hakkında sorular sorardı.

Tibor, "Ama onun hiçbir zaman benim sevgilim olmadığını anlamalısın," derdi.

"Yani aranızda cinsellik yoktu demek istiyorsun. Bu senin ona âşık olmadığını göstermez ki."

"Hayır, Bayan Eloise, bu yanlış bir yorum. Ondan hoşlanıyordum ama buna aşk denemezdi."

"Dün Rahmaninov çalarken adeta bir duygunun peşine takılmıştın. İşte o aşktı, hem de romantik bir aşk."

"Bu çok saçma, çünkü o benim iyi bir dostumdu, ama aramızda aşk yoktu."

"Dün o pasajı adeta bir aşkın *hatırası* gibi çaldın. Çok gençsin, buna rağmen terk edilmeyi de bırakılmayı da bildiğini düşünüyorum. Bana göre, bu nedenle üçüncü bölümü o hislerle çalışıyorsun. Çellistlerin çoğu bu bölümü neşeyle çalar. Senin içinse o bölüm bir daha bulamayacağın neşeli anların bir anısı gibi."

Bunun gibi bazı sohbetleri oluyordu. Tibor da ona sorular sormak istiyordu, ama birlikte çalıştıkları süre boyunca Petroviç'e sormaya cesaret edemediği kişisel soruları ona da soramıyordu. Ağzından kaçırıldığı ufak tefek sözlerle yetiniyor (artık Portland Oregon'da oturduğu, oraya üç yıl önce Boston'dan taşındığı, "yaptığı hüzünlü çağrışımlar nedeniyle" Paris'i sevmediği), daha da açılması için çanak tutmaktan kaçınıyordu.

Bayan McCormack tanıştıkları ilk günlere nazaran artık daha kolay gülüyor ve otelden çıkıp meydanı geçerlerken Tibor'un koluna giriyordu. Tam da bu noktada gözümüze çarpmışlardı. Ernesto'ya göre Tibor olduğundan daha genç göründüğünden, kadın ise bir anlamda anne gibi ama "flörtöz bir aktris" havasında olduğundan, merak uyandıran bir çiftti. Tibor'la ahabplığa başlamadan önceki günlerde, onlar üzerine saatlerce çene çalmışsındır. Kol kola önümüzden geçtiklerinde birbirimize, "Ne düşünüyorsun? Aralarında bir şey var mı?" gibi sorular sorar, bu dedikodulardan hoşlandığımız için olamayacağını itiraf eder, âşık gibi bir halleri olmadığını düşünürdük. Tibor'la tanıştıktan sonra, bize kadının süitinde geçirdiği öğleden sonraları anlatmaya başlayınca, aramızdan hiç kimse onunla dalga geçmeye ya da şakalaşmaya kalkmadı.

Derken, gene kahvelerini yudumlayıp kek yiyerek kafede oturdukları bir gün, kadın kendisiyle evlenmek isteyen bir adamdan bahsetmişti. Adı Peter Henderson'dı ve Oregon'da golf aletleri satan başarılı bir şirketi vardı. Cemiyette saygı duyulan, akıllı, vicdanlı bir adamdı. Eloise'den altı yaş büyüktü, yani yaşlı sayılmazdı. İlk evliliğinden iki küçük çocuğu vardı, ama bu mesele dostça halledilmişti.

Tibor'un daha önce ondan hiç duymadığı kadar gergin bir kahkaha eşliğinde, "Neden burada olduğumu öğrendin işte," deyiverdi. "Saklıyorum. Peter'in nerede olduğuma dair fikri yok. Sanırım gaddarca davranıyorum. Geçen salı onu arayıp İtalya'da olduğumu söyledim ama şehir adı vermedim. Bana çok kızdı ve sanırım hakkı da var."

“Demek, yazı burada geçirmenin nedeni geleceğini tasarlamak istemen.”

“Tam olarak değil. Sadece saklanıyorum.”

“Peter’ı sevmiyor musun?”

Eloise omuzlarını silkerek, “Çok iyi bir adam ve sırada bekleyen pek fazla talibim de yok,” diye cevaplamıştı.

“Peki, Peter müziği seviyor mu?”

“Evet, oturduğum bölgedekilere bakınca, öyle sayılabilir. Sonuçta konserlere gidiyor. Konserden sonra yediğimiz yemeklerde dinlediğimiz esere ilişkin bir sürü hoş şey söylüyor. Sanırım müziği gerçekten seviyor.”

“Peki ama... senin değerini bilecek biri mi?”

“Bir virtüözle yaşamının kolay olmayacağını biliyor,” diye cevaplarırken iç geçirmişti. “Bu durum hayatım boyunca sorun oldu. Senin için de kolay olmayacak. Ama başka bir seçeneğimiz yok. Bizim gideceğimiz yol belli.”

Eloise, Peter’dan bir daha bahsetmedi, ama aralarındaki bu bilgi alışverişinden sonra ilişkilerine yeni bir boyut eklenmişti. Tibor çalma faslını bitirince kadın kendi kendine sessiz düşüncelere daldığında ya da meydanda birlikte otururlarken, kadın kendini daha fazla geri çekiyor, gözünü komşu masaların şemsiyelerine dikeyordu. Bu tavır delikanlıya hiç de rahatsızlık vermiyordu; yok sayıldığını düşünerek bundan rahatsızlık duymak bir yana, varlığının Eloise için önemli olduğunu anlıyordu.

Bir gün gene bir parçayı çalmayı bitirdiğinde, bestenin sonlarındaki sadece sekiz ölçülük kısa bir pasajı tekrar çalmasını istemişti. Tibor söyleneni yaptı ve baktığında alnındaki çatık kırışığın yerinde durduğunu gördü.

Başını iki yana sallayarak, “Bu bizim tarzımız gibi gelmiyor kulağıma,” dedi. Her zamanki gibi büyük pencerenin önünde oturuyordu. “Parçanın bütünü iyiydi. Hepsi *bizim* tarzımızda, ama bu son pasaj...” derken ürperdiğini gördü.

Tibor bu kez farklı bir stilde çaldı, ama Eloise’in gene olmuyor demek istercesine başını iki yana salladığını gördüğüne şaşırmadı.

“Affedersiniz, ama daha açık bir şekilde anlatmalısınız. ‘Bizim tarzımız gibi değil,’ derken neyi kastettiğinizi anlayamıyorum.”

“Yani benim bizzat çalarak göstermem gerektiğini mi ima ediyorsun? İstedğin bu mu?”

Sakin konuşuyordu, ama yüzünü döndüğünde, Tibor ne kadar gerildiğini anlamıştı. Cevabını beklerken dümdüz gözlerinin içine bakıyordu.

Sonunda, “Hayır, ben tekrar ederim,” dedi.

“Ama neden benim çalmadığımı merak ediyorsun, değil mi? Enstrümanını ödünç alarak ne demek istediğimi göstermemi istiyorsun...”

Tibor, “Hayır,” derken başını sallayarak soğukkanlı görüldüğünü ümit ediyordu. “Yani çalışma tarzımız daima iyi sonuç veriyor. Sen kelimelerinle fikir veriyorsun, ben çalışıyorum. Böylece sürekli başkasını kopyalamış olmuyorum. Senin kelimelerin bana pencereler açıyor. Eğer sen çalarsan bu pencereler açılmaz ve ben sadece bir kopyacı olurum.”

Kadın bu yorum üzerine bir süre düşündü ve, “Haklısın galiba. Tamam, kendimi daha iyi ifade etmeyi deneyeceğim,” dedi.

Birkaç dakika boyunca bitiş bölümleriyle geçiş pasajları arasındaki farka dair bir şeyler anlattı. Ardından, Tibor son bölümü tekrar çaldı; Eloise bu kez başıyla onaylayarak gülümsedi.

O günden sonra aralarındaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Öğleden sonralarının baştaki tadı kalmamıştı. Belki de bu gerginlik hep vardı da, cin şişeden yeni çıkmıştı. Meydanda oturdukları bir

gün, Tibor çellosunu Sovyetler Birliği günlerinde birkaç *jean*'le değiş tokuş ederek aldığını anlatıyordu. Bu hikâyeyi bitirdiğinde ona cevaben yarım yamalak bir gülümsemeyle, “İyi bir enstrüman, sesi de iyi, ama elime bile almadığımdan, yargıda bulunamam aslında,” demişti.

Tibor, Eloise'in gene çelloyu neden çalmadığı konusuna geleceğinin farkındaydı; bakışlarını hızla etrafta gezdirip, “Senin boyuna uygun değil benimki. Bana bile tam uymuyor,” dedi.

Onunla sohbetlerde artık gevşeyemediğini fark etmişti; çünkü Eloise'in dönüp dolaşıp konuyu kendisinin çalmasına getirmesinden çekiniyordu. Her seferinde başka bir şey bulup konuyu değiştiremiyor ve, “Keşke ben çalarak sana anlatabilseydim,” dediğinde genellikle duymazdan geliyordu.

Eylülün sonuna doğru (esinti artık bayağı serindi) Giancarlo'ya Amsterdam'daki Bay Kaufmann'dan bir telefon geldi. Şehir merkezindeki beş yıldızlı bir otelde çalan oda orkestrasına bir çellist aranıyordu. Grup, yemek salonuna tepeden bakan orkestra balkonunda haftanın dört akşamı çalıyordu, kalan zamanlarda ise elemanlar “müzik dışı ufak tefek işlere” bakıyorlardı. İmkânları çok iyiydi. Bay Kaufmann haberi duyar duymaz Tibor'u hatırlamıştı ve pozisyon ona ayrılmıştı. Tibor'a haberleri derhal yetiştirdik (Bay Kaufmann'dan telefon geldiği günün akşamı kafede); fakat onun ilgisiz cevabı karşısında adeta dilimiz tutuldu. Bu hali, yaz başında Bay Kaufmann'a deneme dinletisi yaptığı sıralardaki davranışları ile tam bir tezat teşkil ediyordu. Bu kayıtsız tavrına özellikle Giancarlo çok kızmıştı.

“Bu kadar düşünüp taşınacak ne var? Carnegie Hall'dan mı teklif bekliyorsun?” diye sordu.

“Şükran duymuyorum sanma. Tam tersi, ama biraz düşünmem gerek. İnsanlar sohbet ederken, yemek yerken çalmak; ayrıca oteldeki diğer görevler. Benim gibi birine uygun mu acaba?”

Giancarlo çabuk parlayan bir adamdı; dolayısıyla Tibor'un yakasına yapışıp bağırması için araya girdik. Hatta bazılarımız Tibor'un tarafını tutma gereği hissetmiş, “Kendi hayatı, hiçbir mecburiyet yok,” diyerek durumu açıklamaya girişmişti. Olay yavaş yavaş yatıştı ve geçici bir iş olduğu düşünülürse teklifin aslında fena olmadığı fikri Tibor'un aklına yatmaya başladı. Şehrimizin turist mevsiminin sona ereceğini de biliyordu. Amsterdam hiç değilse bir kültür başkentiydi.

Sonunda, “Enine boyuna düşüneceğim,” dedi ve, “Bir zahmet, Bay Kaufmann'a cevabımı üç gün içinde bildireceğimi söyleyin,” diye ekledi.

Giancarlo bu cevaptan pek tatmin olmamıştı (Tibor'un minnettarlığını yaltaklanarak göstermesini bekliyordu), yine de Bay Kaufmann'ı aramaya gitti. O akşam bunları tartıştığımızda Eloise McCormack adı hiç geçmemişti, ama Tibor'un tereddüdünün tek sebebinin o olduğu hepimizin malumuydu.

Tibor gidince, Ernesto, “Bu kadın oğlanı küstah bokun tekine çevirdi. Bu davranışını Amsterdam'da sürdürürse, sivri köşelerini yontuverirler,” dedi.

Tibor, Bay Kaufmann'a deneme dinletisi yaptığından Eloise'e bahsetmemişti. Birçok kez söylemeye niyetlenmiş ama her seferinde vazgeçmişti. Dostlukları derinleştikçe bu davranışıyla ona ihanet ettiği duygusu daha da güçleniyordu. Doğal olarak bu gelişmeleri Eloise'le paylaşmak, hatta ona herhangi bir ipucu dahi vermek istememişti. Buna karşılık sır saklama konusunda hiç başarılı değildi ve durumu Eloise'den saklama kararı beklenmedik sonuçlara yol açtı.

O öğleden sonra hava çok sıcaktı. Tibor her zamanki gibi otele gitmiş, hazırladığı yeni parçaları Eloise'e çalmaya başlamıştı. Üç dakika geçmemişti ki kadın onu durdurdu ve, “Bugün bir terslik var. Sen içeri girer girmez anladım. Seni o kadar iyi tanıyorum ki daha kapıyı çalışından anladım.

Yorumunu dinleyince de emin oldum. Boşuna benden saklamaya çalışma,” dedi.

Tibor adeta dehşete düşmüştü. Yayını bir kenara koyup içini dökmek üzereydi ki Eloise ellerini havaya kaldırarak, “Bak Tibor, bu durumdan kaçmamızın imkânı yok. Sen hep uzak durmaya çalıştın, ama yararı yok. Üzerinde konuşmak istiyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca bu konuyu açmak istedim.”

Delikanlı hayretle bakarak, “Sahi mi?” diyebildi.

“Evet, seni aldatmayı hiç düşünmedim, Tibor. Son haftalar benim için de kolay olmadı, çünkü sen çok iyi bir dostsun. Sana ucuz bir oyun oynadığımı düşünürsen kahrolurum. Hayır, lütfen bu kez beni durdurma. Söylemek istiyorum. Şu anda çellonu bana verip çalmamı istersen, yapamam. Enstrümanın iyi olmadığı için değil. Gerçekte olmadığım birini oynayarak sahtekârlık yaptığımı düşünüyorsan, sana yanıldığımı söylerim. Birlikte başardıklarımıza bir bak. Sahtekâr olmadığımın kanıtı değil mi bu? Evet, sana bir virtüöz olduğumu söyledim. Bununla neyi kastettiğimi açıklayayım. Demek istediğim, ben de senin gibi özel bir yetenekle doğmuşum. Sen ve ben, diğer çellistlerin ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar sahip olamayacakları bir şeye sahibiz. Ben sende bu yeteneğin olduğunu, seni kilisede dinlediğim anda fark ettim. Sen de bende bir şeyler olduğunu hissetmiş olmalısın ki o ilk gün otele gelmeye karar verdin.

“Bizim gibi pek fazla insan yok Tibor ve bizim gibiler birbirini bir bakışta tanır. Çello çalmayı hâlâ öğrenmemiş olmam bir şeyi değiştirmez. Benim bir virtüöz *olduğumu* anlamalısın. Yalnızca, henüz *açılmamış* bir paketim ben, sen de kısmen öylesin. İşte bu nedenle haftalardır seninle çalışıyorum. Katmanlarını açmana yardımcı olmak istiyorum. Seni kandırmaya çalışmadım. Çellistlerin yüzde doksan dokuzunun sergiledikleri becerinin altında gizli bir şey yoktur. Bizler ise birbirimize yardım etmeliyiz. Kalabalıklarda birbirimizi fark ettiğimizde el ele vermeliyiz, çünkü çok azız.”

Tibor, Eloise’in gözlerinde biriken yaşları fark etti, ama sesi tekdüzeydi. Kadın tekrar sessizliğe gömülerek başını çevirdi.

Tibor bir süre sonra sessizliği bozarak, “Demek, özel bir çellist olduğuna inanıyorsun,” diyebildi. “Bir virtüöz. Bizler Bayan Eloise, cesaretimizi ellerimize alıp sizin dediğiniz gibi her seferinde altından ne çıkacağından emin olmasak da kendimizi açmalıyız. Sizin açılmaya yanaşmamanız doğal, çünkü hiçbir şey yapmıyorsunuz. Ama bir virtüöz olduğunuzdan o kadar eminsiniz ki...”

“Ne olur kızma bana. Biraz delice olduğunu biliyorum. Ama gerçek bu. Annem ben daha küçükken yeteneğimin farkına varmıştı. Ona hiç değilse bunun için müteşekkirim. Bana dört yaşımıdayken, yedi yaşımıdayken, on bir yaşımıdayken bulduğu hocalar iyi değildi. Bunu annem bilemezdi, ama ben biliyordum. Küçük bir kızken bile içgüdülerim beni yanıltmazdı. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, yeteneğimi onlara karşı korumam gerektiğinin farkındaydım, çünkü onu tamamen yok edebilirlerdi. Onları susturdum. Sen de böyle yapmalısın, Tibor. Yeteneğin kıymetlidir.”

Tibor şimdi daha şefkatliydi. “Özür dilerim, ama bana çocukken çello çaldığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ama bugün...”

“Enstrümana on bir yaşımdan beri dokunmadım. Anneme Bay Roth’la devam edemeyeceğimi açıkladığım günden beri. Anlayış gösterdi ve hiçbir şey yapmadan beklemeyi uygun buldu. Hayati olan, yeteneğimin bozulmamasıydı. Benim de günüm gelecekti. Tamam, bazen çok geç bıraktığımı düşünürüm. Bugün kırk bir yaşındayım ve hiç değilse doğuştan gelen yeteneğim çürümedi. Yıllar boyu bana yardımcı olabileceğini söyleyen hocalarla karşılaştım, ama daima içyüzlerini gördüm. Bazen biz bile kolayca fark edemeyiz, Tibor. Bu hocalar o kadar *profesyoneldirler* ve o kadar güzel konuşurlar ki ilk dinlediğinde aldanırsın. İşte sonunda bana yardım edebilecek biri dersin, sonra birden istediğin gibi biri olmadığının farkına varırsın. İşte katı olup kendini kapatman gereken an, o

andır. Beklemenin çok daha iyi bir şey olduğunu daima hatırlamalısın, Tibor. Bazen yeteneğimin üzerindeki perdeyi kaldırmadığım için kendimi kötü hissederim, ama onu hiç zedeledim; mühim olan da bu.”

Bu konuşmadan sonra delikanlı hazırladığı birkaç parçayı çaldı, ama her zamanki havayı yakalayamadıklarından, çalışmalarını erken bitirdiler. Biraz ondan bundan konuştuktan sonra Tibor şehirden birkaç günlüğüne ayrılmayı planladığını söyleyinceye kadar meydanda kahvelerini içtiler. Şehrin çevresini keşfetmeyi çok istiyordu, bunun için de kısa bir tatil planlamıştı.

“Sana iyi gelecek, ama çok uzun kalma; çünkü yapacak çok işimiz var.”

Tibor onu en fazla bir hafta sonra döneceğine inandırdı. Her şeye rağmen ayrılırlarken kadının hareketlerinde bir rahatsızlık seziliyordu.

Delikanlı gidişi konusunda tam anlamıyla doğruyu söylememişti; çünkü gidişiyle ilgili ayarlamalar henüz tamamlanmış değildi. O gün Eloise’den ayrıldıktan sonra eve gidip birkaç yeri aradı ve sonunda Umbria sınırına yakın dağlardaki bir pansiyonda yer ayarladı. O akşam veda için bizi görmeye geldiğinde (nereye gitmesi ve nereleri görmesi gerektiği konusunda karmakarışık bir sürü tavsiyede bulunmuştuk) mahcup bir tavırla Giancarlo’ya, Bay Kaufmann’a işi kabul ettiğini söylemesini istedi.

Bize dönüp, “Başka ne yapabilirim? Döndüğümde hiç param kalmamış olacak,” dedi.

Tibor şehir dışında keyifli zaman geçirmişti, ama dönüşte. Alman yürüyüşçülerle arkadaşlık ettiği ve bütçesinin elverdiği ölçüde dağ restoranlarında yedikleri dışında pek bir şey anlatmadı. Bir haftalık tatil ona gözle görülür şekilde yaramıştı, ama yokluğunda Eloise McCormack’in şehri terk edip etmediğini öğrenmek istiyordu.

Turist kalabalığı azalmıştı. Garsonlar ısıtıcıları dışarıdaki masaların etrafına diziyorlardı. Döndüğü günün öğleden sonrası Tibor her zamanki gibi çellosunu alarak Excelsior’a gitti. Yalnızca Eloise’in onu beklediğini görmek değil, aynı zamanda kendisini özlemiş olduğunu hissetmek de onu memnun etti. Eloise onu duygusal bir şekilde karşıladı; hislerine fazlasıyla kapılmış insanların yapacağı gibi, onu ikramlara boğduğunu tahmin ediyorum. Her zamanki yerine oturtuktan sonra sabırsızca çelloyu kılıfından bizzat çıkararak, “Benim için çal! Haydi, sadece çal,” dedi.

Birlikte olağanüstü bir öğleden sonra geçirdiler. Eloise’in itiraflarından sonra ilişkilerinin nasıl süreceği hususunda Tibor’un endişeleri vardı, ama şimdi bütün gerginlik uçup gitmiş gibiydi ve araları her zamankinden iyiydi. Bir parçanın sonunda Eloise’in gözlerini kapatarak uzun ve sıkı bir eleştiriye girişmesine bile gücenmedi, tek derdi dediklerini iyice anlayıp sindirebilmektir. Ertesi günkü de, sonrakiler de aynıydı: Birlikteyken rahat ediyor, hatta zaman zaman şakalar yapıyorlardı; Tibor hiçbir döneminde bu kadar güzel çaldığını hatırlamıyordu. Tatile gitmeden önce aralarında geçen konuşmaya değinmediler bile. Eloise de ona tatiliyle ilgili bir şey sormadı. Sadece müzik hakkında konuştular.

Döndüğünün dördüncü günü, –odasındaki su sızdıran klozet gibi– bir dizi şanssız olay, Tibor’un Excelsior’a her zamanki vaktinde gidememesine yol açtı.

Kafenin önünden geçtiği saatlerde güneş batıyordu, garsonlar cam kâselerin içindeki mumları yakıyorlardı ve biz de yemek müziği çalmaya başlamıştık. Bize el salladı, meydana geçti ve Excelsior’a girdi. Çellosunu taşıırken topallıyor gibiydi.

Resepsiyonistin yukarıyı aramadan önce biraz duraksadığını fark etti. Eloise kapıyı açtığında onu sıcak karşıladı, ama eskisinden farklı bir şeyler var gibiydi. Daha Tibor konuşmadan o çabucak, “Tibor, geldiğine çok sevindim, çünkü Peter’a senin hakkında her şeyi anlattım,” dedi. “Evet, doğru duydun, Peter sonunda beni buldu!” Sonra odaya doğru seslenerek, “Peter, Tibor burada. Tabii

çellosuyla birlikte,” diye haber verdi.

Tibor odaya adımını attığında, saçları kırlaşmış, iri yarı, hantal, açık renk polo gömlekli bir adam ayağa kalkarak gülümsedi. Elini sıkıca kavrayarak, “Hakkınızda çok şey duydum. Eloise büyük bir yılmaz olacağınızı düşünüyor,” dedi.

“Peter inatçıdır. Sonunda beni bulacağını biliyordum.”

Adam, “Benden kaçış yoktur,” derken, Tibor’a bir iskemle çekip dolabın üzerindeki buz kovaşından şişeyi çıkararak bir bardağa şampanya koydu. “Haydi Tibor, Eloise’le yeniden bir araya gelişimizi kutlayalım,” dedi.

Tibor şampanyasını yudumlarken Peter’in tesadüf eseri onu her zaman kullandığı “çello iskemlesine” oturttuğunu fark etti. Eloise birden yok olmuştu. Peter ile Tibor ellerinde şampanyalarıyla sohbete daldılar. Peter hoş birine benziyordu. Tibor’a bir sürü soru sordu. Macaristan’da büyümek nasıl bir duyguydu? Batı’ya geldiğinde çok bocalamış mıydı?

Sonra, “Bir enstrüman çalmayı o kadar isterdim ki. Çok şanslısın. Ben de öğrenmek isterim, ama artık biraz geç kaldım sanırım,” dedi.

“Hâlâ çalabilirsiniz. Hiçbir zaman geç demeyin.”

“Haklısın, hiçbir zaman geç dememeliyiz. Geç demek bir mazeret sadece. Hayır, işin doğrusu, çok meşgul bir insanım ve kendi kendime Fransızca öğrenme, bir müzik aleti çalma ya da *Savaş ve Barış*’ı okuma gibi konularda hep bunu bahane ediyorum. Eloise çok küçükken çalarmış. Sana bunu anlatmıştır herhalde.”

“Evet, söyledi. Anladığım kadarıyla, onun birçok doğal yeteneği var.”

“Ha, evet vardır. Onu tanıyan herkes bunu görebilir. Müthiş duyarlıdır. Ders alması gereken o. Ben Bay Dolma Parmak’ım,” derken gülmeye başladı. “Piyano çalmak isterdim, ama bu ellerle becerebilir miyim? Ailemin nesiller boyu yaptığı gibi toprağı kazmaya uygun eller bunlar, içerdeki leydinin duyarlılığı yok bende.”

Sonunda Eloise koyu renk bir gece elbisesi giymiş ve bir sürü takıyla süslenmiş halde yatak odasının kapısında belirdi.

“Peter, Tibor’u sıkma; onun golfle ilgisi yok,” dedi.

Peter, “Bana bak Tibor, sana golfle ilgili tek kelime ettim mi?” derken yardım bekler gibiydi.

Tibor artık gitmesi gerektiğini, onları yemek planlarından alıkoymak istemediğini söyledi. Bu cümlesine ikisi de itiraz etti. Peter, “Yemeğe çıkmak üzere hazırlanmışa benziyor muyum?” diye sordu.

Tibor onun kılığının çok uygun olduğunu düşünmesine rağmen, adamın kendisinden beklendiği gibi kahkahasını koyuverdiğini gördü. Sonra Peter, “Bir şeyler çalmadan gidemezsin. Çalışın hakkında o kadar çok şey anlattı ki,” dedi.

Tibor’un kafası karışmıştı ama yine de çellosunun kılıfını açmaya davrandı. O sırada Eloise sert bir tavırla, “Tibor haklı, geç oluyor. Bu şehirde tam vaktinde oturmazsan masanı tutmuyorlar. Haydi, sen üstünü değiş Peter, hatta tıraş da olabilirsin. Tibor’u ben geçiririm, onunla baş başa konuşmak istiyorum,” dedi.

Tibor ile Eloise asansörde birbirlerine şefkatle gülümsediler ama konuşmadılar. Dışarıya çıktıklarında meydanı akşam için aydınlatılmış buldular. Çocuklar yaz tatili dönüşü top oynuyorlar ya da çeşmenin etrafında birbirlerini kovalıyorlardı. Akşam piyasasına çıkmış olan kalabalık akıp gidiyordu ve sanırım bizim müziğimiz onların durdukları yere kadar ulaşıyordu.

Eloise, “Sonunda beni buldu, öyleyse beni hak ediyor demektir,” diyerek sessizliğini bozdu.

“Son derece etkileyici bir adam. Amerika’ya mı döneceksiniz?”

“Birkaç güne kadar döneceğim.”

“Evlenmeyi düşünüyor musunuz?”

“Sanırım evet,” derken bir saniye samimiyetle Tibor’a baktı, sonra başını çevirdi. “Sanırım evet.”

“Mutluluklar dilerim. O çok iyi bir adam, aynı zamanda bir müzik tutkunu. Bu senin için çok önemli, biliyorum.”

“Evet, çok önemli.”

“Sen hazırlanırken biz golften değil, müzik derslerinden bahsediyorduk.”

“Sahi mi? Onun için mi, benim için mi?”

“Her ikiniz için de, ama sanırım Portland Oregon’da bir hoca bulmak zordur.”

Eloise bir kahkaha attı. “Daha önce de söylediğim gibi, bizim gibi insanlar için hayat çok zor.”

“Evet, bu konuda size hak veriyorum. Hele bu son haftalardan sonra, daha da çok hak veriyorum,” deyip ekledi: “Bayan Eloise, ayrılmadan önce size söylemek istediğim bir şey var. Çok yakında, büyük bir otelde çalışmak üzere Amsterdam’a gideceğim.”

“Kapı görevlisi mi olacaksın?”

“Hayır, küçük bir oda orkestrasıyla birlikte otelin yemek salonunda çalışacağım. Yemek yiyen müşterilere müzik dinletisi sunacağız.”

Onu dikkatle inceleyen Tibor, gözlerinde bir şeyin parlayıp söndüğünü gördü. Eloise elini Tibor’un koluna koyarken gülümsedi ve, “Sana bol şans. O otelin müşterileri ne kadar özel bir müzik dinleyeceklerini bilmiyorlar henüz,” dedi.

“Umarım öyle olur.”

Bir dakika daha otelin önündeki ışık selinin ortasında, aralarında bir kümbet gibi yükselen çelloyla dikildiler. Sessizliği Tibor bozdu:

“Tabii Bay Peter’la çok mutlu olmanızı da umuyorum.”

Eloise, “Ben de,” derken ona sarılıp yanaklarından öptü. “Kendine iyi bak, e mi?”

Tibor teşekkür etti ve göz açıp kapayıncaya kadar Excelsior’a dönen kadının arkasından bakakaldı.

Tibor o akşamdan sonra şehrimizden ayrıldı. Birlikte son içkilerimizi yudumlarken Giancarlo ve Ernesto’ya buldukları iş, bizlere de arkadaşlığımız için şükran duyuyordu, ama ben, bize hâlâ mesafeli durduğunu düşünmeden edemiyordum. Böyle düşünen başkaları da vardı, ama Giancarlo her zamanki gibi Tibor’un tarafını tutarak, atılacağı yeni iş yüzünden heyecanlı ve sinirli olduğunu söyledi.

Ernesto, “Heyecanlı mı? Nasıl heyecanlı olabilir?” diye sordu. “Bütün yazı üstün yetenekli olduğunu dinleyerek geçirdi. Bu otel işi onun için bir düşüş sayılır. Başlangıçta iyi bir çocuktuk, ama bu kadının ona yaptıklarından sonra aramızdan ayrılacağı için memnunum,” dedi.

Hikâyeme başlarken yazdığım gibi, bunların hepsi tam yedi yıl önce olmuştu. Giancarlo, Ernesto ve o zamanki bütün çocuklar, yani Fabian’la benim dışımdakiler başka yerlere dağıldılar. Geçen gün onu meydanda görünce, bu genç Macar virtüözü uzun zamandır düşünmediğimin farkına vardım. Tanımak güç olmadı. Tabii biraz kilo almıştı ve ensesi kalınlaşmıştı. Garsonu yanına çağırırkenki tavrında da bir değişiklik göze çarpıyordu (bunu uyduruyor olabilirim); sanki oldukça sabırsızdı ve davranışında biraz da terslik vardı. Belki de haksızlık ediyordumdur. Sonuçta ona şöyle bir bakmıştım sadece. Her halükârda, bana göre kendini beğendirme konusundaki gençlik heyecanından ve eski özenli tavrından eser kalmamıştı. Böyle bir dünyada bunun yerinde bir değişim olduğunu da söyleyebilirsiniz tabii.

Yanına gidip onunla konuşabilirdim, ama biz ara verinceye kadar gitmişti. Sadece o öğleden

sonra için burada olduğuna emindim. Takım elbise giyyordu (ok şık değil, sıradan bir şeydi); muhtemelen artık bir masa başı içinde çalışıyordu. Belki yakınlarda bir yere iş bağlantısı için gelmişti ve eski günlerin hatırına şehrimize uğramıştı, kim bilir? Eğer meydana tekrar uğrarsa ve ben de o sırada almıyorsam, herhalde yanına gidip birkaç kelime ederim diye düşünüyorum.

Dipnotlar

[1] 1964 tarihli *St. Louis Woman* müzikali için bestelenmiş, sözleri Harold Arlen’a, bestesi Johnny Mercer’a ait ünlü şarkı. Billie Holiday ve Frank Sinatra gibi pek çok yıldız tarafından seslendirilmiştir. (ç.n.)

[2] İng. Cadı, cadalo, kocakarı. (ç.n.)

[3] İng. Kraut, Almanları aşağılamak için Birinci Dünya Savaşı’nda kullanılmaya başlayan, “Alman asker” anlamına gelen sözcük. Almancadaki *Sauerkraut*’tan (lahana turşusu) türemiştir. (ç.n.)